

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, АПРИЛ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3030

ОТИМАЧИ српских светиња

лажни поп
Мираш Дедејић

лажни цар
Мило мали

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

КНИЖАРНИЦА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Жана Живаљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектор

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Годоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Шешел и даље неумовљиво растура Хашкид трибунал. Свједоци Тужилаштва као по правилу постају свједоци одбране. Суђење у Хагу ће ући у историју као бриљантан примјер побједе једног човјека над најјачом свјетском машинеријом. У Подгорици је промовисана књига „Инструментализовање лажних сведока“.

У Црној Гори су завршени председнички избори. Филип Вујановић, досадашњи председник, који ће у историји бити упамћен као човјек који се није мијешао у свој посао, победио је своје противкандидате у првом кругу. Човјек који је смутним и криминалним временима био министар правде, па онда министар полиције, након тога председник Владе, и за крај, председник Црне Горе. Опет је изабран јер је већина сматрала да је „лоштен“. Док су други око њега крали, отимали, пљачкали он је као министар правде, министар полиције или председник Владе то нијемо посматрао. Приде, догодило се и десетине нерасвијетљених убистава, али, кога то данас брига, па и њега. Важно је да он није ништа од свега тога лично „закучио“ или не дај Боже шта друго урадио. За њега важи да је у ДПС-у укључујући и СДП, „најпоштенији“. Грађани препривају како он свако вече шета улицама Подгорице сам и без икаквог обезбјеђења, за разлику од његовог шефа Ђукановића, кога даноноћно чува, прати и његује педесетак бодигардова.

Један циљ Српске листе је остварен. Андрија Мандић је „освојио“ сребрну медаљу и друго мјесто. Очекивао се и други круг.

Сада, када се сумирају резултати избора, јасно се види, а видјело се и раније, да је ДПС-у било веома стало до побједе у првом кругу. Зато су још једном одријешили кесу, почели да пријете, ишли на руку Медојевићу и Милићу јер се знало да су они аутсајдери ових избора, уз неке мањкавости у организацији кампање напег кандидата, резултат је онакав какав је.

Званично, Филип Вујановић је у кампањи за билборде и рекламе потрошио више од милион евра, Медојевић око двеста хиљада док су остала два кандидата Мандић и Милић потрошили много мање.

Медојевић из Покрета за промјене је имао доста гласова, иако се надао бољем резултату. Опет је преварио српско бирачко тијело које је за њега гласало. Милић је био задњи али је спасио СНП од умирања радећи кампању као „лоштени Црногорац“ који је најмање новца и потрошио на кампању. Више му кошта једно лјетовање у Италији (ту традиционално користи годишњи одмор сваке године) него кампања.

Срби у Црној Гори жељно очекују изборе у Србији 11. маја. Тог датума Српска радикална странка долази на власт и Србија најзад постаје српска. То је датум који ће означити бољитак и за српски народ у Црној Гори, посебно што ће доћи и до одређене прекомпозиције у самој опозицији.

Мила су Американци опет извадили из нафталина. Наредили су Италијанима да га не гњава више са пријавама о криминалу, па су му дали домаће задатке. Да призна Косово, да осигура да Црна Гора уђе у НАТО и ЕУ, и што је за њих најважније - да буде највећи српски непријатељ. Пошто њихов миљеник у Србији Борис Тадић губи изборе, Мило ће бити њихова ударна песница на Балкану.

Душко Секулић

Суђење проф. др Војиславу Шешељу
пред Хашким трибуналом се наставља

Шешељ урушава Хаг

• Сведоци тужилаштва бране оптуженог

Писме: Жана Живаљевић

Суђење председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу одмиче тако што Тужилаштво назива суда - Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију - за марионетски режим у Србији купује време по налогу креатора нове карте света. Она би сигурно изгледала другачије да Шешељ није одржао своје обећање и добровољно отишао у Хаг. Зашто - како судска фарса одмиче, разлози постају све јаснији Судском већу Хархоф, Ланцети, Антонети, којим председава искусни француски судија, као и међународној и домаћој јавности. Захваљујући каквом - таквом преносу из суднице у којој се претреса Шешељева „кривица“ путем Јавног сервиса Србије, овдашња јавност, чак и онај њен део који никада није делио политичке идеје вође радикала, одаје му признање на витешкој и јуначкој борби у којој је супериоран.

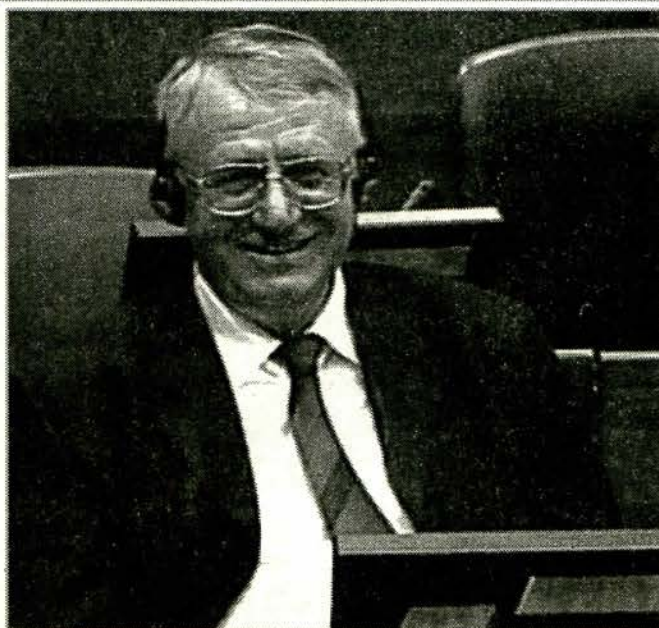
У „случају Шешељ“ сведоци и вештаци, експерти за поједине делове оптужнице, остају неми и слуђени у вештом и енциклопедијском унакрсном испитивању којем их подвргава доктор права Војислав Шешељ.

Ни мрцварење, ни хелија, ни шеста година одвојености од својих најближих и најдражих сарадника, а ни тужилаштво са свима приведенима не могу му ништа. Шешељ је спреман на све у одбрани Србије и српског народа и нема шта да изгуби, како је већ поручио у свом одговору на оптужницу. А ни Кристине Дал више нема, док је Тужилаштво бројчано појачано.

Ни безбројни тужиоци не знају шта ће им сведоци који говоре у Шешељево корист, ако не под заклетвом, онда спровоцирани његовим вештим унакрсним испитивањем, у којем им извлачи истину на видело, ма колико дуго и студиозно били подвргавани инструисању или чак стављени и под надзор своје главнокомандујуће иза стакла за публику у судници - „усташке курве“, алијас Наташе Кандић.

Сведоци које је извело Тужилаштво махом говоре из друге руке, оно што су чули или им је неко причао, а не оно што су лично видели или доживели од Шешељевих или радикалских „зулума“.

Пажњу до сада не завређују чак ни доказни материјали, немуште слике једног ратног времена, исечци Шешељевих говора, интервјуа и наступа који нису никаква ексклузива (није им ништа друго говорио у судници) већ општепозната места, невесто истргнута из контекста, ишчупана из времена и простора, безвредни документи за које оптужени има наставак, додаток или оригинал, а они су тобоже „пресретнути“... На добро непристрасних посматрача, гледалаца и генерација које стасавају, а изласке подређују преносу из

Хага, ова жива историја лако улази у уши и дуго у њима звони као васкрс једног народа и државе.

Шта је и од кога чуо Горан Стопарић?

„Велика Србија“ наставља где је стала са преносом из Хага. У периоду од 15. до 24. јануара 2008. године Тужилаштво Трибунала извело је у судницу сведока Горана Стопарића.

Један од занимљивијих извода првога дана је реч оптуженог: „... Затим, Тужилаштво је за јануар и фебруар најавило 16 сведока оптужбе. Од тих 16 осам су сведоци одбране и они се неће одазвати на позив Тужилаштва. Осим ако их принудно доведете. Два су експерта, а један је умро. Како Тужилаштво мисли да доведе тог сведока ВС 012 који је умро у септембру 2007. године? Мени је то непознато. Можда путем видео линка да му организују сведочење? Морам мало црног хумора да унесем у ово, јер сам запањен да Тужилаштво и не зна да је тај сведок умро“...

Не може да зна од силне администрације, папира који су затрпали суштину - зашто је Шешељ уопште у столици оптуженог.

У овом делу суђења, сведока је још испитивао тужилац Кристина Дал.

Наводни за Специјално тужилаштво за ратне злочине у Београду и стварни сведок у процесу „Шкорпионима“, Сто-

парић је требало да у Хагу буде крунски сведок за Овчару. Подсетимо и да је „случај“ у Београду враћен на почетак, пошто је смену председника Судског већа Гордане Петровић - Божиловић издејствовала Наташа Кандић!?

Већ 17. јануара Стопарић се пожалио суду на анонимне претње које се из Србије упућују његовој породици.

Шешељев коментар на изречену бојазан био је следећи: „И на крају, пошто се дозвољава Тужилаштву да износи инсинуације, по мом мишљењу највероватније иза тога стоји Наташа Кандић. Да је њена служба то организовала. Јер очигледно овај сведок прва два дана сведочења се није уклапао у првобитну замисао. Његово сведочење битно одступа од изјаве која му је подметнута на потпис. Није га случајно

звала Наташа Кандић прексиноћ. Она надгледа његово сведочење...”

У току унакрсног испитивања лидер српских радикала је утврђивао кредибилитет сведока, те од Стопарића извукао да га је две године издржавао Трибунал са 30 евра дневно, односно 900 месечно, док у иностранству није основао сопствену фирму. У Стопарићевој биографији је чак 17 прекршаја из Шидског суда...

Са сведоком има проблема у смислу потврде изјаве да је Шешељ на митингу у Шиду окупљене поздравео хитлеровским поздравом, оптужени је извукао признање од Стопарића, као и деманти овог дела изјаве дате хашким истражитељима. А онда, на крају, и следеће:

Под заклетвом

Др Шешељ: „Када сте, господине Стопарићу, упознали Наташу Кандић?”

Стопарић: „Мислим 2004. године.”

Др Шешељ: „Присетите се мало које је то године било... Мени је ово Тужилаштво дало документ из којег се види да сте ви са Наташом Кандић ступили у контакт 2003. године и прву изјаву дали њој... Где сте се први пут срели с њом?”

Стопарић: „У Београду, у ресторану „Липов лад”.

Др Шешељ: „Колико сте се пута сусретали са Наташом Кандић?”

Стопарић: „Много...”

Др Шешељ: „Господине Стопарићу, овој полицији једне западне земље ви сте 3. јуна 2004. године изјавили да сте постали толико блиски са госпођом Кандић, то сада вас цитирам „да сте имали кључеве и њеног стана и њених канцеларија”...

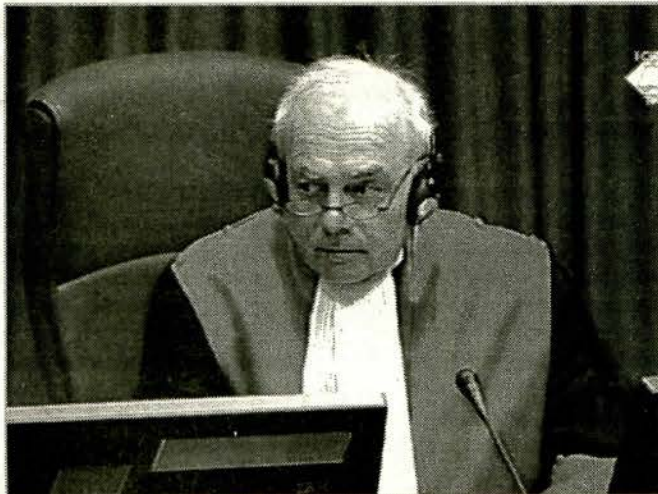
А када сте првог дана почели да сведочите, онда вам је Наташа Кандић послала и СМС поруку? И питала вас је како сте? А онда вам је рекла да радикали праве хаос у Србији?”

Стопарић: „... Тек ћу после овог сведочења да је назовем и да испитам то како и шта је хтела да каже...”

Др Шешељ: „Да није та порука била притисак на вас? ... Ви сте са Наташом Кандић договарали сведочење у мом предмету, али је ваше сведочење било сувише амбициозно пројектовано, па нисте били у стању да запамтите све лажи које су вам сугерисане...”

Докази о пристрасности вештака Томића

„Ја сам вам доставио пет чланака господина Томића из којих се види да је он идеолошки острашћени противник Српске радикалне странке чији сам ја још увек председник” Он овде употребљава политичке дисквалификационе термине попут екстремисти и екстремни националисти, ултранационалисти и тако даље. А члан је једне организације која се зове Француско удружење за проучавање Балкана, која води антисрпску пропаганду и координира деструктивну политичку делатност. А њен је члан и црногорски принц Никола Петровић, претендент на црногорски престо. Ова организација се доследно залагала за разбијање државне заједнице Србије и Црне Горе. Дакле, он је итекако био ангажован у процесу разбијања Југославије и Србије и ја сам доставио доказе да он није неутралан ни непристрасан” – подсетио је Судско веће Трибунала у Хагу оптужени др Војислав Шешељ.

Стопарић: „Схватам шта хоћете да кажете. Када сам спуниао ручну бомбу, нисам тврдио да сам био близу, видео, него просто сазнао од некога, тако да и сву ту причу о Кукујевцима, Гибарцу, категорички тврдим нисам видео, нису то моја лична сазнања...”

Др Шешељ: „Да ли то значи да ви повлачите свој исказ да су припадници Српске радикалне странке на одређен начин убеђивањем, касније бацањем ручне бомбе, натерали Ивицу Копића да се исели из Губарца, сада више није из Кукујеваца, него из Гибарца. Да ли то повлачите као непоуздано?”

Стопарић: „Од почетка говорим да то слушам од другог, а поуздано је само оно за шта могу тврдити да сам лично својим очима видео...”

Др Шешељ: „Дакле, ово што сте изјавили у овој судници није поуздано. Је ли тако?”

Стопарић: „Да.”

Др Шешељ (судији Антонетију): „Не говорим о изјави, говорим оно што је сведок рекао у судници. Ја сам престао да гледам у његову изјаву. Сложили смо се да је у њој све нетачно. Ништа од изјаве сведок није поновио у судници и зато се ја базирам на оно што је овде пред нама изговорио. Изјава је потпуно депласирана. ...” Тако се суди (и дангуби) у Хагу.

Током унакрсног испитивања сведока Горана Стопарића, лидер Српске радикалне странке доказао је да његови говори и предизборни митинг одржан у Шиду нису могли натерати Стопарића и њему сличне да оде и бори се у одреду ТО Вуковара Лева суподерица – чиме се поносио – зато што је на фронт отишао пре ових догађаја.

Ко се све борио у „Левој суподерици”? Добровољци из Србије, али и мештани. Кокарда није била симбол само добровољаца Српске радикалне странке, а што се Велепромета и Овчаре тиче, једино што је Стопарић знао да каже је да је извесни Топола починио одређена недела.

Издавајемо:

Др Шешељ: „Да ли је Камени увек осуђивао тај злочин?”

Стопарић: „Он је увек говорио да је то само глупост.”

Др Шешељ: „Да није смело да се деси?”

Стопарић: „У том смислу, да.”

Др Шешељ: „Да ли ви уопште верујете да је Камени могао учествовати у том злочину, пошто сте га добро познавали?”

Стопарић: „Много пута сам поновио и на овом суђењу, чак и цитирајући пресуду из Србије да не...”

Др Шешељ: „Је ли вама потпуно јасно да је специјални режимски суд у Београду осудио невиног Каменог на 20 го-

Непоштовање суда од стране Наташе Кандић

„Наташа Кандић је јавно у српској штампи негирала да је звала сведока Горана Стопарића у време његовог сведочења, и чак изјавила да је то измишљотина Српске радикалне странке. Пошто смо ми о томе говорили на јавној седници, ја поново инсистирам да ми се достави комплетан транскрипт поруке коју је Наташа Кандић послала Горану Стопарићу у време сведочења, а да Судско веће размотри да ли постоје разлози за покретање поступка за непоштовање суда, јер Наташа Кандић као дугогодишњи блиски сарадник Хашког трибунала знала је врло добро на који начин не сме утицати на сведоке уопште, а поготово не сме утицати на сведоке у току њиховог сведочења” – реаговао је заточени лидер српских радикала.

дина затвора само зато да би се на неки начин створила вештачка веза између мене као његовог пријатеља и Овчаре?

Стопарић: „Ја сам убеђен да је он невин...”

Др Шешел (одговор Антонетију): „Пресуда је прилично немушто образложена, али је најважнија чињеница да је она пала на Врховном суду и да је у делу који се односи на Камењог поступак поновљен. Обновљени поступак и данас траје. Та режирана пресуда је оборена...”

Шешелу је било неопходно да са Стопарићевог лица стргне вео, како би за даљи ток своје одбране показао ко је овај сведок. Обзиром да га је навео на признање да се као српски добровољац борио и на страни ХВО, извукао му је чињенице о његовом искључењу из Српске радикалне странке. Преносимо и овај извод унакрсног испитивања.

Др Шешел: „Пошто се ви овде нисте изјаснили конкретно шта је то у вашем понашању било некоректно, да нисте били на страначкој линији и да сте ометали рад Српске радикалне странке, због чега сте из ње искључени, да ли је ваље учешће у званичном савезништву Републике Српске и Хрватске заједнице Херцег – Босне против муслимана прави разлог?”

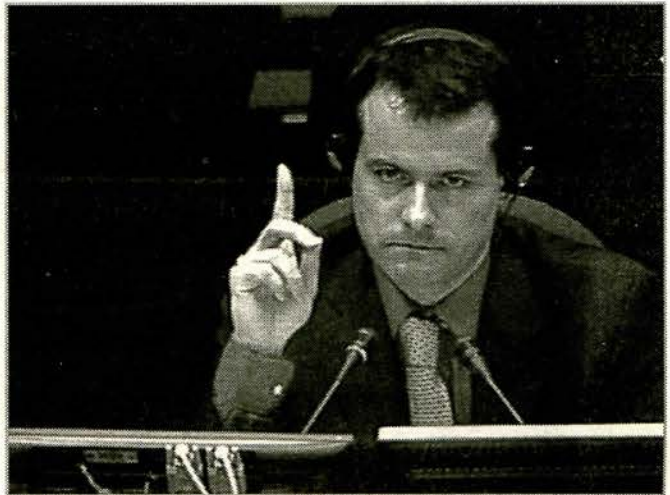
Стопарић: „Народни посланик и важна личност у Српској радикалној странци у Шиду Никола Васић ме је на једном састанку оптужио за сарадњу са ДБ... Ја сам касније био у јединицама Државне безбедности...”

„Овај вам је још гори од Обершала”

Специјалитет Тужилаштва Хашког трибунала су, из досадашњег тока суђења се да закључити – веш(та)ци, експерти.

Један од њих, Ив Томић „наступио” је у судници у периоду од 29. јануара до 6. фебруара 2008. године. На стотинак страница свог „експертског извештаја” или, како ће тужилац Кристина Дал рећи „историјске анализе великосрпске идеологије из 114 извора”, вештак за четнике и Велику Србију, изашао је на мегдан оптуженом енциклопедисти Шешелу.

Вештакову експертизу (на)вођену из Тужилаштва, унакрсним испитивањем у прах и пепео је претворио оптужени Шешел, који је закључио поруком упућеном Судском већу: „Прво, господине председавајући, желим вама да докажем да је овај сведок апсолутно некомпетентан да вештачи о овој проблематици. Да би он био вештак у овом предмету, његово знање о овим питањима би требало да буде веће од мога, па ако сам ја редовни професор, да овде дође неки угледни академик, који ће да каже – он то и то каже, таква је његова идеологија. А мени доводе човека за кога је питање да ли има квалификацију за асистента, а тумачи моју идеологију, иако ништа не зна. То ја вама хоћу да покажем. Овај вам је гори од Обершала. Нема појма ни о чему.”

Ни знање, ни звање

Пре Томићевог сведочења, Шешел је обавестио Веће да је доставио пет чланака Ива Томића из којих се види да он не може бити непристрасан експерт Тужилаштва у овом предмету и позвао се на две одлуке Међународног суда за Руанду по којима сведок вештак мора да сведочи уз најстриктнију неутралност и уз поштовање научне објективности, као и да сведок вештак који је овлашћен да сведочи мора да буде признат у својој области и непристрасан у том предмету.

Пошто су га испитали тужиоци, Ив Томић се суочио са Војиславом Шешелем. Пошто су се на једвите јаде испетљали из нечега што би се могло назвати утврђивањем степена квалификације односно стручности вештака, Томић је потврдио да се у свом магистарском раду бавио студентским покретима у Југославији од 1968. го 1971. године, прецизније савременом историјом.

„Ви сте као наводни специјалиста за раздобље најновије историје ангажовани да радите експертски елаборате о идеологији Велике Србије у 19. и 20. веку, ...а ми из ваших референци видимо да ви нисте били за то стручни” – приметио је у току унакрсног испитивања оптужени Шешел.

Затим је лидер српских радикала разоткрио танане нити које су Томића доводиле у везу са француским министарством одбране и одређеним антисрпски настројеним политичарима на истакнутим положајима.

Трапаво, грубо и паушално сведок вештак је у својој експертизи, препуној рупа, ткао ругло од извештаја. На Шешелјева питања није имао прецизне и јасне одговоре о значењу термина којима се редовно служио да недвосмислено жигосе и дискредитује Српску радикалну странку, њен политички програм и идеје.

Зашто нема Кристине Дал у судници?

Одговор на ово питање дао је један од тужилаца, Рајтон 31. јануара 2008. године:

„Као што је Веће приметило, госпођа Дал није у судници данас... Веће је озбиљно узело у разматрање наводе против главног тужиоца у овом суђењу, што значи да би могло доћи до закључка да је она извршила непоштовање суда... Ако је неко главни тужилац који мора водити аргументацију тужилаштва и истовремено је осумњичен за непоштовање суда, то га доводи у једну немогућу, противречну ситуацију и ствара велике потешкоће. Сваки кривични суд, ово Веће није изузетак, мора у великој мери веровати у интегритет заступника Тужилаштва. Многе ствари које се износе током суђења зависе од тога да се не може доводити у питање репутација тужиоца. Реч је о службенику суда, и суд мора у великој мери да верује тужиоцу. Исто тако, тужилац мора знати да оне које делегира да га заступају у судници, морају веровати у интегритет тих људи. Одлука Већа прихвата да поступање тужиоца више није беспрекорно у овом суђењу. И Тужилаштво не може заступати неко за чије поступање постоји сумња у његову беспрекорност...”

„Мени највише одговара доживотна робија...”

Др Војислав Шешел: „Господине председавајући, ја се нисам пет година спремао за одбрану. Тужилаштво се пет година спремао за процес. А ја сам четири године искључиво водио борбу да обезбедим право на одбрану, и то вам цели спис показује. Искључиво сам се борио за право на одбрану. Тек протекле године ја почињем да се спремам за праву одбрану, када ми је гарантовано право да се браним. Што бих се ја четири године спремао за одбрану, ако је мени оспоравано право на одбрану. Нисам ваљда луд да се спремам за одбрану, а од одбране неће бити ништа. Или да трпим неког кретена овде у судници који ће глумити да ме брани, а који је плаћеник секретаријата и који сарађује са тужиоцем. И ви сте видели да су ти наметнути адвокати својевремено сарађивали са тужиоцем без мог знања, без моје сагласности. Ни данас нисам добио допис са њихових састанака.

Друго, ви знате по политичкој и идеолошкој страни ове оптужнице да сам ја предао као два најважнија сопствена рада две своје књиге на превођење... Ја сам морао те књиге да имам овде да бих саслушавао сведока који сведочи о Великој Србији. Ја то нисам имао. Те књиге су препуне докумената. У њима су све референце. Ја сада из главе саслушавам унакрсно вештака. Наравно, ја памтим те ствари. Ви немате доказе да је истина оно што говорим. Па, извините, а што би то мене бринуло? Мени је важно да јавност види да је тај вештак незналица, да не може да одговори на моје аргументе, и то је за мене довољно. А ви просудите како хоћете. Ја сам вам ставио до знања да мене не интересује коначна ваша пресуда ни казна која ме чека. Да ли ће то бити 30 година, доживотна робија, ја сам унапред рекао да ми највише одговара доживотна робија. То је мој циљ. И према томе, нема потреба да ви бринете сада како ћу ја то извести...

Шешел је у унакрсном испитивању практично водио монолог. Сведок вештак одговоре из историје идеје Велике Србије и четничког покрета није знао.

„Ја констатујем да сведок ништа не зна, господине председавајући. Али, ево, знао је када је била последња турска опсада Беча, и ја му честитам на том големом знању. 1683., али он не зна за грофа Ђорђа Бранковића и његов Меморандум аустријском цару, а експерт је за Велику Србију! Врши експертизу у мом процесу овде!” – ужасавао се Шешел над невероватним незнањем вештака Томића.

Томови као доказни предмети

Немогуће је набројати шта све Ив Томић није знао, а још теже колико је и шта из материје за коју је од Тужилаштва добио задатак да сачини експертски извештај знао.

Др Војислав Шешел затражио је да три огромна зборника репринта издања „Велике Србије” уврсте у спис као доказни материјал, јер је у току испитивања сазнао да их Ив Томић није консултовао, нити знао за њих: „Мој је крајњи

циљ да у стручном погледу у потпуности оповргнем ово вештачење. А захтевам да се ове три велике књиге уврсте у спис као доказни предмет због визуелног утиска. Дакле, као доказни предмет из ког се види шта експерт није консултовао. Не треба преводити ништа...књиге су својим обимом импресивне, као сведочанство које експерт није консултовао, као доказни предмет у правом смислу речи. Не као документ...”

У наставку је Шешел доказивао утемељеност идеје Велике Србије чак и у делима неких страних писаца, али их нема у међународним уговорима, попут Лондонског мира, којим су Србији дате њене вековне територије.

Он је развејао и фаму о Ђујићевом одрицању војводства датог Шешелу и навео разлоге који су старог четника навели на овакав чин, наводећи релевантне доказе за то.

У одбрани Равногорског покрета од комунистичких фалсификата које је у ово суђење увео наводни експерт Ив Томић, Шешел је навео документоване и писане изворе о ослободилачкој улози четника. На енциклопедијском знању признање му је дао председавајући судија Антонети.

И на крају, Шешел је прецизирао: „Јуче сте ми, господине судијо, доставили вашу одлуку да прихватате у спис извештај вештака Обершала. И у тој одлуци стоји да се ја нисам супротставио том прихватању. Ја сам се супротставио и мојим претходним одговорима и супротставио сам се у току унакрсног испитивања. Да не би овога пута дошло до забуне, ја вам стављам до знања да се у потпуности супротстављам уврштавању у спис извештаја вештака Томић као некомпетентног, нестручног, необјективног и врло пристрасног.”

Авети ратова:

Васиљевић, Анте Марковић, Стипе Месић, генерали...

У наставку суђења Тужилаштво је извело заштићеног сведока 004, који је давао исказ и подвргнут унакрсном испитивању Већа и оптужног у периоду од 7. до 14. фебруара 2008. године. Познат Хагу, сведочио је и у предмету Милошевић и Мартић, као и у предметима локалног карактера на Жупанијском суду у Пожеги. Овај сведок, који је деведесетих година био високи функционер СДС, а завршио као председник УО Српског демократског форума сведочио је о атмосфери која је владала на почетку ратних сукоба у Ре-

публици Српској Крајини и рпским аутономним областима, као и о првим етничким чаркама у Боровом Селу, Пакрацу и Окучанима.

„За овог данашњег сведока, који нам је релевантни документ као доказ Тужилаштво доставило? Ниједан. Који ја документ да понудим за овога сведока. Ниједан. Шта ће ми документи за унакрсно испитивање овог сведока – он сведочи о догађајима који нису обухваћени мојом оптужницом” – саопштио је оптужени др Шешел.

Па ипак, не само да је испитивао, већ стављао догађаје у оригинални рам, време, простор и контекст, којима сведок 004 није знао ни почетак ни крај. Оптужени је освежавао сећање сведоку: „Када сте у медијима оптужили добровољце Српске радикалне странке за (те) злочине у Вођину, то сте напамет урадили, зар не? Без проверених информација... Мене интересује како је дошло до тога да сте 2002. године говорили о постојању јединица Белих орлова, и то о две јединице. Чак сте спомињали и Српску гарду Вука Драшковића. А онда, у изјави из 2006. године негирали да је уопште било добровољаца друге врсте осим добровољаца Српске радикалне странке. Да ли су вам то хашки истражитељи сугерисали, или само убацили у изјаву?”

У наставку је сведок потврдио громозорне и страшне хрватске злочине над Србима у славонским селима која су затргла, операцијама Бљесак и Олуја, кад је снагама Хрватске стигла у помоћ НАТО авијација, о чему је документацију прикупио „Веритас”. Тако се Србима поновио Јасеновац, Голгота. Које су, како је сведочење вешто наводио Шешел, припремили својим страначким деловањем некадашњи савезни премијер Анте Марковић и многи високи државни функционери, против чијег се деловања Србија побунила, а узрок манипулацијама измењен у последицу.

Авет генерала Александра Васиљевића поново је прошла судницом.

Вештак за вештаком: Рејно Туненс

Од 14. до 26. фебруара у Хагу су Тужилаштво и оптужени лидер Српских радикала др Војислав Шешел испитивали амбициозну војну експертизу на 400 страница Рејно Туненса. Белгијски обавештајни аналитичар био је сведок и у предмету Милошевић пре четири године, потом у предмету Мартић, као и Вуковарској тројци, генералима Мркшићу, Шљиванчанину и Радићу лета 2006. године.

У унакрсном испитивању др Шешел је до гола свукао Туненса. Навешћемо кључне изводе овог вишедневног дуела.

„Господине Туненс, констатовали смо да сте ви за седам година колико радите у Тужилаштву хашког трибунала учествовали у скоро свим облицима деловања Тужилаштва, што значи да сте испитивали сведоке, осумњичене, учествовали у припремању оптужница, припреми сведока за Тужи-

лаштво и свим осталим пословима” – набрајао је Шешел.

Он је наставио да је Туненс учествовао у писању оптужнице против њега и то њене проширене верзије, у испитивању сведока оптужбе, испитивању осумњичених, припреми сведока... „Ја из тога извлачим закључак да сте ви овде сведок заправо у властитом предмету. Као када би се појавио господин Мундис да сведочи или господин Маркузен или госпођа Кристина Дал”, рекао је Шешел.

Као и „Ви знате, господине Туненс, пошто сте годинама радили за белгијску обавештајну службу, колико је шпијунажа као делатност непристрасна. То смо видели овде и у случају шпијуна белгијске обавештајне службе, то сте ви. И један и други тврдите да сте непристрасни...” И касније: „Као официр УН слали сте обавештајне извештаје одређеним структурама УН, али и белгијској обавештајној служби и централни НАТО...”

Испитивању се прикључио председавајући Судског већа. Антонети је Туненсу поставио питање: „Господин Шешел вам поставља следеће питање – када сте били припадник УНПРОФОР – а да ли сте слали извештаје белгијској обавештајној служби и да ли сте слали извештаје обавештајној служби НАТО пакта. Питање је врло јасно и прецизно. Ви на њега одговарате речима да је ваш статус такав да не можете да одговорите на њега. Да ли сам вас добро разумео?”

Шешел је отишао корак даље и вештака оптужио: „...Овај сведок је учествовао 1995. године као официр УН у припремању хрватске операције „Бљесак” и „Олуја”... Он је у свему томе учествовао и онда се појављује као непристрасан вештак!?”

Из прве руке - чуо...

Председавајући Жан – Клод Антонети: „Сведоче, имам утисак да се Тужилаштво више не враћа на питање Боровог села. Ја бих желео да знам следеће. На основу сазнања којима сте ви у то време располагали, видимо да су довођени хрватски полицајци у два аутобуса, видимо да је дошло до борби. На основу овог видео снимка рекло би се да су пали у заседу. Можете ли да нам кажете шта се тачно догодило?”

Сведок 004: „Не могу, часни судијо, да тврдим шта се тамо тачно догодило, јер сам био неких 250 километара даље. Али оно што сам чуо из медија је да је дошло до сукоба, о томе се јако много причало и писало на хрватској и српској телевизији и штампани. Једни су говорили да су четници нобили хрватске полицајце, а Срби су тврдили да су у село дошла, као што се на снимку види, два аутобуса са полицијом. Ко је први почео да пуца кад су ушли у село, шта се тамо догађало, то ја могу да тврдим само из медија. Да је настао општи сукоб кад су полицајци почели да излазе из аутобуса. То је оно што сам чуо. А нисам био присутан да бих могао тврдити шта се конкретно догађало...”

Завршени предсједнички избори у Црној Гори

Успјех

Андрије Мандића

• У односу на парламентарне изборе од 10. септембра 2007. године, Мандић је забиљежио највећи раст - чак преко 14.000 гласача више, Вујановић је добио око 6.000 гласова више од ДПС-СДП коалиције. Медојевић је поправио резултат ПЗП-а за око 10.000 гласова, док је Милић за око 8.000 слабији од резултата коалиције СНП-НС-ДСС са последњих парламентарних избора

Пише: Милица М. Кривокапић

Послије једномјесечне кампање, 6. априла у 21 сат, завршили су се избори за предсједника Црне Горе. Резултати избора нису изненадили бираче. Углавном се и очекивало оно што се десило. Мада, већи оптимисти очекивали други круг до кога није дошло јер је Филип Вујановић побиједио у првом кругу.

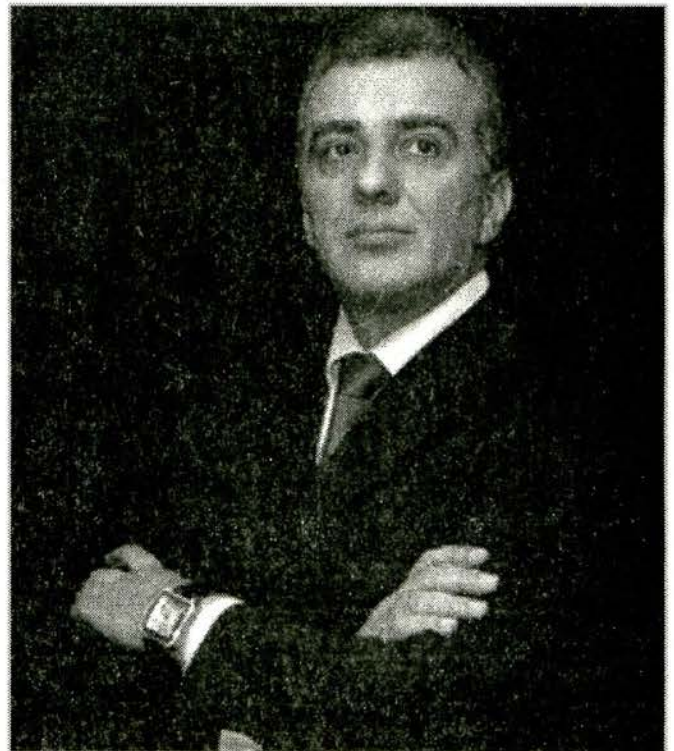
Према подацима о резултатима предсједничких избора тројица опозиционих кандидата Андрија Мандић, Небојша Медојевић и Срђан Милић заједно су били јачи од кандидата ДПС-а у девет општина – Подгорици, Херцег Новом, Пљевљима, Котору, Андријевици, Жабљаку, Колашину, Мојковцу и Плујинама.

Прелиминарни резултати избора Државне изборне комисије показују да је Вујановић добио 171.118 гласова или 51,89 одсто, Мандић 64.473 или 19,55 одсто, Медојевић 54.874 или 16,64 одсто, а Милић 39.319 или 11,92.

Од укупно уписаних 490.412 гласача, на биралиште је изашло њих 68,2 одсто.

У односу на парламентарне изборе од 10. септембра 2007. год, Мандић је забиљежио највећи раст - чак преко 14.000 гласача више, Вујановић је добио око 6.000 гласова више од ДПС-СДП коалиције. Медојевић је поправио резултат ПЗП-а за око 10.000 гласова, док је Милић за око 8.000 слабији од резултата коалиције СНП-НС-ДСС са последњих парламентарних избора.

Лидер Српске листе Андрија Мандић је највеће скокове забиљежио у Пљевљима и Херцег Новом.

Срђан Милић је прошао испод просјека у Бару, Будви и Плаву, док је предсједник ПЗП-а најлошије прошао у Плујинама, Андријевици и Шавнику.

Резултати предсједничких избора Црној Гори од 6. априла 2008. године

1. Филип Вујановић	171. 118	51, 89 %
2. Андрија Мандић	64. 473	19, 55 %
3. Небојша Медојевић	54. 874	16, 64 %
4. Срђан Милић	39. 316	11, 92 %

Резултати председничких избора Црној Гори по општинама

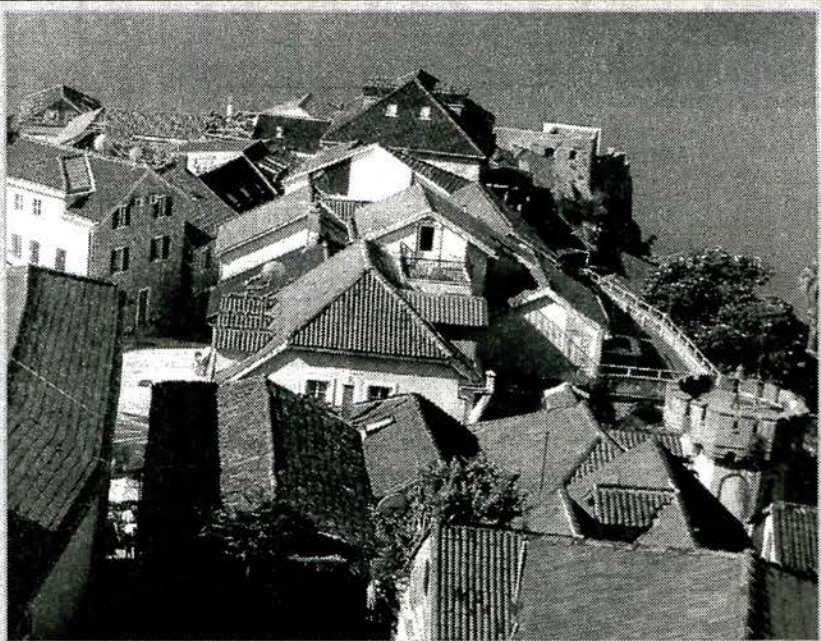
Општина	Андрија Мандић	Филип Вујановић	Срђан Милић	Небојша Медојевић
Андријевица	764 (23,94)	1.350 (42,31)	950 (29,77)	127 (3,98)
Бар	3.100 (15,67)	11.064 (55,92)	1.548 (7,82)	4.072 (20,58)
Беране	4.073 (20,67)	10.248 (52,48)	3.081 (15,78)	2.162 (11,07)
Бијело Поље	5.289 (18,64)	16.773 (59,12)	3.327 (11,88)	2.938 (10,36)
Будва	1.228 (13,21)	6.137 (66,02)	736 (7,92)	1.195 (12,85)
Даниловград	1.680 (18,91)	4.622 (52,04)	1.286 (14,48)	1.294 (14,57)
Жабљак	519 (21,54)	1.072 (44,50)	636 (26,40)	182 (7,56)
Колашин	1.428 (25,63)	2.643 (47,44)	780 (14,00)	720 (12,92)
Котор	2.074 (19,64)	5.190 (49,14)	1.216 (11,51)	2.081 (19,70)
Мојковац	1.002 (17,08)	2.631 (44,85)	1.486 (25,33)	747 (12,73)
Никшић	8.705 (21,82)	20.636 (51,73)	5.335 (13,37)	5.218 (13,08)
Плав	509 (7,59)	4.695 (69,99)	611 (9,11)	893 (13,31)
Плужине	740 (32,53)	606 (26,64)	759 (33,36)	170 (7,47)
Њевља	6.631 (30,25)	7.772 (37,13)	3.249 (15,52)	3.580 (17,10)
Подгорица	19.108 (21,18)	43.855 (48,60)	9.592 (10,63)	17.683 (19,60)
Рожаје	152 (1,29)	9.163 (77,81)	147 (1,25)	2.314 (19,65)
Тиват	1.415 (20,06)	3.647 (51,69)	536 (7,60)	1.457 (20,65)
Улцињ	415 (4,25)	6.513 (66,75)	382 (3,92)	2.447 (25,08)
Херцег Нови	5.048 (30,14)	5.721 (34,18)	2.798 (16,71)	3.180 (18,99)
Цетиње	399 (4,65)	5.479 (63,81)	417 (4,86)	2.292 (26,69)
Шавник	413 (23,68)	883 (50,63)	384 (22,02)	64 (3,67)
Затвори	117 (19,24)	418 (68,70)	15 (2,47)	58 (9,54)

Чудо у Херцег Новом

Херцегновљани су у недјељу, 6. априла, имали различите аршине приликом гласања за одборнике у локалном парламенту и за председника државе.

На изборима за локални парламент СНП је са 12 мандата био далеко јачи од Српске листе која је добила само пет одборничких мјеста, али је зато 30,14 одсто Новљана сматрало да лидер Српске листе Андрија Мандић заслужује да буде председник, а упула мање је мислило да је председник СНП-а Срђан Милић бољи кандидат.

На изборима у Тивту апсолутну власт су опет добиле Демократска партија социјалиста и Социјалдемократска странка, док је Српска листа умјесто досадашња два одборника (1 из ССР и 1 из СНС) освојила пет одборничких мјеста.

Портрет

Филип Вујановић

теразијски Црногорац

- Филип Вујановић рођен, одраслао, школовао се и први хлеб зарадио у Београду
- Вербална председничка одбрана права Митрополије СПЦ окончана ошимањем делова мейхоа који јој деценијама ирипадају и за које има важеће иаије
- Први председник самосталне Републике Црне Горе неусиешно ирђује српским гласовима

Пише: **Јана Живаљевић**

На изборима за председника Црне Горе заказаним за 6. април 2008. године, међу четири кандидата: Небојше Медојевића (Покрет за промене), Андрије Мандића (Српска листа), Срђана Милића (Социјалистичка народна партија Црне Горе) фаворизован од стране актуелног режима је досадашњи први човек Црне Горе и кандидат владајућег ДПС Филип Вујановић. Овај штркљаста адвокат, близнац Мила Ђукановића, којег је управо ових дана укрцао у црногорски двосед, близак је премијеру и стасом, а богам и гласом „р“ које симпатично монтењегрински котрљају, као да им је предуслов да буду у власти. Осим што му је у сенци, Филип Милу и својим председничким подупирачима у одсуству „дона“ ни по чему другом није сличан. За његово име не везују се звучне афере. Човек мароинета, фигура, ако хоћете.

Не бира човек своју биографију, већ, чини се, већим својим делом, она њега. Занимљиво је да су Монтењегрини (Црногорци по ДПС) зажмурили на извод из матичне књиге рођених Филипа Вујановића.

Чиме је адвокат задужио министарство?

Вујановић је рођен пре 54 године у српској престоници Београду. У званичној биографији председника Црне Горе изабраног 11. маја 2003. на највишу државну функцију, пише да је Црногорац, ожењен и има троје деце. Да је завршио Правни факултет у Београду 1978. године и има положен правосудни испит.

Наредне две године радио је као приправник и стручни сарадник у Првом општинском јавном тужилаштву у Београду и Окружном јавном тужилаштву у Београду. Следеће запослење у радној књижици му је секретар Окружног суда у Титограду од 1980. године, када се и преселио у главни град Републике Црне Горе.

Поруке ЕК Филипу

Ових дана је Европска комисија у свом извештају о реформама у Црној Гори искрено изразила скепсу у погледу поклеча којима њене вође соколе бираче да су пред вратима ЕУ. Европа замера недостатак права, зависност судства од политике и интереса, борбе против организованог криминала и корупције, изградња ефикасне администрације, као и консензуса о питањима изградње државе.

„Пацке“ су упућене владаоцима: „Председнички избори у априлу треба томе да допринесу“ – закључај је извештаја ЕК, у којем се изражава вера у победу проевропских снага у Црној Гори.

Следи и обећана подршка: ратификација потписаног Споразума о стабилизацији и придруживању у Бриселу, визне олакшице, макроекономска стабилност кључна за јачање бизниса, помоћ у борби против тероризма и трафикинга, економским реформама и регионалним пројектима. Финансијске инјекције примиће студенти на име стипендија, цивилно друштво, а успоставиће се инвестициони фонд који предвиђа близу 2,5 евра месечно по глави Црногорца или 30 годишње...

И пета фирма за сваки случај

Поред „Глобал Монтенегра”, „Капитал инвеста”, „Прајмари инвеста” и „Универзитаса”, фирми које је регистровао за време (мено)паузе, премијер Црне Горе Мило Ђукановић је 25. фебруара 2008. године, три дана пре проглашења за председника Владе, уписао у регистар и „Селект инвестмент”. За сваки случај, да се нађе. Ко зна шта време носи. Нису далеко ни избори 2010. године по Уставу, докле му тече мандат.

Своја управљачка права над овим компанијама Ђукановић је пре ступања на дужност пренео на трећа лица и доказ о томе доставио државној Комисији за утврђивање конфликта интереса.

После једногодишње паузе прелази у адвокате. Своје деценијско адвокатско искуство крунисаће портфељом правде у Влади премијера Ђукановића – од марта 1993. до маја 1995. године.

Наредни мандат – од маја 1995. до фебруара 1998. године дочекаће у фотели министра полиције, док је премијер Владе Црне Горе постао 5. фебруара 1998. до 5. новембра 2002. године, када је прешао за председника Скупштине и потом – председника Републике Црне Горе.

Остаће упамћен као први председник самосталне Црне Горе, после одвајања од Србије и укидања краткотрајне Заједнице Србије и Црне Горе.

Најлепше године у Београду

До своје 27 године, Вујановић је живео у главном граду Србије, Београду, у којем је рођен, одрастао, школовао се, дипломирао и добио прво запослење.

У политичке воде званично је ушловио марта 1993. године, придруживши се својим млађим истомишљеницима са Жуте греде (Милу, Момиру, Свету), који ће од црногорских комуниста оформити Демократску партију социјалиста и Социјалистичку народну партију. Вујановић се од почетка приклонио ДПС.

Како га види Запад? Западни извори тврде да је као председник Црне Горе организовао референдум о будућем државном статусу, иако је у кампањи много већу улогу одиграо премијер Мило Ђукановић. Вујановићеве поруке биле су апел на мирни разлаз и суживот двеју преосталих југословенских република српском колеги Борису Тадићу.

Када се Ђукановић повукао из политике крајем 2006. године, Вујановић је истовремено морао да игра више рола у политичком животу младе државе Црне Горе.

Априла 2007. године, како ови извори и тумачи наглашавају (налик надзорном органу), председник Вујановић се

ставио у заштиту права Српске православне цркве за којима је посегла неканонска и непризната Црногорска прваославна црква хотећи да их узурпира за себе.

„Пут у пакао поплочан је добрим намерама”, а Управа за катастар ће за мање од годину дана на незаконит и силедијски начин вишедеценијски метох СПЦ, Митрополије приморско-цетињске почети да крчми у корист расколничких богомоља! „По плодовима њиховијем познаћете их.”

Може и Медо (адвокат без уштеђевине)

Државној Комисији за конфликт интереса председник није имао шта да пријави. Он је јавно изјављивао да у пензију иде као адвокат без уштеђевине, што, како је власти познато, оставља јак утисак на бираче. Поштење изабраника народа, макар и на реч, још увек је на цени.

Осим ове, бирачима је упутио поруке да ће се држава обрачунати са „картелима, ако их има” (за шта их је ишибала Европска комисија), да „Срби у Црној Гори нису туђинци” (што им је показано Уставом и доказано на сваком кораку у пракси – отимање имовине Митрополији СПЦ) итд. итд. Праву тежину требало би да добије признање које је изрекао после лањске посете Стејт департменту да су „САД пружиле изузетну подршку и помоћ у реформама и јачању демократских институција...”, као и поданичко нуђење „сигуран сам да ће наши природни и економски ресурси бити све интересантнији за амерички капитал”.

Али, за Вујановића се као за свог председничког кандидата 6. фебруара одлучила његова владајућа ДПС на седници Главног одбора, зато што је неспоран његов лични, морални и политички интегритет, а препоручила га показана државничка мудрост и одлучност у историјским тренуцима за Црну Гору, као и сва испуњена обећања дата бирачима у прошлој кампањи.

У партијском лобирању, подршку Вујановићу пружили су општински одбори ДПС-а, а из ривалских табора чуле су се критике о фаворизовању фаворита.

У односу на своје опозиционе противкандидате Вујановић, тврде у СНП „има потпуно бесплатну промоцију, нарочито на државној телевизији и у појединим приватним, а прорезимским медијима”, што је омогућио „намерно пројектован хаос у предизборној регулативи”. ДПС је узвратио да су овакви и слични напади „припремање алибија за пораз”. А док се из супростављених табора размењује све жеља вагра, фаворит ДПС, Мила Ђукановића и Европе на црногорским просторима има и своју прву резерву – одморан да ускочи прилику чека Небојша Медојевић. Као по обичају, своје гласове поклонике Филипу. Тако црногорске филипике пружају јединствен приказ блаженства у којем је остварен специфичан демократски модел укрштања: власт сарађује с „опозицијом”, све за добро народа - у туђем интересу. То пуну деп, остало ће народ позлатити.

И премијер у кампањи

На регионалној конвенцији за север одржаној 15. марта 2008. године у Бијелом Пољу кандидату ДПС за председника придружио се по први пут у овој кампањи председник ДПС и премијер Црне Горе Мило Ђукановић. Иако је Вујановић обећао да неће нападати своје противкандидате, променио је ћуд и током конвенције нападао Медојевића, Мандића и Милића.

„Вујановићеве противкандидати нису добра понуда” – поручио је премијер. „Нису били за независност Црне Горе, дакле, били су против државе. Направили су грешку у предвиђањима, а то је мана. Медојевић је рекао да смо пред банкротом, а ми имамо суфицит. Позвао је инвеститоре да не улажу, а ми смо лидер у инвестицијама” – овим аргументима је Ђукановић позвао бираче да откажу поверење Вујановићевим противкандидатима. Вујановић је обећао да ће бити председник свих, да ће спојити север с југом, запослити младе, повећати плате, пензије и свеукупни квалитет живљења.

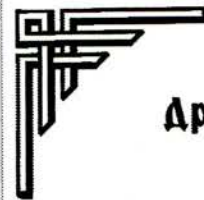
Промоција најновије књиге проф. др Војислава Шешеља

„Хашко инструментализовање лажних сведока“

- У организацији Сврбанке Српских радикала, у Подгорици (19. марта) је одржана промоција најновије књиге проф. др Војислава Шешеља „Хашко инструментализовање лажних сведока“. Присујнима у ирејуној Сали обрајили су се Душко Секулић - иредсједник Сврбанке српских радикала, Бојан Сврбуњаш - генерални секретар, Мирослав Брајовић – иредсједник ОО Голубовци и Владимир Вуковић – иредсједник ОО Подгорица

Душко Секулић: - Свака хашка књига професора др Војислава Шешеља значи парцијалну али и комплетну демистификацију самог Хашког трибунала по принципима јавног међународног права, легитминог кривичног права, логичног права оптуженог на сопствену одбрану, као и апсолутног права на одбрану.

Онако како је оптужница против др Војислава Шешеља писана, а писана је потпуном импровизацијом, без икаквог правног основа, са искључиво политичким и политикантским калкулацијама и циљем да се изврши политичка, науч-

Др Војислав Шешељ

ХАШКО ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ ЛАЖНИХ СВЕДОКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

на, интелектуална изолација једног од највећих Срба у историји, тако је и процес прије самог почетка ушао на слијепи колосијек без права на повратак.

Наиме, подсећања ради, оптужница је написана у Београду, са искључиво политичким циљем њених аутора Зорана Ђинђића и Небојше Човића, високих функционера београдске ДОС-ове власти да проф. др Војислава Шешеља елеминишу из савремених политичких дешавања у самој Србији и у српском народу а да за узврат обезбиједи несметану владавину нових свјетских господара оличених у чел-

ницима Сједињених Америчких Држава. Наравно, улогу слуга новом свјетском поретку аутори ове оптужнице наменили су себи самима.

Досадашњи ток суђења показује не само интелектуално-стручну доминацију и супериорност проф. др Војислава Шешеља већ наспрам њега самога потпуну немоћ хашких тужиоца да докажу нило какву везу нашег председника са било каквим дјелом укључујући и говор мржње, који, узгред буди речено, нема у познатим и признатим правним теоријама ни пракси развијених западних земаља укључујући прије свега САД и Велику Британију.

Логичан је поступак Хашког тужилаштва да када немају правно ваљаних чињеница у оптужници да потезу са притисцима, фалсификатима, па, наравно, и инструментализовању хашких свједока.

Досадашњи ток суђења показује потпуни крах и пораз концепције које је поставило само Тужилаштво.

Онај ко добро прати суђење јасно и веома прецизно закучује да досадашњи експерти и свједоци Тужилаштва једину штету наносе управо самом Тужилаштву. Свако свједочење, бар до сада, се претвара у још једну потврду да Хаг и тужиоци немају никакав одговора на бриљантну Шешељеву одбрану и онај ко би по њиховом правилу требало да буде жртва постаје несумњиво сјајан побједник над модерном инквизицијом у лику хашког Трибунала.

Него ту се, свакако, не завршава сва прича. Наиме, за поступке самог Тужилаштва сваки иоле писмен правник може веома лако и јасно окарактерисати као радње непоштовања суда у коме се тужиоци баве криминалним радњама у коме би невини морали бити жртва.

Ако се осврнемо, до сада хашки Трибунал је оптужио адвоката Милана Вујина у предмету против Тадића, сведоке Косту Булатовића и Драгана Васиљковића у предмету против Милошевића, новинара Душка Јовановића такође у предмету против Милошевића, Домагоја Маргетића у предмету против генерала Блашковића, као и Јосипа Јовића.

И као трећа лица Беља Бељај, у предмету против Лимаја, Баље и Муслијуа па и противу проф. др Војислава Шешеља.

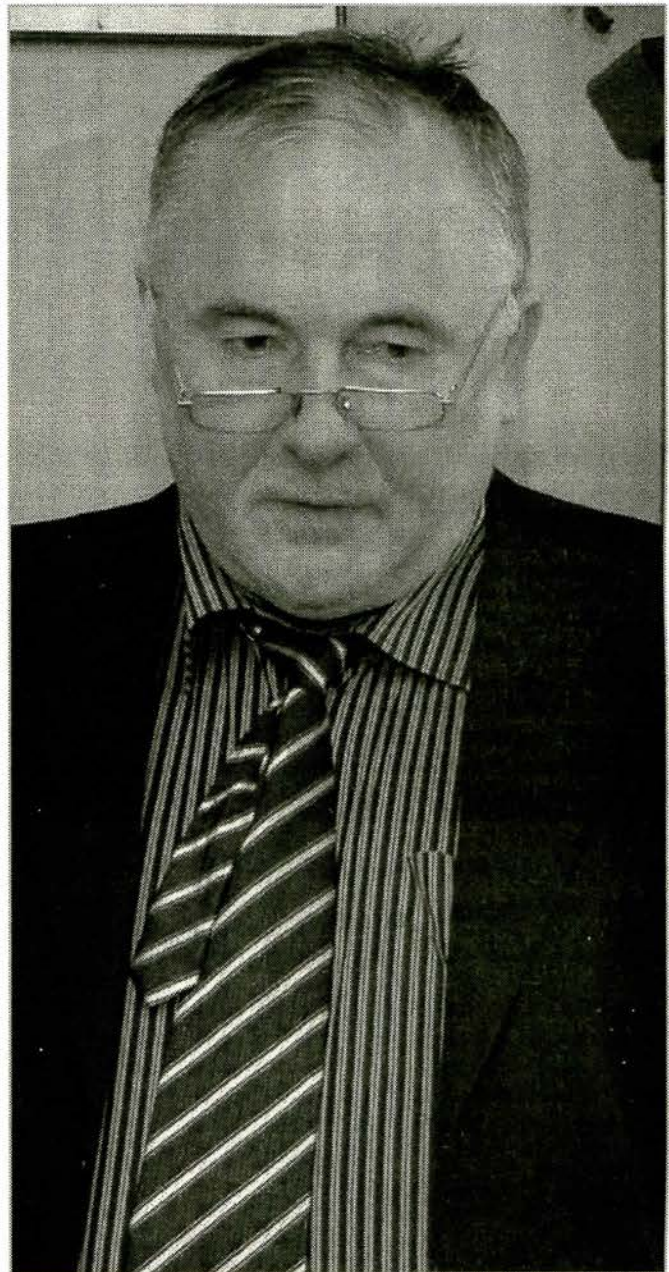
Предмет непоштовања суда био је окарактерисан као покушај преваре суда, објелодањивање имена заштићених свједока, одбијање одговора на питања, мијењање изјава и пријетње свједоцима.

Није на одмет поменути да је поступак противу проф. др Војислава Шешеља покренут због наводног објављивања имена заштићеног свједока. Дубљом правном анализом лако је докучити истину јер ни у овом случају хашки инквизитори нијесу имали никакво право за покретање овог поступка.

Покретање поступка против Тужилаштва проф. др Војислава Шешеља а о тој оптужници поступа и одлучује Претресно вијеће самог Трибунала доноси још једну одгонетку у читавом случају. Наиме, ради се о томе да се поводом аргументоване пријаве, највјероватније неће поступити, а ако се поступи, онда ће одлука бити необјективна и заснована на сили.

Пријава против Карле дел Понте, Хилдергард Уерц-Рацлафа и Данијела Саксона, директно укључених у дјело које се назива „непоштовање суда“, отвара процес у коме, директно, и није битно да ли ће бити повољно ријешен по тужиоца проф. др Војислава Шешеља, на тасу правде ће се наћи савјест и правни дигнитет самог Претресног вијећа а, наравно, и њихов морални и људски капацитет.

Књига која је вечерас пред вама садржи и низ разговора са људима који су били потенцијални свједоци Тужилаштва у коме се врло јасно види каквим аргументима и са каквим

правним насиљем наступају службеници тужилаштва хашког Трибунала. По правилу се ради о притисцима и утијенама, што је, признаћемо, правно недопустиво и законом кажњиво.

Да ли је, данас, дозвољено поступање по принципу „кадија те тужи, кадија те суди“, што се посебно односи на хашки Трибунал и његово тужилаштво као и његове газде, показују чињенице и показује вријеме и начин доношења пресуда. На страну то што се селекције оптужби одређују по националном принципу тако да су 90 посто оптужених у хашком Трибуналу управо Срби и то, свакако, не било који Срби.

Када је ријеч о проф. др Војиславу Шешељу оптужба против њега практично и не постоји. Он је правничким знањем и бриљантном одбраном растурио не само стратегију Тужилаштва већ и саму оптужницу у темељу. Својим патриотским и херојским држањем др Шешељ је утукao себе, своје дјело у најсвјетлије странице српске историје.

Судски процес се, умјесто суђењу Шешељу, претворио у суђење новом свјетском поретку, Европској унији, НАТО-у, САД-у, Енглеској и Њемачкој.

Резултате Шешелеве борбе против ових противника нећемо осјетити истог часа али за дужи период, за историју овај процес има несумњиво грандиозан резултат.

Хвала вам што сте присуствовали промоцији Шешелеве књиге „Хашко инструментализовање лажних сведока“.

Владимир Вуковић: Добро дошли на промоцију књиге проф. др Војислава Шешелџа „Хашко инструментализовање лажних сведока“. Ово је још једна у низу књига које је председник написао у Хагу.

Ова књига је драгоцен збирка документованих свједочанстава о Хашком трибуналу и свим мутним радњама које су, нажалост, дио те међународне судске институције, а о којима Шешелџ пише језиком истине и правде. Такође, ова књига пише и о домаћем кукавичлуку и полтронству одлазећег режима у Београду и медијима који су под њиховим патроном. У књизи је Војислав Шешелџ до детаља открио методе и планове којима се служе злочинци из међународне заједнице, који покрећу читаве погоне лажи, који раде по принципу извртања и фабриковања чињеница, не устручавајући се да од злочинца праве жртву, а жртву прикажу цинично као извршиоца злочина. Све ово им је потребно зато што знају да у међународном праву немају никаквог основа.

Помоћу таквих лажи су нас као народ у једном периоду,

успјели да изолују од осталог свијета, с једне стране, те да инструментализују УН и да их претворе у инструмент постизања њихових неправедних политичких циљева, с друге стране. Ова књига која је пред нама вечерас је позив да се као народ покренемо изнутра и пронађемо начин да истина допре до оног дијела човјечанства који нам може пружити руку и помоћи да се усправимо.

Кључне ријечи књиге су асоцијације које имамо за међународни суд у Хагу: лаж, обмана, производња лажи, информативна блокада, западна политика, политички примитивизам, западна демократија, свјетска дипломатија, правно насиље, суд за ратне злочине.

Цинизам влада свијетом откако има моћника који, опијени својом моћи, нису спремни да се зауставе да би сагледали тежину свог властитог злочина. Политички примитивизам данас долази са запада и пријети да се рашири по цијелом свијету. Западна политика више се и не труди да сачува привид праведности и своју безочност и невиђену бруталност јасно покушава да демонстрира у Хагу. Вјероватно би досад били свједоци плодова бестијалности у шевенингенској ацени да се тамо није нашао Војислав Шешелџ, као први и једини одбрамбени бедем који српски народ има тренутно.

Српска дипломатија није ни приближно урадила за Србију и Србе, колико је Војислав Шешелџ урадио затворен у притворској јединици Хашког затвора. Против безочног обмањивања свјетског јавног мњења и сатанизовања српског народа једини глас истине је глас нашег председника и аутора ове књиге, који се бори против сулудог подухвата који је добро инвестиран и од ког његови инвеститори очекују да им донесе добит у крви једног праведног и слободољубивог народа.

Данас смо свједоци како једна брутална политичка прерава међународни суд у Хагу у средство присиле и насиља под чијим окриљем се врши правно линчовање непослушних од стране великих и моћних, исто као што су УН и њене резолуције постале инструмент постизања нечијих империјалних политичких циљева. Најдрастичнији примјери за то су процес против Војислава Шешелџа у Хагу и оно што дјелови међународне заједнице тренутно раде на Косову и Метохији. За коначан циљ је одабран пораз српског народа. У том злочиначком подухвату што је најгоре у свему имају и домаће помагаче који, рецимо, буду свједоци у хашком процесу или буду делегирани на проглашење тзв. независног Косова у његов парламент у Приштини.

Ова књига нас опомиње као народ да је наивно да очекујемо да ће се неко други борити за наше интересе који су угрожени. Тешко је очекивати од међународних институција, које су напустиле своје изворне принципе, да буду гарант за праведно спровођење одлука које су давно донешене ради добара свих народа, а која се данас драстично крше. Систематско приказивање злочина које су други правили је начин на који се води геноцидни процес нашег народа и ова књига говори о томе и бави се тим проблемом. Тјера нас све да се замислимо и потражимо нову снагу за борбу против протагониста пакленог плана оних који су убијали бомбама нашу дјecu, који су бомбардовали наше градове и који су за тровали нашу земљу за дуже вријеме осиромашеним уранијумом и ко зна чиме још.

Књига јасно говори о димензијама и количини лажи која је изручена на српски народ с циљем да се прикрију злочини који су учињени и који су у плану да се учине над њим. У Хагу се, ваљда је то свима јасно, суди на основу лажних и исконструисаних оптужби само Србима, јер су се дрзнули да бране свој опстанак и своју слободу. У бјесомучној галами

против Ратка Младића и Војислава Шешелја бучно одјекује нимало прикривена жеља да се суди српском народу или бар оном дијелу који није поклекнуо пред њиховим злочинским акцијама. Управо због тога Војислав Шешелј и Ратко Младић нису само одређени људи, који су били на одређеним мјестима у току ове вишегодишње борбе њиховог народа за свој опстанак, већ величине преко којих један угрожени народ тражи да буде схваћен у својој херојској трагичној ситуацији. Кроз њихове ликове данас проговара све најчистије и највеличанственије што је један народ могао да покаже у својој праведној борби за голи опстанак, која му је наметнута на најпрљавији начин.

Зато лик Војислава Шешелјам, без обзира на лажне оптужбе, сија неугасивим сјајем пред свјетском политиком у којој ништа није на свом мјесту, јер у њој царује само лаж и обмана чији је циљ да оправда насиље над људима и читавим народима. Његова морална чистота и херојска одважност у одбрани свога народа може бити само сразмјерна количина лажи чију производњу инвестирају они који би истини да суде и тако осигурају неку легитимност пред лицем свјетске јавности, за све оне злочине које су нам учинили. Производња лажи у којој учествују и неки интелектуалци са Запада са домаћом петом колоном, уздиже се до правог лудила и потпуног помрачења ума.

У таквом времену свеци постају ратници. Наше искушење је слично искушењу Светог Петра Цетињског, па нам величина његове светачке одлучности данас мора бити разумљивија него икада раније. Зато морамо имати храбрости за истину нашег данашњег националног положаја и нашег најновијег колективног страдања које нам је дуго припремано.

У питању је наш опстанак који нам неће моћи одбранили уз бесмислено самокажњавање и бесрамно смооптуживање, уз малодушно самоомаложивање и понизно повлачење пред арогантним уцјенам, уз неслогу и унутрашње расколе. Само одлучни и сложни можемо превладати проблеме, морамо се разбудити, покренути изнутра, морамо почети из почетка, морамо се васпитавати у националном духу. Требају нам радикални заокрети у начину мишљења и понашања, политици, поруке су ове фантастичне књиге коју вам од срца препоручујем на читање.

Мирослав Брајовић: Ноћас смо се окупили да поздравимо и да захвалимо човјеку који је читав свој живот посветио, више свом српском народу, то јесте нама, него себи и својој породици. Да поздравимо човјека којег можемо назвати, мучником и жртвом српског народа. Човјека који се увијек нашао на бранику, своје отаџбине, стављајући себе, испред његовог српског народа. Тако га бранећи, од данашњег окупатора и наших домаћих издајника. Као такав одлази у хашки казамат, али не због себе и своје породице, већ због српског народа, то јесте нас. Да настави да се бори за правду, да не да свом народу да поклекне, већ да га изведе на прави пут, пут правде, истине, просперитета и бољег живота, за све часне и поштене грађане Србије. Пут ка поновном успјеху српског народа, ка поновној побједи. Управо да би се стигло до побједи, наш лидер др Војислав Шешелј задивљује све свјетске моћнике, и умне људе, којим је имало стало, до међународног права.

Својим побједама, над корумпираним, измишљеним свједоцима хашког Трибунала, данашње демократске Европе. Тако доказује и обара све оптужбе, пред свјетском јавношћу, да је његов свети српски народ икада био, и водио геноцидне ратове. Напротив, његовом одбраном доказује, да је његов народ најмирољубивији на земаљској кугли, и да смо невинне жртве, данашњих демократских моћника. Данас за њега несметано из хелије хашког казамата, поново се бори

за свој народ, својим оштрим пером, својим умом, и храброшћу. Преко својих написаних дјела, поручује свом народу да морамо због нашег потомства, ићи даље до коначне побједе. А ја ноћас кажем да ми морамо побиједити мрачне силе, наше домаће издајнике, због нашег мучитеља, због највеће жртве српског народа, због најхрабријег међу нама је, а то с поносом кажем, Српска узданица др Војислав Шешелј.

Захваљујући њему, нашем потпредседнику Томиславу Николићу и осталом руководству Српске радикалне странке, данас у земљи Србији се разоткрило ко је вјеран а ко невјеран свом српском народу. Данас је свјетском целату и нашим издајницима више него јасно да правду, истину, то јесте радикализам, у земљи Србији нико не може зауставити. Сама побједа Српске радикалне странке значи растјеривање тмурних облака који су се савили над нашом матицом, земљом Србијом. Који су доносили нашем народу све ово вријеме превару, јад, чемер и биједу. Наш народ под вођством часних и поштених људи Српске радикалне странке ће огријати већ дуго очекивано јарко сунце. А ми Срби који живимо, ван наше матице, земље Србије, с поносом ћемо чекати огранак тог сунца, и дан када ћемо бити сви, под истим сунцем као што су нам живјели праједови и ћедови.

**„Живио др Војислав Шешелј!
Живјела Србија!”**

Политичка конкуренција

МИЛОВ П(Л)ИШАНИ МЕДО

- Кандидат на „чекању” (док премијер призна Косово и Мејхохију)
- „Будућноси” иријада њима, Црна Гора несрбима

Пише: Јована Витинска

Сваки човек је у животу, бар док је био мали, волео играчке. Проблем је ако злу навику научи, па и као одрастао објекте и, још горе - субјекте третира на детињаст, незрео или осيون начин. Као играчке.

Дуго је дон Мило Ђукановић тражио свог „омиљеног опозиционара” и пошто је „праве” потрошио, укротио или елиминисао, коначно нашао тобожњег конкурента, по годинама, интересовању и достојног ривала у политичким надметањима. Достојног у овом случају значи – спремног на сарадњу. Опозиција, а власт. Или њена сенка, обавезни, али безопасни пратилац.

Регрутација јуноша – нова Жута греда

Све говори у прилог овој тези. Генерацијски блиски, иако је вечити премијер „у приправсу” Мило Ђукановић четири године старији од Медојевића, обојица су млади и у најбољим годинама или тренду за бављење јавним послом. Док је управо по пети пут устоличени председник Владе Црне Горе ових дана прославио 45. рођендан, Небојша Медојевић ће напунити 42 на лето. Мило је рођен у Никшићу, Медо(јевић) у Пљевљима. И један и други су политички и идеолошки обучени у Београду, а „надограђени” (дохрањени) у Вашингтону (на доручку) или Лондону и осталим западно – европским престоницама (на ручку, вечера у Подгорици). И на крају, толико једнојачани, да већ и бирачи могу да се опусте – погреше ли случајно те уместо Мила заокруже Медо или обратно, дође му на исто. Нико неће ни приметити разлику.

Договор Гору гради

Небојша Медојевић, родом из Пљеваља, инжењер електротехнике и пети елемент политике, са „посебним интересовањем за економију” (занимљиво је то „посебно” интересовање), поникао је из „експертског” јата званог Г 17 плус (Лабус, Динкић, без осталих). Расађен у Црну Гору из Србије, где су га дотични економски експерти усавршавали у природним наукама завним економија, Медо(јевић) ће врло брзо после петооктобарских промена у Србији постати члан Агенције за реструктурирање привреде и страна улагања Владе Црне Горе, када је премијер био Мило Ђукановић. И не само то: биће Медо, како је у то време волео да се похвали, и писар Милов у оним деловима говора који су се тицали црногорског модела приватизације.

Ова сарадња окончаће се, како је Медо то јавности хтео

да представи – његовим изласком из Агенције, наводно због незадовољства радом овог државног тела, односно нерегуларности током процеса приватизације! И то после шест година сарадње. Није него.

Зафалио Милу безопасан опозиционар, те отпустио тобоже незадовољног критичара његове мафиократске приватизације (коју је сам креирао) у (в)етар, са јасним инструкцијама да му приведи српске бираче и разбуца Пеђу (Булатовића). Мало економије, мало заштите просрпских интереса у Црној Гори и – нова звезда је рођена. Медо ће већ 2005. године према анкети Цедем – а бити проглашен за најперспективнијег црногорског политичара!

Само годину дана пошто је основао НВО Група за промене.

Часови у Вашингтону

Подршка Групи стићи ће у право време, као „гориво” за мотор – промена. Са једне од адреса Комитета 300 из Лондона, из британског Хелсиншког одбора за људска права

председника НВО Група за промене Небојшу Медојевића оцениће као „типичног реформисту друге генерације сличног гувернеру Цордије председнику Михаелу Шакашвилију или Украјине Виктора Јушченка, рођених на крилима „обојене револуције“ увезене са Запада у окршају са старим фаворитима. Најбоље их оличавају Едуард Шевернадзе и Леонид Кучма.”

„Отворена енциклопедија” открива значајан детаљ из Медове политичке каријере: „крајем априла 2006. године (референдум о државном статусу Црне Горе требало је да се одржи почетком наредног месеца – маја) – непосредно пред финиш референдума на коме су се грађани Црне Горе требали изјаснити о томе остају ли у заједници са Србијом или су за самосталну државу – председник Савеза за промене био је на челу делегације опозиционих политичара на позив Америчког института за демократију која је посетила Вашингтон како би добила упутства за демократизацију нове државе. Како се све то унапред знало, помислиће с правом паметан читалац. Вест се ублажава чињеницом – не много утешном по преварене српске бираче и заговорнике опције заједнице државе са Србијом – да је у делегацији опозиционих политичара било и представника Социјалистичке народне странке (СНС), која је настала онда када је Мило Ђукановић 1997. године основао Демократску партију социјалиста (ДПС). То само значи да су млако, разводњено и инструисано из Вашингтона српске бираче кроз референдумску кампању водили њихови наводни заштитници и брањаци просрпског интереса – Пеђа (Булатовић) и Небојша Медојевић.

Медено ђаче

Директор Центра за транзицију и извршни директор Групе за промјене, невладиних организација, критизерство ће заменити политичким ангажманом пред председничке изборе у Црној Гори, када Групу, по рецепту који је Г 17 плус применила у Србији, пререгиструје у политичку странку Покрет за промене и већ у првој политичкој утакмици са кандидатом владајућег ДПС-а осваја наклоност бирача. Аналитичари сјајан деби Медојевића тумаче п(р)опустљивошћу коју је власт показала према безбедном конкуренту, али и сјајном кампањом. Медојевићев или Милов тим досетио се да подметне електроинжењера за економског критичара владајуће политике, ударачући у демагошке струне. Увертира га је представила као борца за интересе потлачене већине, страдалника неправедне и мафиократске транзиције. Бирачи нису могли у Медовој руди препознати бич ограниченог домета, који тело не дотиче, већ чути само фијук корбача кроз ваздух. На тај начин се тело одређено противно Миловој политици располовило на Пеђине (Бу-

латовић) и Медине гласаче. А кад се завади, лакше се (за-)влада.

Мило ову дисциплину одлично познаје.

Зато је дозволио да навођеном вољоим бирача други до Вујановића на председничким изборима постане управо његов нови савезник – Небојша Медојевић, лидер Покрета за промене.

Идемо даље!

Демагошка одбрана принципа демократије пре питања државности, која су наводни рецидив Милошевићевске политике у Црној Гори оличене у курсу који заговара владајући ДПС, збунила је просрпски оријентисане бираче наклоњене Медојевићу у референдумском изјашњавању о будућности земље. Након референдума, на парламентарним изборима одржаним 10. септембра 2006. године под сенком победе независне Црне Горе, Небојша Медојевић се овенчао ловорикама победника избора на којима је Покрет за промене освојио чак 11 посланичких мандата и постао други по снази опозициони фактор иза Српске листе, раме уз раме са СНП!

Колико вреди опозициона подршка, цену знају у владајућој црногорској коалицији.

Ногу за усвајање предложеног Устава црне Горе повукао је Медојевић, који се као један од лидера опозиције, после жестоког нећкања и критике упућиване на рачун предлога текста највишег законског акта, преко ноћи поколебао, зато што му је 11 мандата конзервирано договором да ће се нови избори за парламент расписати тек 2010, а председнички 2008. С гласовима мањина, легитимитет Уставу, који је увео црногорски као званични, а српски као службени језик, док је Србе од конститутивног народа свео на националну мањину у држави Црногораца, а Српску православну цркву обавезао на регистрацију као секту, дао је лажни заштитник српских интереса, београдски ђак – како то обично бива, Небојша Медојевић национале!

Ових дана, тобож поново јако озбиљно намеран да конкурише Филипу, Медојевић се пријавио на конкурс за прву марионету Монтеграда. Милов ешалон ДПС се полако извлачи из ове игре. Радо би филипике препустили Меду, Андрији и Пеци, уз подршку свом заговорнику „европских интеграција”. Судбина Косова и Метохије, које у заштити белосветских моћника сме и може – све за добро народа, да призна једино Мило, притешњен италијанским потерницама, продужила им је рок за пензионисање за још један мандат за који им избори нису ни потребни. У њиховим је рукама и нож и погача. А Медо? Стрпен – спасен. Само да ови зају, свитање у Црној Гори је његово. Неки кажу – сумрак

Антихристова прљава посла

- *Режим оћима чак и црквене поседе у намери да проћера српско православно свешћенство и монаштво из цркава и манастира, које књижи као имовину појединачних свешћеника*
- *Кривокаћћ „оћворио душу“*
- *Заступници интереса српског народа оћиро крићкују акћ безумља режима коју у предизборној еуфорији губи комћас*

Пише: Жана Живаљевћ

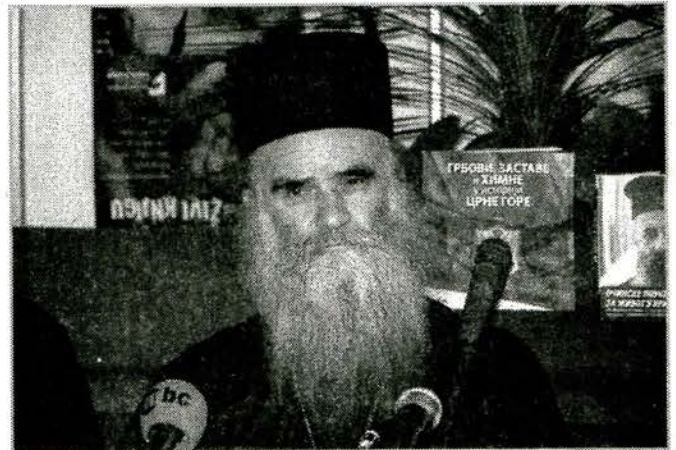
Управа за некретнине Црне Горе јавно је позвала власнике непокретности у општинама Цетиње, Никшић и Подгорица да обележе своје међе до 24. марта 2008. године због изградње Јадранско-јонске магистрале. Позив који се месец дана понављао у средствима јавног информисања потписао је директор Управе Мићо Орландић, а он је уследио по Закону о државном премеру и катастру непокретности и Одлуке Владе о усвајању средњорочног програма радова (бр. 03 – 5982 од 27. јула 2007. године).

Одлука и припреме за њену реализацију не би биле спорне, а још мање да Црна Гора добије ауто – пут регионалне важности, да се успут нису злонамерно порушиле српске тековине које Црногорцима интеграција (са душманима, ваљда) и дезинтеграција (са сопственим бићем) толико буду очи. Тако је Цетиње, престоница Монтенегрина, очишћена од српске вере и вечере. Што себи не би дозволили ни либерали, урадили су ученици једног старијег Орландића (Марка) са Жуте Греде, а потписао неки од његових потомака и саплеменика (Мићо).

Чудо историје – еуфорије сједињавања и разједињавања – понавља нам се. А ко од ње не учи, црно му се пише.

Захтев распопа јачи од митрополитове

Трешњево, Кобиљи До, Убли, Ластва, Прентин До, Бата, Чево, Марковина, Велстово, Предиш, Граб, Ресна, Чеклићи, Штитари и Ђиновичи – катастарске општине Цетиња одлуком о обележавању имовине оставиле су Митрополију црногорско-приморску Српске православне цркве без права својине над 20 цркава и два манастира, које су уживале од деведесетих година. Називајући га „грешком“, упис је „поправљен“ на тај начин што је власништво враћено црквама и манастирима, а у наредном кораку, страхује се међу преосталом српском паством, према властодршцима „правоверној“, неканонизованој и непризнатој православној цркви са подобним предзнаком „црногорска“. Коју је, како Срби и православци одани вери и традицији – признала полиција, која је и пререгистровала!

Овај потез је поткрепљен захтевом представника самозване Црногорске православне цркве Стева Вучинића који је Цетињској филијали Управе за некретнине тражио враћење уписа имовине на појединачне цркве у 14 цетињских катастарских општина. За сада су то учинила братства црква и манастира у девет земљишно – књижних општина.

Пренебрегло се претходно стечено право својине, о којем је Митрополија црногорско-приморска поднела одговарајуће доказе, на основу којих је деведесетих година прошлог века обављен упис у катастар. Тако је променом политичке воље обезвређена својина и дат сигнал узурпаторима самозванцима да у наредном кораку по обележавању појединачних међа црквених имања и манастира, ову имовину укњижи као нови власник, који је није купио ни наследио, већ отео силом, кршећи обичајно и позитивно право.

Раскринкана спрега

„Спор“, а ово је свакако више од тога, послужио је некима да употребе тешке речи, неприличне у комуникацији са духовним лицима и црквеним старешинама.

Запрепашћен острашћеношћу заштитника Црногорске цркве који су насилно оутђили Црквени суд, Владичичину башту испред Цетињског манастира и црквену имовину

Митрополије приморско-црногорске Српске православне цркве у девет цетињских катастарских општина, архиепископ цетињски и владика Амфилохије Радовић анатемисао је и завапио председнику Вујановићу и премијеру Ђукановићу да прекину овај ђавољи пир. У отвореном писму које им је упутио 10. марта 2008. године митрополит је изразио очекивање да ће најодговорнији у држави пружити институционалну правну и имовинску сигурност Митрополији и обезбедити грађански мир у Црној Гори. Исказујући своје наде да се неће претворити у бесудну земљу, митрополит је такође поручио да Митрополија располаже неопходним доказима о својини над манастиром Златица, Владиначином баштом, Цетињском богословијом, Црквеним судом – Конзисторијумом.

Позивајући на договор, митрополит је изразио осуду поступка којим је Управа за некретнине повредила закон отимајући туђе, Божје и народно само по нечијем захтеву, а не и судским решењем и пресудом.

Осим тога, прљава и нечасна работа објављена је свршеним чином – дописом.

Владика црногорско-приморски није поштедео коалиционог партнера ДПС у црногорској власти, те је, обраћајући се председнику и премијеру Црне Горе, Вујановићу и Ђукановићу, оптужио тријумвира Ранка Кривокапића, председника Црногорске скупштине као највишег функционера законодавне власти и политичког истомишљеника првог човека државне Управе за некретнине Мића Орландића да „крши све принципе секуларног друштва”.

Кад пуцају чиреви

И тада је чир пукао због владикине осуде. „Кривокапић покушава да са политичке позиције одреди својински статус црквеној имовини и позива посредством медија да се црквена имовина узме од цркве без суда и пресуде и преда једној невладиној организацији” – анатемисе у свом писму митрополит црногорско-приморски.

Кривокапићу се отворио вентил: „Проповедник четири најпрљавија рата друге половине 20. века на европском тлу олет прети Црној Гори. На његовим су претњама већ израсле стотине хиљада хумки невиних, што проказаних других народа, што деце његовог народа чију душу је требао чувати, а не тровати нељудском мржњом” – узвратиће.

Председник Скупштине Црне Горе подсетиће јавност да „Амфилохије ни хумку мучки убијеног премијера Србије Зорана Ђинђића није оставио мирну од своје нагрдности” и запитати митрополита – „Где ће му душа? У Црну Гору је послат као проповједник бесудног времена да нас обезличи и државу раздржави. У том походу отимао је народу и светиње и света мјеста. Парчао је Црну Гору на епархије и чинио све да је учини вечно зависном.

Веле да је Бог велик. Живот господина Риста Радовића је рат за територије, а остао је патријарх без земље.

Амфилохијева политика је изгубила велику Југославију и Србију, малу Југославију, а ето и Косово је примакао катастарском искњижавању.

Његовом стаду не требају вукови док га чува такав пастир. Како би рекао епископ рашко-призренски Артемије, Радовић је грађанин друге државе који уноси потрес и саблазан у народ. А живот му протиче управо у покушају да ту другу државу, Црну Гору, утули.

Ја и Амфилохије нисмо из исте Црне Горе. Радовић је из оне поражене у рату са цијелим свијетом. Предсједник скупштине је са социјалдемократима своју домовину Црну Гору готово двије деценије бранио од рата, етничког чишћења, мржње. Наш глас и дјела су једина која зборе правдом све ове године. Социјалдемократе су вратиле Црну Гору у европски ток и изгарају да она буде држава без трулих дасака у свакој сфери живљења, па и **исправљању безакоња Радовићевог присвајања црногорских светиња** („Велика Србија”).

Упркос свему, за Радовића и његова недјела ће бити правде у европској Црној Гори. У његовом времену и име је било разлог за губитак живота. На срећу, Црна Гора више

не живи његово вријеме. Од њега Црна Гора очекује молбу за опрост, а не пријетњу силом” – истрпео је папир. Истине ради, „Велика Србија” је ово бесрамно писмо, које су, верујемо зато што се ни Вујановић ни Ђукановић нису огласили, већ врућ кестен бацили у руке свог апартчика Ранка, објавила готово интегрално, будући убеђена у њихово ауторство. Нека зна народ Црне Горе какви га Демостени воде и у какве светиње верују пагани. Или погани.

Срамна улога медија у харанги на СПЦ

„Канонски идентитет и правни субјективитет Митрополије нико и никада није оспорио нити покушао да оспори у вишевековној историји Црне Горе. Својства и идентитет Митрополије су поштовали и чували чак и турски освајачи, а та се права данас грубо крше, и то на почетку трећег хиљадугодишња хришћанске цивилизације” – закључили су великодостојници Епархијског савета и Епархијског управног одбора Митрополије црногорско-приморске крај мошгију Светог Василија Острошког Чудотворца на годишњем заседању 15. марта 2008. године под председништвом архиепископа цетињског митрополита црногорско-приморског Амфилохија. Правни савет Митрополије, одлучено је тога дана, предузеће неопходне правне кораке да би заштитили име, идентитет и угрожена права Митрополије у правном систему Црне Горе. Они подсећају да се у медијима захуктава атмосфера прогона и линча, док првостепени закључци једне катастарске управе не производе никакво правно и фактичко дејство, јер су сви православни храмови, манасти-

ри и њихова имовина одувек саставни део Митрополије црногорско-приморске чак и пре постојања било каквог катастра.

Страх од реституције – држава дужна цркви

За наш лист говори протојереј мр Велибор Џомић, парох Подгорички и члан Правног савета Митрополије црногорско-приморске. На питање – шири ли се авет безакоња и отимања светиња Српској православној цркви Црном Гором, отац Велибор одговара: „У Подгорици још увек нема атака на црквену имовину, али има наговештаја да ће се и то догодити. Распопи су поднели сличне иницијативе у многим градовима, па и у Подгорици. Како и сами говоре, прво су се обратили подгоричкој управи за некретнине. Ми још нисмо добили никакав позив. Не верујем да ћемо се на такве позиве одазивати, али ћемо се борити против безакоња и безаконих аката.

Имовина Митрополије црногорско-приморске има јасан правни статус баш као што такав статус има и имовина Надбискупије барске, Котроске бискупије или Мешихата Исламске заједнице Црне Горе. Оно што се дешава не пред-

Сувишан и Вук

У прогону свега српског перјаницу црногства носи престоница краљева Цетиње. Осим грубих, фашистичких атака на Митрополију црногорско-приморску, ових дана хроничари бележе нове мере општинске управе.

Отац српске писмености, Вук Стефановић Караџић, сам пореклом из Црне Горе (из Дробњака) добио је своју улицу у дичној вароши на Ловћену далеке 1953. године.

Међутим, постао је „српски” неподобан 21. марта 2008. године, када је скупштинска већина у Цетињу подигла руке за предлог НВО „Друштво пријатеља Исланда” да се улица која је 55 лета носила његово име преименује у државу пријатеља која је прва признала црногорску државност и постане – Исландска!

На цетињском „антисрпском” менију више нема Срба за србождере, коментаришу Цетињани и Црна Гора.

Али, све је већ виђено. Људи памте, упркос настојањима да се прошлост фалсификује и избрише из сећања. И почетком Другог светског рата, памте неки, Секула Дрљевић је наредио да се у Цетињу најпре сруши споменик краљу Александру, а проглашен је за завнични – црногорски језик. Његошева улица постала је Катунска, а виђенији Срби бежали су са Цетиња.

ставља случајност. У Црној Гори треба да отпочне процес реституције црквене имовине, а најновији покушаји противзаконитог делегитимисања Митрополије црногорско-приморске наводе на закључак да се тема скреће на другу страну како би држава избегла своју обавезу да врати огромну црквену имовину коју је одзела после рата. Канонско – правни идентитет и вишевековни непрекинути правни субјективитет су поштовали чак и Турци. Данас смо сведоци да се на Почетку 21. века једна духовна институција не само прогања, него и понижава.”

Мр. Џомић вели да црквена имовина није отета и без велике невоље не може бити отета. Медији су створили такву слику да је имовина са Митрополије преписана на распопско-унијатску дружину на челу са анатемисаним и проклетству преданим распопом Мирашем Дедеићем. Цетињска управа за некретнине је, кршећи важећи Закон о државном премеру и катастру, избрисала Митрополију као власника, иако јет а иста управа пре неколико година донела решење којим је недвосмислено утврдила да је Митрополија власник наведених цркава, без икаквих терета и ограничења. Данас се цркве не воде на распопску дружину, како је велики део јавности стекао утисак.

Иза овог безакоња, тврди Џомић, стоји Мићо Орландић, кадар владајуће СДП, актуелни директор Црногорске управе за некретнине и велики подржавалац црногорских распопа. Није му први пут да то не крије на позицији државног чиновника, али је сада превршио меру – сматра отац Велибор.

„Правни савет Митрополије црногорско-приморске је већ уложио жалбу Министарству финансија које је надлежно као другостепени орган. У сваком случају, велики број адвоката се јавља са жељом да помогне да се исправи неправда. Медији су створили велику забуну у народу. Атаковање на црквену имовину у Црној Гори народ подсећа на отимање Косова и Метохије.

Врх режима, наравно, не жели да се изјасни, јер је тако за њих најбоље. Не знам шта они мисле, али дужност нам је да свакога ко насрне на црквену имовину подсетимо на страшну клетву Светог Василија Острошког: „И ко би покушао да нешто одузме од манастира, однио Господ Бог таквом разоритељу његов дом, кућу и стоку са синовима. И све његово имање да му Господ порази и распе изненада у вијеке. Амин. Да му траг и оцак погине вавијек. Амин.” Не дао Бог да буде потребно да се ово завештање Острошког Свеца пројави у нашем времену” – опомиње парох Подгорички.

Прогон правоверних због распопа

Нису остали имуни на ову причу ни политичари. Наш други саговорник компетентан за приче о црквеним питањима и упућен у проблеме Митрополије, мр Будо Алексић је посланик Српске листе из Српске народне странке председничког кандидата Андрије Мандића. Актуелна догађања везана за правно-имовински статус црквених имања Митрополије, мр Алексић коментарише готово искључиво као последице политичких одлука власти, којима купује јефтине поене поданика.

„Режим настоји да протера Српску православну цркву из Црне Горе и да на њеном месту инсталира псеудорелигиозну организацију која је регистрована у полицијској станици и зове се Црногорска православна црква. У том светлу треба посматрати ову велику причу, трагичну поенту за којом су властодршци посегли.

Пошто је опљачкао привредна и природна богатства и ресурсе, режим у Црној Гори сада отима и црквену имовину из идеолошких разлога. Зато што је Српска православна црква саборна у Црној Гори, оглашена је за рушилачки и реметилачки фактор. Стожер државотворства и један од стубова на којима држава и народ почивају, занимљив је и из материјалних разлога – неки би да се преко распопова рашире на црквеним ливадама и метосима.

Свако ко поштује право, историју и елементарне цивилизацијске стандарде успротивиће се овој бруталној отимачини и криминалном нападу на најстарију организацију на тлу Црне Горе” – поручује посланик Алексић.

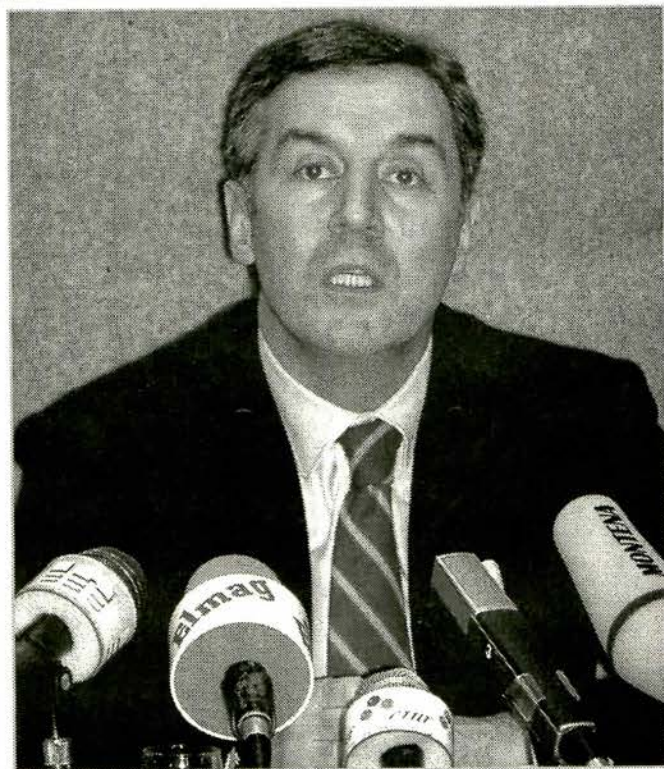
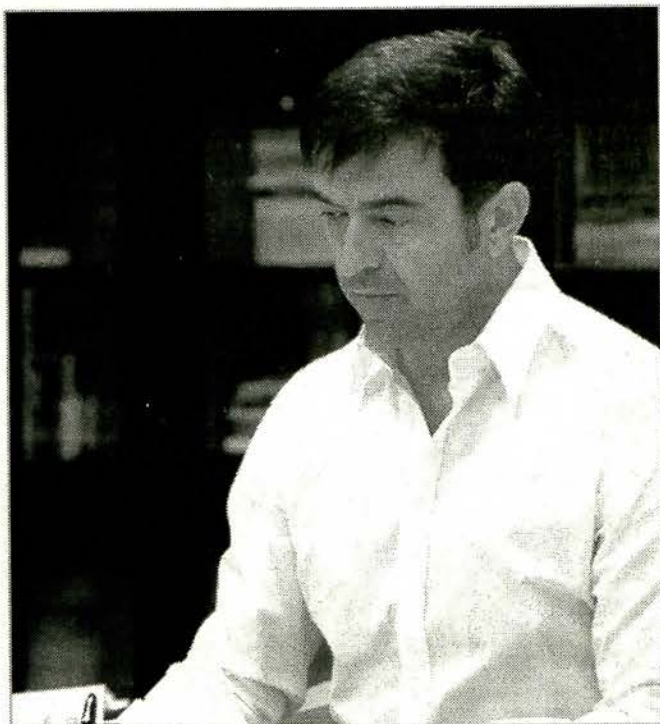
Зашто је Мило по пети пут међу Црногорцима?

Имунитет наш насушни

- Поверљиви извори тврде да ће дон Мило Ђукановић од Црне Горе бити амнестиран као државник шверцер у Барију због премијерског имунитета, али заузвраћ мора усвојити свој Фелиџа за председника како би сачувао криминализоване врх ДПС, признао независно Косово и Мейхохију и увести ЦГ у НАТО

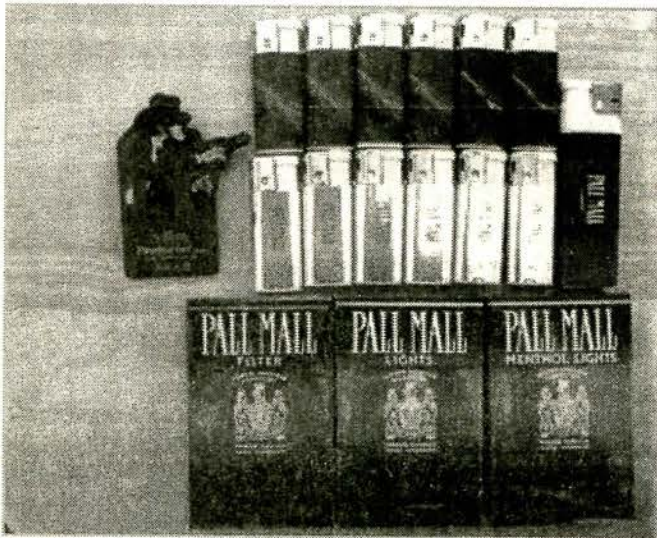
Пише: **Жана Живаљевић**

Као што је ужој и широкој јавности познато, Тужилаштво за организовани криминал у Барију започело је 1999. године опсежну и детаљну истрагу против 14 босова шверца цигарета из ЕУ преко Италије, Јадрана и Црне Горе на Балкан. Овај посао разрађен је од 1994. до 2003. године – симптоматично у години када је убијен премијер Србије Зоран Ђинђић, што је довео у везу Иво Пуханић уредник хрватског „Ферал трибуна“. Довео у везу зато што се одмах потом из отаџбине у којој је нашао заштиту и планирао да се у њој поново одомаћи, нетрагом изгубио Станко Суботић Цане Жабац, један од првоосумњичених за нелегалне послове утаје пореза и акциза, као и прање новца. Дела која Европа не прашта.

Довео у везу, као и Италијански суд с Ал Капонеом Црне Горе, који је са поменутом двојцом начинио трокут за Балкан – диригујући из Швајцарске, Монтенегра и Србије дуванским картелом полуострва. Елиминацијом председниковог сина, који се обогатио (пре)носећи гајбаци (боксова, ваљда) и Велике маме, послове је преузео лидер ДС и премијер демократске Србије (добар и с дон Милом и са Станетом Жапцем, за које тврде да су му пружили уточиште, авиопревоз, а и џепарац) после 2000. године.

Према одштетном захтеву ЕУ осам милијарди евра надокнадиће недужан црногорски народ за чије је добро председник и премијер дон Мило и ушао у ово мафијашко коло (да би му помогао да преживи у клинчу између загрљаја Милошевићевог режима и обручу санкција међународне зајед-

нице наметнутих Савезној Републици Југославији), цех политичара и криминалаца испоставиће се држави Црној Гори, а не усрећитељима и добротворима народа. Који су се за сваки цунами утврдили компанијама.

Вишеструко користан и употребљив

Пуних осам година требало је италијанским истражитељима да окончају прелиминарну фазу истраге о свему ономе што се догађало готово деценију на Балкану.

И управо јуна 2007. године сценарио за 2008 – у је био утањачен. Према тврдњама Владе Црне Горе и врха ДПС „вожд“ се сам пријавио да да изјаву, али је ипак сачекао дипломатски и премијерски имунитет. За сваки случај. У овоме тренутку, италијанске информативне агенције јављају да је могуће архивирање судског процеса, односно ослобађање окривљеног под високим имунитетом оптужбе.

Иако је Ђукановић 28. марта 2008. провео пред истражним судијом шест и по сати, а од 15:30 до 22 часа му је постављено 80 питања, на овај начин је одиграна фарса, представа представе, завршни чин. Добро обавештени, поверљиви извори тврде да је Италија устукнула пред америчким притиском о употребљивости старог – новог црногорског премијера. Архивирање процеса, часна амнестија пред лицем јавности за закулисне, али кључне роле у коначној предаји Превлаке суседној Хрватској, признавању независног Косова и Метохије и брзом увођењу земље у НАТО. Заузврат, Милова владавина, као и власт његових војвода, била би неограничена, а кад реше да се повуку, имали би где и у шта – покрадено им нико не би дирао нити би за злодела икоме одговарали. Зато им треба Филип за председника. А народ да плати мир са Европом због утаје пореза, акциза и профита на шлеперима и глисерима прошверцованих цигарета.

Опозиција немо посматра

„Има неког провиђења и у паду врапца“ – писао је Шекспир. И зато сви они који су се понадали да ће долијати Мило, показали су велику наивност. После Барија, тешко да има суда земаљског за најгору олош. Они суде народу, најбољима, а њима се, ипак, можда пресуди једном, на крају.

Мило се вратио накратко, усред мандата, до 2009. године, кад су ванредни парламентарни избори. Изашао судијама на меџдан из којег ће највероватније бити „архивиран“.

А чини се да је депласирао и надања председничких противкандидата из редова опозиције да ће му или они или Ита-

лијани судити. Извршилац америчких послова у Црној Гори имаће доста посла, према кандидату Српске листе Андрији Мандићу: „Вратио се да би као премијер увео Црну Гору у НАТО, да би Превлаку предао Хрватској и кроз неку међународну арбитражу признао независну државу Косово и Метохију. Према мојој оцени, ради се о човеку који се налази у не баш завидној позицији, пошто је осумњичен за шверц цигарета и кога италијанско тужилаштво третира као члана мафије.“

Цех за енормно богаћење црногорске врхушке, профит од нелегалних послова који су поделили најближи Ђукановићеви сарадници приближивши се тако богатством европској елити, а он само од цигарета износи осам милијарди евра платиће – народ. Као казну што је себи бирао најгрђе господаре.

У паузи са – Цанетом

Јавност Црне Горе учила је лане да су председник и потпредседник ДПС Мило Ђукановић и Светозар Маројевић били срдачни домаћини контроверзном бизнисмену Станку Суботићу – Цанету Жапцу у предсезони лета 2007. Наиме, како је писала штампа, виђани су и сликани на најексклузивнијим локацијама Црногорског приморја. Медијима нису остале тајне ни Суботићеве намере да преко највиших веза у држави обезбеди плац за изградњу ексклузивног мини хотела са шест звездица вредан 20 милиона евра уз своје претходно чедо Вилу Монтенегро. Овај хотел су Американци прогласили најлуксузнијим, а на додели признања, објективи су забележили Милове и Светове честитке Цанету.

Дилеме су распршене, маске пале. Новац од шверца, полаган на рачуне у Швајцарској преко Станка Суботића, сада се враћа кроз најексклузивније инвестиције.

А српски бизнисмен нашао се на 86. месту листе најбогатијих људи југоисточне Европе коју прави познати економски магазини „Впрост“. Цане има компаније за дистрибуцију и малопродају безалкохолних пића, енергетских напитака и спортске опреме у Србији, Француској, Русији, Грчкој, Црној Гори, а власник је винарије која производи литрењак „Луи Макс“ вина вредног 500 евра!

Као што је у Србији откупио мрежу киосака и малопродајних објеката „Дувана“, „Борбе“ и „Политике“, Цане „Футуру плус“ доноси и у суседну Црну Гору где по опробаном србијанском рецепту купује црногорске дистрибутивне куће за продају цигарета и новина. А кад заврши посао, наступиће нешто више од будућности, на коју у Србији кукају у сав глас.

У Црној Гори ништа ново, власт се спрема да призна лажну државу Косово, улети у НАТО и ЕУ, народ све више грца у сиромаштву, Срби без икаквих права

Село гори а баба се чешља

• *Најад на језик, на црквену имовину, на историјске чињенице, на свакој Србина јонаособ – црногорска свакодневица. На једној страни мањина која се пребогаћила, на другој већина која је на ивици биједи. Богатији југ и сиротињски сјевер. Ђукановић се ојетт враћашо на престо иако са њега није силазио двадесет година*

Пише: Душко Секулић

Тужилаштво у Барију сатима испитивала црногорског премијера, Мила Ђукановића осумњиченог да је учествовао у шверцу који је само италијанску државу оштетио, утајом пореза, за двадесет милијарди евра. По рјечима самог Ђукановића, „он је одавно тражио да да изјаву како би са свог имена спрао лагу“, што је својеврсна спрдња са правним системом читаве Италије а о црногорском правосуђу не треба трошити ријечи. Одлазећи у Бари Владиним државним авионом, био је изузетно расположен и озарен. Знао је докле могу, италијански истражни органи, да иду у испитивању. Унапријед јер је сам одлазак био и те како припремљен у самој Подгорици.

Подгорички амерички амбасадор саопштио је Ђукановићу, да може слободно отићи на саслушање у Бари јер је „ствар завршена са италијанском Владом а самим тим и правосуђем“. Тако је Ђукановић одлуком америчке администрације трајно постао „поштен црногорски владалац“!?

Зашто!?

Понајприје јер је „поштени“ Мило био потребан Влади Сједињених Америчких Држава како би спријечио политичке турбуленције у самој Црној Гори, јер очито након 11. марта и избора у Србији и доласком на власт Српске радикалне странке, Американци тамо губе своје позиције који им, још који дан, чува слуга у лику и дјелу Бориса Тадића.

И у Црној Гори Ђукановић није неки посебно велики витез већ обични слуга америчке администрације који је, прије неки дан, извучен из нафталина, опет за једнократну или вишекратну употребу.

С обзиром да се у Црној Гори политичка географија увелико разликује од оне у Србији гдје патриотске снаге већ долазе на чело државе, повратком Ђукановића, по америчком налогу, у увелико унервеном чланству ДПС-а се полако враћа мир. Велики Гаргамел се вратио и уводи ред у сепаратном блоку.

Неке опозиционе странке су након поласка Ђукановића у Италију како би одговарао на питања тужиоца из Барија оркестрирано заграктале „како је најзад долијао“ што је, свакако, било далеко од истине и правих чињеница. Одласком у Бари Ђукановић је аболитан од кривичних дјела која је чинио на неодређено вријеме, јер прије и изнад свега он треба Американцима у Црној Гори због низа већ задатих обавеза и задатака које треба да испуни.

Американцима није битно да ли се Ђукановић „мафијашки удруживао како би остварио абнормалну материјалну корист“ већ им је и те како битно да у наредним мјесецима сабере позицију, да пресабере сопствене радове у ДПС-у и СДП-у, да призна Косово као независну државу (и тако још једном удари нож у леђа Србији и српском народу!), да под хитно и преко реда улети у НАТО и по Соланиној препоруци у Европску унију.

Када се зна да Црна Гора и нема војску осим полиције која се вјежба пребијајући сопствене и врло често поштене грађане, није занимљива ником као војни партнер па, наравно, ни НАТО-у.

Али садашње политичко стање у Црној Гори треба што више зацементирати и највише у смислу антисрпства и мржње свега што је српско па и самој Србији а Црна Гора у НАТО-у треба и даље да исијава мржњу. Да врши притисак како на Србију тако и на Србе и да тако и формално постане дио војне машинерије која, сутра може кренути у напад на Србију или Русију. Заједно са „браћом Хрватима и Шиптарима!”

Примање Црне Горе у Европску унију је само политичка игра свјетских моћника И још један притисак на Србију која је толико постала непослушна да Американцима откажује послушност промјеном власти на мајским парламентарним изборима. Иако је ова прича на дугом штапу.

Оно што је сигурно а то је да се нико и не труди да избуљеном народу објасни „шта ћемо ми у НАТО-у и шта добијамо уласком у Европску унију”. Одговор на питање шта Црна Гора добија ако призна лажну државу Косово и Метохију се већ зна. Ширење Велике Албаније се неће зауставити још дуго времена, значајан дио територије Црне Горе треба да се припоји тој монструм држави, на Косову и Метохији је погинуо велики број грађана Црне Горе а огроман број је протјеран са сопствених огњишта. То овој власти не значи ништа. Не значи ништа што огроман број грађана саме Црне Горе мисли да до тог признања никада и не треба да дође. Али све је цабе. Мило мора слушати Американце због тога је извучен из нафталина и аболиран у Барију. Нико не може остварити америчке планове у Црној Гори боље од Ђукановића и то је јасноћа која се просто намеће.

Светозар Маровић један од челника ДПС-а и „Ага од Будве” гради град усред Будве. Ту човјек улаже муком стечени новац. Неколико стотина евра. Ситница. Не заостају ни други ДПС и СДП-у полит-бизнисмени. Миллиони се врте и увећавају то што сјевер представља привредну пустињу – никога не мучи. То је бирачко тијело сувише гледа на Србију. Један дио грађана, код сваких избора купе, за двадесетак евра и тако владају више од двадесетак или више година.

Грађевинска мафија остварује одличне резултате, не остаје ни мафија која се трује са наркотицима (преко стотину малолетника, наркомана је већ сахрањено на овдашњем гробљу Чепурци због превелике дозе наркотика) али кога то већ да занима. Ни ова дуванска мафија се не држи лоше, Миловим доласком ће да опет оживе и ти послови...

Село гори, а баба се чешља.

Велика Албанија куца на врата Европе

- Угледни историчар Славенко Терзић поручује да насилно отцепљење Косова и Метохије представља трагедију за Европу и свет у целини. Сматра да је ово наставак процеса стварања Велике Албаније и почетак нове епохе не само у историји Балкана него целе Европе и света, пошто ће се покренути и процеси отцепљења многих подручја са наглашеним сепаратистичким тенденцијама

Пише: др Славенко Терзић

Угледни историчар Славенко Терзић поручује да насилно отцепљење Косова и Метохије представља трагедију за Европу и свет у целини. Сматра да је ово наставак процеса стварања Велике Албаније и почетак нове епохе не само у историји Балкана него целе Европе и света, пошто ће се покренути и процеси отцепљења многих подручја са наглашеним сепаратистичким тенденцијама.

Насилно отцепљење Косова и Метохије представља велику трагедију за Србију и српски народ у целини. Наравно да ни Срби у целини не треба никада да се помире са овим чином. Дипломатским, политичким и привредним активностима, образовним и културним програмима, мора се међу народом развијати свест о томе шта Косово и Метохија у историјском смислу значи за садашњост и будућност Србије. Истовремено, насилно отцепљење Косова и Метохије представља и трагедију за Европу и свет у целини. Оно је очигледан доказ пораза међународног права и пораза целог система међународних односа који је створан после Другог светског рата. Никада се у миру није десило да је део територије једне суверене земље, која наравно, није извршила агресију ни на коју другу суседну земљу, одузет на тако бруталан и насилан начин. Као историчара, ово насилно отуђивање Косова и Метохије ме подсећа на 1938. годину, када су ондашње западне земље, Велика Британија и Француска, један део чешке територије, Судете, практично насилно одузеле и предале у руке нацистичкој Хитлеровој Немачкој. Овде је та паралела више него јасна. Западне земље на челу са САД насилно одузимају један део суверене земље Србије и предају га у руке албанској мањини, или боље речено сепаратистичко-терористичком вођству албанске мафије.

Ово је почетак једне нове епохе у историји не само Балкана него целе Европе и света. Покренуће се процеси отцепљења многих подручја са наглашеним сепаратистичким тенденцијама, којих има јако много. С друге стране, насилно одузимање Косова и Метохије је такође легализација једног вишедеценијског етничког чишћења Срба из тог дела Србије. Седница Савета безбедности показала је једну трагичну ствар - да представници великих сила Француске, Италије, САД и Велике Британије непрекидно говоре о 1999. години. А те године се десио велики злочин које су починиле те тзв. демократске земље над једном сувереном земљом. Без сагласности Савета безбедности УН извршена је агресија и дивљачки је бомбардована тадашња СРЈ. Право на отимање Косова и Метохије они управо изводе из те своје

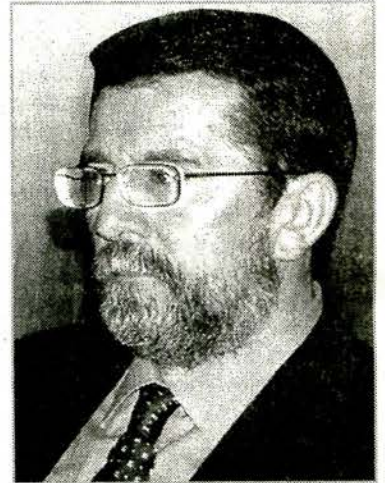
агресије и перфидно оптужују ондашњег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића да је својом политиком довео до оваквог расплета.

Нико, па ни садашњи председник Србије који је присуствовао седници СБ УН, не говори о томе да корен лежи у пројекту Велике Албаније, који је настао одмах после Берлинског конгреса 1878. године. Програм Велике Албаније који је настао у Призрену, писале су управо ондашње дипломатије Велике Албаније, Аустро-Угарске и Турске.

Није случајно што је Турска одмах признала Албанију. Просто је невероватно да се данас на Балкану, после распада југословенске државе и садашњег почетка дезинтеграције Србије, цртају границе какве су цртане и 1941. године. Насилно отцепљење Косова и Метохије је тријумф историјског ревизионизма који је кренуо одмах након уједињења Немачке, и тријумф историјског реваншизма према Србији и Србима. Само тим реваншизмом се могу објаснити двојни стандарди, који се, између осталог, огледају у томе што нико није реаговао када је Хрватска насилно уништила Републику Српску Крајину, и протерала неколико стотина хиљада Срба, да нико није реаговао када је НАТО бомбардовао Републику Српску, када је дошло до прогона Срба из неких делова Босне и Херцеговине, а да не говоримо о агресији на Савезну Републику Југославију.

Присуствујемо почетку једне нове велике историјске епохе за коју нисам сигуран да ће се завршити на миран начин. Признањем једног великог злочина какво је етничко чишћење Срба са Косова и Метохије, није ништа друго него легализација насиља и злочина. Без претеривања се може рећи да су Косово и Метохија настали на прогону великог дела српског народа са своје историјске, матичне земље, јер Косово и Метохија нису само територија. Косово и Метохија чине срж, окосницу српског културног и националног идентитета.

Источно питање је отворено устанком у Босни и Херцеговини 1875. године. Србија и Црна Гора су ишле у рат 1876.

године. Рат је завршен првим поразима ондашње српске војске. Србија је поново ушла у рат, други српско-турски 1877-78. године. Српска војска је захваљујући Русији која је ушла у рат са Турском ослободила своје јужне делове: Нишки, Топлички, Пиротски, Врањски округ. Тада је српска војска стигла и на Косово, стигла је до Грачанице. Међутим, аустроугарска дипломатија је врло брзо упозорила све велике силе па и Русију да неће дозволити било какво ширење српске државе, не само преко Дрине и у правцу Рашке области, односно ондашње турске административно управне области новопазарског санџака већ и у правцу Косова и Метохије. Српска војска се повукла. Након ослобођења једног дела српског народа, признавања независности Србије и Црне Горе и стварања аутономне кнежевине Бугарске, Аустроугарска, Велика Британија и Турска су се уплашиле јачања словенског утицаја на Балкану и створиле пројекат Велике Албаније. Пројекат је тада предвиђао да аутономна Албанија у оквирима Отоманског царства обухвати Рашку област, Косово и Метохију и Скопско-тетовску област. Косовски вилајет који је формиран тек 1877. године био је само један од више десетина вилајета Отоманског царства. Није представљао никакав вид аутономије Албанаца. Напротив, у Косовском вилајету 1912. године, у тренутку ослобођења старе Србије, Албанци су чинили мањину у односу на Србе и остале Словене. Али тај сан о четири вилајета је остао циљ Велике Албаније у целом периоду од Првог до

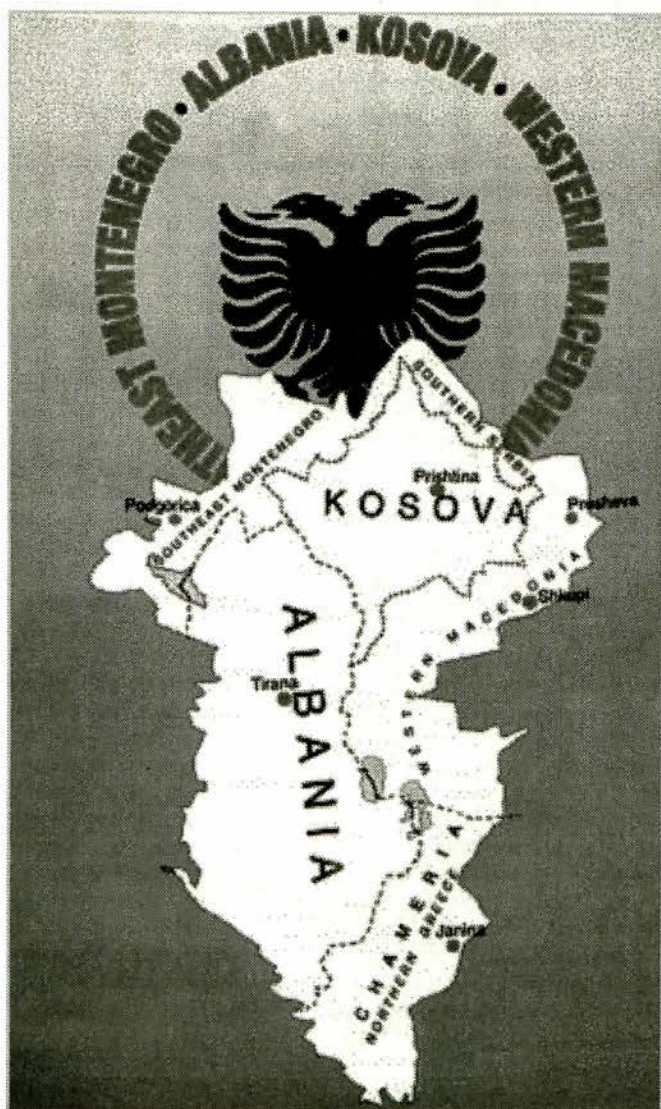

краја Другог светског рата. Године 1941. тај сан је добрим делом био остварен и нацистичко-фашистичком окупацијом, рушењем Југославије а онда и окупацијом делова данашњих територија Србије, Црне Горе, Македоније и Грчке.

Проглашење Косова и Метохије за независну државу у извесној мери подсећа на нацистичко-фашистичко припајање Косова и Метохије Албанији 1941. године у оквирима Велике Албаније. Самопроглашење независности у Приштини и признање од једне групе водећих НАТО земаља на извесан начин представља наставак процеса стварања Велике Албаније.

Први преседан када је НАТО извршио агресију на Србију да би „решио“ мањинско питање довео је до другог преседана - проглашења независности Косова и Метохије. Бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер био је у праву када је у Прагу октобра 1998. године рекао како ће изгледати свет ако НАТО сутра буде војно интервенисао свуда где постоји проблем мањина.

Дакле, октобра месеца 1998. године у Тирани је албанска Академија наука објавила платформу за решење албанског националног питања. У тој платформи скупштина албанске академије наука, у чијем раду су учествовали и представници албанске интелигенције из Приштине, Тетова и Скопља, врло јасно каже да желе уједињење свих делова албанског народа. Када је реч о Косову и Метохији, заступали су тезу да је ово садашње Косово и Метохија заправо творевина српске политике, а да наводно историјско Косово обухвата и делове данашње Врањске котлине, које они називају „источно Косово“, што је појам који сам први и једини пут срео само у тој платформи. „Источно Косово“ је заправо Врањска котлина, односно Прешево, Бујановац и Медвеђа. Они говоре и о „јужном Косову“, а „јужно Косово“ су Куманово, Скопље и Тетово. Говоре и о „западном Косову“, а то су делови данашње Црне Горе - Плав, Гусиње и Рожаје. Стога је очигледно да они желе стварање тог измишљеног, тзв. историјског Косова, које никада није ни постојало као такво, и нескривено кажу да седиште тог „историјског Косова“ треба да буде у Скопљу. Јер, Скопље је наводно било престоница античке провинције Дарданије. А ако сте приметили, пре неких годину-две у Приштини је настала једна нова партија, која се зове Демократски савез Дарданије. Председник те партије је бивши председник скупштине Косова и Метохије Неџад Даци. пошто они конструишу тезе о некаквом директном илирско-албанском континуитету, иако то никад научно није доказано, ја се не бих изненадио ни ако би се име самопроглашене српске покрајине променило у Дарданија.

Оружане снаге Црне Горе после распада државне заједнице

Миловић 2.400 ђетића

• Величина армије одређена је у складу са стандардима НАТО

Влада Црне Горе је на последњој седници донела одлуку да се за потребе Министарства одбране и Војску Црне Горе одреде средства од око 40 милиона евра!

У оквиру Министарства одбране Црне Горе, које има 374 запослена, у кабинету министра Бора Вучинића је шесторо људи, док је у Генералштабу запослено 105 особа. Сектор за политику одбране има 45 људи, за људске ресурсе и правне послове 32, за материјалне ресурсе 39. У подручним јединицама по црногорским општинама је 48, а у Служби за стручно-техничке и помоћне послове 45 запослених. Одељење за одбрамбено безбедоносне послове, комуникацију и криптозаштиту има 18 запослених, одељење за инспекцијске послове и унутрашњу контролу 11, а Служба за финансијско и материјално пословање 23. Министар одбране Црне Горе Боро Вучинић изјавио је да би Војска Црне Горе требало да има око 2.400 припадника, односно 0,39 одсто од укупне популације. Од тог броја, требало би да буде 410 официра, 898 подофицира, 310 цивилних лица и 782 војника по уговору. Величина војске је одређена у складу са свим општеприхваћеним стандардима држава које су у НАТО и окружењу, и креће се од 0,4 до један одсто од укупне популације. У Војсци тренутно има 363 официра, 1.015 подофицира, 248 војника по уговору и 495 цивилних лица, а од тога је 117 подофицира и 185 цивилних лица има статус вишка. Министар је рекао да Војска Црне Горе тренутно има 269 професионалних војника и да су њихове плате између 230 и 300 евра, као и да је конкурс за пријем професионалних војника и даље отворен, а да се у последња два месеца пријавило више од 70 војника по уговору.

Војска има бригаде за специјалне операције, лаку пешадијску бригаду, базе за обуку и подршку, Ваздухопловну базу, Морнаричку базу, Батаљон за почаст, чету војне полиције, вод за електронско извиђање и вод за ваздушно осматрање.

Јединице Војске се, осим у Подгорици, Голубовцима и Даниловграду, налазе и у Пљевљима, Колашину, Кумбору, Никшићу и Бару. Од 273 бивше локације, за садашње потребе Војске остављено је 26 објеката, а планирано је даље смањивање њиховог броја.

Многи у Црној Гори ових дана с правом постављају питање за коју се то војску издваја позамашна сума новца, или боље речено, ко су ти људи који седе у Генералштабу Војске, која би формацијски требало да има највише официра у чину бригадног генерала. Али, Црногорска војска има на

свом списку позамашан број генерала и виших официра, дакле неопходно је издвојити велика средства само за њихове плате.

- Према Предлогу закона, одлуку о учешћу представника Војске Црне Горе у мировним мисијама доносиће Скуп-

штина. Осим специјалног, ванредног и редовног стања, које дефинише Стратегија одбране, закон уводи и ратно стање, што компарира с праксом земаља региона, и у складу је с добијеним сугестијама. Стратегија одбране је донета пре Устава - казао је Вучинић

Представници црногорске власти у сада већ бившој СРЈ, не тако давно, критиковали су буџетска средства предвиђена за издржавање Војске државне заједнице.

Иако је споразумом већ било предвиђено да Црна Гора за потребе војске издваја годишње око 40 милиона евра, она та средства није издвајала, чинећи свесну опструкцију у попуњавању буџета и стварајући проблеме у издржавању војске.

Начелник Генералштаба Јован Лакчевић саопштио је да Војска Црне Горе сада нема тенкове, авионе и ракетне системе, јер је безусловним пријемом Црне Горе у Партнерство за мир и укључивањем у међународне интеграције, део безбедности пренет на partnere и савезнике.

Црна Гора је, иначе, имала 62 тенка, од којих је 61 уништен резањем, а један је остављен као музејски експонат. Процес резања тенкова обављен је у касарнама Маслине и Никшић, и трајао је до 22 јула. Тенкови ће бити претопљени у Жељезари Никшић, а средства од продаје метала биће уплаћена на рачун који је отворио УНДП за реализацију овог програма.

У Црној Гори су, после иступања из државне заједнице, остала укупно 43 ваздухоплова - 21 авион и 22 хеликоптера. На листи у Голубовцима било је 17 школско-борбених авиона „Г-4 супергалеб“, четири школске „утве - 75“, пет транспортних хеликоптера „ми- 8“ и 17 хеликоптера газела опште намене и у борбеној, односно извиђачкој варијанти. Званична Подгорица је раније у више наврата саопштила да Војска Црне Горе неће имати авиацију, већ искључиво хеликоптере.

Када су недавно јавили црногорски медији, Аероклубу „Наша крила“ у оснивању, чији је власник бивши телохранитељ доскорашњег премијера ЦГ Мила Ђукановића, бесплатно су дата на трогодишње коришћење два млазна авиона „Г-4 супергалеб“ из 239. ловачко-бомбардерске авиацијске ескадриле у Подгорици.

Корупцијом до приватне државе

Црна Гора легло криминала

• Државни органи у потпуности корумпирани и контролисани од малог броја кривих „бизнисмена“

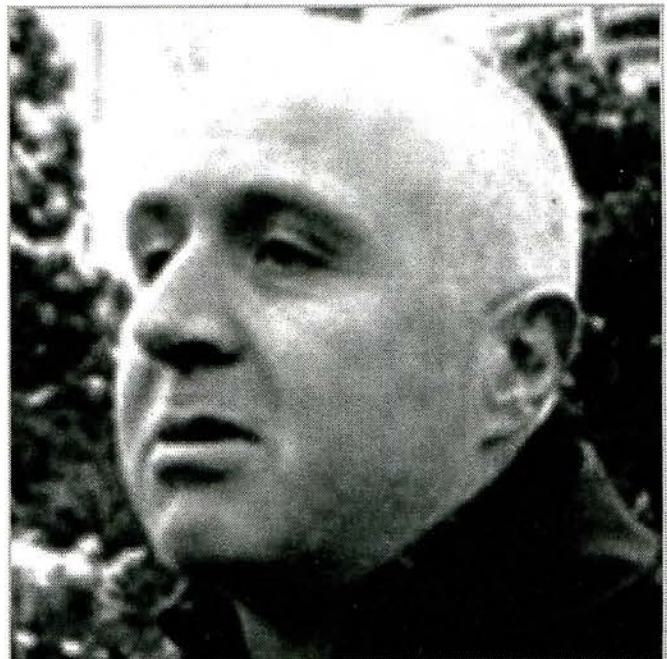
Пише: Владимир Вуковић

Да у Црној Гори влада корупција то ми који у њој живимо добро знамо и осјећамо на личним примјерима. Исто као и ово мало слободних људи у Црној Гори, младу црногорску демократију виде и међународне институције које се баве овом проблематиком. Тако је Транспаренси интернеснал самосталну Црну Гору оцијенио оцјеном 3,3 на скали од 0 до 10 (10 означава чисту земљу, а 0 апсолутно корумпирану земљу). Тај резултат говори најбоље гдје се као друштво налазимо и чему, нажалост, тежимо и колико је корупција узела маха, а све указује на озбиљне проблеме које имамо са овом појавом која је постала „бизнис привилегованих“. И умјесто да Влада Црне Горе ради на пољу борбе против корупције, она представља носиоца тог вида „елитног бизниса“.

Карактеристично је да се у посткомунистичким земљама „мала корупција“ смањује са напретком економских реформи, са друге стране „велика корупција“ расте. Код нас и једна и друга цвјетају и узимају све више маха. Тако да смо свједоци у „независном Монтенегру“ и мале, дневне корупције и велике у којој учествују елите. И тако од „обичног посла“ корупција је код нас прерасла у „елитни бизнис“ којим се баве привилеговане особе из власти, а то је алармантна ситуација о којој нико не води рачуна јер то некоме одговара.

Црногорско друштво је тако постало мјесто гдје немамо јасну границу између пословне и политичке елите. Најбољи примјер за то је нови - стари премијер Мило Ђукановић, којем се приватне компаније размножавају као амебе, а примјера овакве врсте имате колико хоћете, дакле један човјек и функционер у власти и сумњиво успјешан бизнисмен. Нигдје као овдје нема бољег примјера тако драстичне испреплетаности политичара и пословних људи. Нигдје на кугли земаљској нема више људи који воде државу (читај: приватну државу) и неки уносан бизнис у исто вријеме. То значи да овдје нема демократије, јер овакви примјери казују најбоље на којем смо ступњу развоја као друштво, колико смо наобразовани политички и колико је слаба реакција јавног мњења. Као последицу свега овога имамо примјере гдје су државни органи потпуно корумпирани и контролисани, а то је најпогубније за сами развој друштва.

Када се све ово зна, онда можемо замислити колико је то велики проблем за страна улагања и како страни инвеститори гледају на наш мали „независни Монтенегро“. Опште је правило да што је већа корупција, то су мање инвестиције. Овакво тло као што је наше, може једино бити интересантно за странце који за кратко вријеме желе да уберу велики

профит. Услови који владају код нас су плодно тло за бизнисе који се неријетко вежу за „прљави новац“. Тако да овакав бизнис од државе направи полигон за богаћење и локалних профитера. На дужи је тешко у оваквим условима привући некога да уложи свој капитал, јер овако висок степен корупције буквално тјера инвеститоре.

Код нас, а то је карактеристика сличних друштава, корупција је најизраженија у грађевинарству и енергетици, јер су ту улози и највећи. Стога и не чуди експанзија у градњи цијелих нових стамбено-пословних блокова, рецимо, у Подгорици или у Будви, гдје се и опере највише новца и убира највиши екстра велики профит.

Све је ово последица недоношења ваљаних прописа за конфликте интереса, који би разграничили лични од друштвеног интереса. Тако се не би дешавало да људи из приватног бизниса улазе у политику и обратно. Недопустиво је за друштво које, наводно тежи бољем животу, министар енергетике напусти Владу и следећег мјесеца постане директор енергетске компаније или примјера ради, министар финансија постане директор неке приватне банке. У срећним земљама постоје периоди „хлађења“, тако да рецимо неко ко је био на политичкој функцији не може у периоду од двије године започети приватни бизнис и обрнуто.

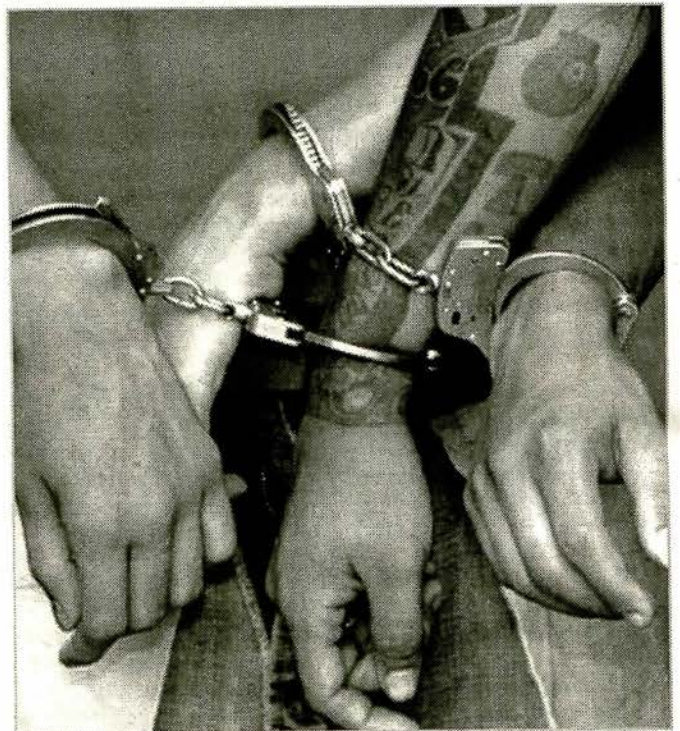

И док власти у Подгорици наводно траже методе за сузбијање корупције (а моле Бога да их не нађу), стране инвестиције, макар здраве, су све даље и завршавају у срећнијим државама у окружењу, а инвеститори који би уложили здрав капитал на обострано задовољство, не слијећу на но-

воизграђени подгорички аеродром, него узимају авионске карте ка неким другим дестинацијама.

Најгоре и најпогубније у свему овом је то што су крајње жртве корупције сиромашни слојеви друштва. Сиромашни слојеви не могу да се супроставе корупцији. Може власт покретати безброј акција за помоћ сиромашнима али они остају незаштићени, јер богати контролишу све системе у друштву. Имућни плаћају мито и све државне службе су им доступне, сиромашни НЕ (ваљда су због тога већином и заокружили НЕ на референдуму о независности). У Црној Гори се најбоље види како је корупција направила социјални јаз међу становништвом, такође је наша млада држава добар примјер како је корупција успорила економски раст, који најжешће последице оставља на обичне људе, породице, значи на оне који нису привилеговани.

Код нас је можда најтрагичније то што су и социјалне службе, почев од здравствене корумпиране у великој мјери, да то представља један од највећих проблема чије се решење не назире. Приступ здравственим и образовним установама је јако важан, а непривилегованим он је и те како отежан. Богати, рецимо, добијају све, а сиромашни остају на дну. Примјер за то је да богати иду на лијечење искључиво у иностранство, дјеца им се школују на најпрестижнијим европским и свјетским факултетима, а нама обичним смртницима остаје да се задовољимо неажурним шалтерима локалних домова здравља и просветним установама које често немају ни пристојан мокри чвор, а камоли одговарајућа помагала за учење.

Код нас је можда најтрагичније то што су и социјалне службе, почев од здравствене корумпиране у великој мјери, да то представља један од највећих проблема чије се решење не назире. Приступ здравственим и образовним установама је јако важан, а непривилегованим он је и те како отежан. Богати, рецимо, добијају све, а сиромашни остају на дну. Примјер за то је да богати иду на лијечење искључиво у иностранство, дјеца им се школују на најпрестижнијим европским и свјетским факултетима, а нама обичним смртницима остаје да се задовољимо неажурним шалтерима локалних домова здравља и просвјетним установама које често немају ни пристојан мокри чвор, а камоли одговарајућа помагала за учење.

Зашто је Бранка Невистић прекинула „Пирамиду“?

Добрило Устав поцјепао – „Пирамиду“ растурио

• Само дан после 17. фебруара 2008. године, посланик Српске листе Добрило Дедеић није сачекао већање уредништва о томе хоће ли парола „Космет је српски“ у студију некога наљутиши, већ наљутиши финале

Пише: Жана Живаљевић

Емисија „Пирамида“, за коју је РТВ Атлас откупила лиценцу и емитује је сваког понедељка црногорском аудиторијуму, већ две сезоне је најгледанији ток шоу у земљама региона. У швајцарском граду Луцерну добила је у 2007. години оскара за тв продукцију, као и „Златну ружу“ за најбољи телевизијски ток шоу.

Дебата уживо о пет најактуелнијих тема у којој учествују три јавне личности, одабране да буду што удаљенијих схватања, тако се пред очима гледалаца претвара у немило-срдну полемику, налик гладијаторским играма. Они постају и судије, својим гласовима се опредељујући за најубедљивијег учесника. За сваког госта у студију глас се преко посебне телефонске линије и ко освоји највећу подршку иде у други круг са победницима недељних емисија, до коначне елиминације.

Кога љути што „је Космет српски“?

Овај такмичарски систем придобио је телевизијску публику у Србији пре више година, док је у суседној Црној Гори испробан 2006. године. Као и у Србији, прва водитељка серијала на ТВ „Пинк“ – или незадовољна „ружичастим“ условима или жељна промене и нове средине, некадашња

звезда Тијанићевог РТС – а Бранка Невистић, узела је микрофон у руке и у подгоричком студију „Атлас“ телевизије у „Пирамиди“.

Ређали су се актуелни гости „Пирамиде“ из понедељка у понедељак, све док ред није дошао и на у народу популарног Добрила Дедеића, посланика Српске листе, чији је рејтинг изузетно скочио после читања текста новог црногорског Устава у Скупштини Црне Горе, крајем 2007. године.

Реагујући – нормално – на новонастале околности, а подсетимо привремени органи Косова и Метохије су у Приштини само дан раније, 17. фебруара, прогласили независно Косово и Метохију – један од носилаца Српске листе, Дедеић је пред модерно здање у Улицу Вака Ђуровића стигао са својим бројним и огорченим присталицама. Наравно да су Дан после носили транспаренте на којима писало: „Космет је српски“. Нормално је да се то многим није допало – отворено, јавно давање подршке сабраћи, близанцима, роду, којима се груди Отаџбине силом и на правди Бога отима. Они ма који су истрачали да кажу како неће признати нову државу ни пребрзо, ни прекасно!

Али, Дедеић је своје хтео да исказе одмах и његова публика је хтела да уђе у студио „Атласа“ носећи пароле.

Да се зверке не наљуते...

„Атлас група” броји Инвест банку Монтенегро, Атлас Монт банку, ЦГ Брокер – Подгорица, Фин инвест – Подгорица, Атлас Монт ДЗУ – Подгорица, Аква Монта, Атлас Монт ПИФ – Подгорица, Монтенегроекспрес – Будва, Јадрански Сајам – Будва, Универзите Медитеран, Хотел Мажестик, Атлас Пропертиз и Радио–телевизију Атлас. „Од свог оснивања израсла је у једну од најзначајнијих компанија југоисточне Европе у области банкарства, финансија, осигурања, некретнина, производње, трговине, медија, едукације, културе и спорта” – пише на сајту Групе..

Телевизију са националном покривеношћу, са студијама у Подгорици, најмодернијом техником, опремом и кадровима, карактеристичан атрактиван, модеран програм који брзо, лако и трајно налази публику. Оријентисан на иновације, контакте, пословне, едукативне и садржаје из света шоу–бизниса. Карактеристика „Атласове” продукције су живе, контакт емисије, ток шоу типа, али и мноштво популарних лиценцираних емисија и садржаја популарних дијем планете.

Ова дигитална тв и радио мрежа полаже на модернизацију и дичи се условима за рад које обезбеђује свом особљу. Колико овај посао кошта када га се не либе, већ напротив обожавају премијери (Берлускони, Карић у Србији, на пример), добар је и премијеровом пријатељу Душку Кнежевићу.

У страху су велике очи

Оно што је „навијаче” (термин се одомаћује) огорчило је образложење за упозорење да би можда требало да размисле – да порука „Космет је српски” некога у Црној Гори не наљути! Дедеић је опозициони политичар, заступник интереса српског народа у Црној Гори, онога којему је конститутивност оспорио недавни Устав мањина. Црна Гора има проблем са Шиптарима и Албанцима, као и Србија. Не могу се апетити намирити изборним нагодбама и партиципацијом у власти, тражиће увек више кад се попушта зарад дневног политичког интереса – пуког опстанка у фотелјама. О овоме једнако брину и Срби и Црногорци (као Српкиња црногорског порекла тешко се навикавам на ову компликовану терминологију), говорили или ћутали.

И док су трајале провере на релацији правила за емитовање садржаја по лиценци, уредник РТВ Атлас Даница Николић дозволила је Дедеићевим присталицама да уђу у студио у мајицама са „спорним” написом. Тада се употребио ко-

локвизални говор како ова телевизија жели да сачува добру сарадњу са Деићевом Српском листом, иако је емотивна реакција темпераментног Србина била стављена на искушење. Импулсиван какав јесте, Дедеић није сачекао дозволу, дозволу да у име готово половине грађана Црне Горе јасно и гласно исказе своје неслагање, револт, бес и огорчење због отимања туђе земље, већ је напустио студио. За наставак „Пирамиде” није било трећег уз Предрага Зечевића и Нина Радуловића, те је емисија отказана, а уредништво позвало Дедеића у наредни понедељак, не условљавајући његов долазак. „Космет је српски” накратко је омео финале. Али се зато глас народа још једном далеко чуо – браво, Добрило!

Рецепт за Добрила и Милорада

Невистићкин рецепт применила је и Европска пливачка федерација, која је европског рекордера у делфин стилу Милорада Чавића не само дисциплински казнила већ елиминисала из даљег такмичења у холандском Ајндховену.

Наиме, приликом загревања за две трке на којима је рушио европске рекорде, млади шампион је носио црвену мајица са натписом „Косово је Србија”. Вијорила се српска застава високо на трибинама, а Чавић је и трофеје примао одевен у популарну мајицу.

Претње дисциплинским мерама окончане су одлуком да се рекордер и шампион елиминира из даљег такмичења, која је донета 21. марта за само два дана од Чавићевог тријумфа.

Јага на спорт коју су бацили надлежни одлучивши се као политичари за дискриминацију патриоте због демонстрације родољубља, подсећа на атмосферу која је забележена на Олимпијади у Берлину одржаној тридесетих година у Хитлеровој Немачкој!

Док је младих Срба као што су Добрилу Дедеић и Милорад Чавић Косово нећемо никада изгубити.

Шта је са домаћим мишевима, питање је које ће се брзо ријешити

Косовска драма

- *Косово и Метохија за Србе је Метафизика а не физика и насилно одвајање како то чини злочиначка полицијска САД-а. Нема ниједног педља земље од десет хиљада осамсто осамдесет седам метара квадратних (10.887 км² површине) за који сваки Србин не би погинуо на тој Светој земљи где леже кости наших највећих и најбољих предака. Вјечност и највећу светост Косова и Метохије чини преко 1300 сакралних објеката – манастира, цркава, црквеница, капела и слично. На Косову и Метохији се налази и око 500 српских гробаља. Четири цркве спадају у свјетску баштину – под заштитом Унеска, као велика остварења културе и цивилизације, а то су: Дечани, Грачаница, Пећка патријаршија и Богородица Љевишка*

Пише: Будо Вуковић

Рана која никад није престала да крвари тешко је озлијеђена најновијим бруталним ударцем бесрамне Америке и њених експонираних сателита. Обилато крварење може да доведе до тоталног губитка крви и престанка рада организма. Повреда је тако постала акутна и пријети да изазове смрт пацијента ако благовремено не буде обрађена. Управо овако би се „медицински“ могло дефинисати стање настало после 17-ог фебруара ове године у Србији а поводом противправног и нељудског признавања Косова и Метохије од стране САД-а и неких њима оданих бескичмених и марионетских режима свакако ван одлуке свих тијела УН-а и Савјета безбједности који су једино мјеродавни да наведене и сличне одлуке доносе.

Користећи се лажима најпровидније врсте, уцјенама, притисцима, подмићивањем, застрашивањем и искривљивањем чињеница и историје а на да све заобилазећи међународно право као један од стубова свјетске цивилизације ова империја успјела је да некакву квазидржаву Косово призна, једва двадесетак земаља у свијету. Говорећи у процентима то је око десетак процената свих држава у свијету, што је нимало завидан број.

Симптоматично је овдје да је удио становника САД у свијету непуних пет процената – 300 милиона од преко шест милијарди. Када се ово зна онда се види колико је аријевска, фашизоидна, хегемонистичка и тоталитарна политика свјетског жандара, јер читав свијет контролисати са непуних пет процената становништва није никад нико могао у историји човјечанства па неће успјети ни амерички каубој. Негдје отприлике толико становништва имала је Њемачка, Италија и Јапан кад су са својим сателитима пошли 1939. г. на поробљавање свијета. Тада су поред свог генералног вође Хитлера (који је свој геније злоупотребио) имали против себе неупоредиво слабије наоружан свијет. Садашња способност лидера САД-а је нижеразредна, док су им евентуално противници до зуба наоружани и лидерски супериорни.

И Хитлер и претходник Бушов као и он само пошли су у рат с намјером да створе „Нови свјетски поредак“ због свег очигледнијег изазивања Трећег свјетског рата могло би се САД-у десити да се на њеној територији на крају рата нађе пар милиона кинеских, индијских и руских војника, а да највеће наоружање каубоја буде ловачка пушка. О овом, можда неком другом приликом.

На самом почетку овог текста рекли смо да би „обилно крварење могло проузроковати смрт пацијента“. Управо тако. Скоро сто посто Срба доживљава евентуални губитак колијевке своје културе, цивилизације и вјере, тј. свега што једну државу чини државом а нацију нацијом, као највећу трагедију и срамоту и крај битисања. Косово и Метохија за Србе је Метафизика а не физика и насилно одвајање како то чини злочиначка политика САД-а.

Нема ниједног педља земље од десет хиљада осамсто осамдесет седам метара квадратних (10.887 км² површине) за који сваки Србин не би погинуо на тој Светој земљи где леже кости наших највећих и најбољих предака. Вјечност и највећу светост Косова и Метохије чини преко 1300 сакралних објеката – манастира, цркава, црквеница, капела и слично. На Косову и Метохији се налази и око 500 српских гробаља. Четири цркве спадају у свјетску баштину – под заштитом Унеска, као велика остварења културе и цивилизације, а то су: Дечани, Грачаница, Пећка патријаршија и Богородица Љевишка.

Ова последња је постојала од 1307. год., када је у Призрену, царском граду, двојице царева, Милутина и Уроша, саградио епископ Дамјан. Разне војске у седам стотина годишњој историји не такнуше је, да би је шиптарска иредента 17. и 18. марта 2003. године сравнила са земљом уз нијемо, ни прстом не мрднувши, посматрање КФОР-а. За та два дана је

ТА ДВА ЦРНА ОРЛА
НЕКА ВАС НЕ ПЛАШЕ,
КОСОВО ЈЕ БИЛО
И ОСТАЋЕ НАШЕ!

на српском Космету у бестијалном дивљању шиптарских вандала порушено и уништено преко 200 објеката искључиво црквеног власништва. Такође, за вријеме већ деветогодишње КФОР-ове окупације на челу са САД-ом и НАТО-ом у тој јужној српској покрајини нестало је заувјек око 2.500 Срба и нешиптара.

„Након свега шлаг на торту демократских” Јенкија и њихових слугу би проглашење, а онда у наведеном броју признање некакве фантом-државе Косова. Српски народ реаговао је на најемотивнији начин (нико западним дегенерацијама није крив што они немају таква осјећања као племеништу црту карактера), а кулминација је била четири дана после 17-ог фебруара величанствени преко милионски митинг у Београду. Тада се нападнута дипломатске представништва оних западних земаља које су учествовале у убијању и комадању српске територије и народа у Хрватској, Босни и Херцеговини, Србији и Црној Гори. То је најмање што се могло десити поменутим злочинцима. Убудуће им се може догодити да се ниједан њихов држављанин нигдје на српској земљи не осјећа безбједно. Живи били па видјели.

Говорници на митингу били су одмјерени и мудри људи, политике, спорта, просвјете, филма – једном ријечју важних грана људске активности. Иако и веома упадљиво било је одсуство председника Тадића и једног виђенијег и доста рекламираног академика. Мислећи сигурно на њих, познати српски режисер Емир Кустурица назвао их је мишевима. Прилично благо је то речено кад се зна да је председник један веома крупан миш, боље рећи права мишчина или пацов.

Најоданији експонент америчке политике он је благословио одијепљење својим упорним истицањем да војска неће интервенисати у случају самопроглашења Космета државом. Самим тим он је и онемогућавао уставна овлашћења војске у очувању суверенитета и територијалног интегритета Србије. Према томе је најодговорнији за новонасталу ситуацију и да може да има моралног достојанства поднио би оставку јер се није могао сакрити ни иза Карпата док је митинг трајао а маса тражила његово хапшење. Он је Космет дао „змији”. Био је први председник који се састао са Милом Букановићем после његовог отијепљења Црне Горе.

Шиптари ми нијесу дозволили да присуствује сахрани Ругобе, а у Сребреници је присуствовао неколико пута увећаном броју житеља „геноцида”... „Борис, Борис, ђаво ти однио корист”. Други миш је један, као што рекосмо, академик, оне (САНУ) академије која захваљујући њему и његовим истомишљеницима није дала ниједно саопштење, протест или петицију у вези „случаја” Космет.

Он пуно воли цркву и нема везе са црквеним мишевима, јер од исте наплаћује богате апанаже и синакуре. Дође последице читања јеванђеља или на крају литургије, само физич-

ки присуствујући, угланцаних (нападно) ципела и скоро да се не крсти за вријеме обреда, што је ријетко виђено фарисејство. После је тога упињући се из петних жила одржи говор, прогору се уз владику и сједне на чело трпезе. Ово ради само на црквеним свечаностима и по позиву што је још једна потврда колики је „вјерник”.

Његова убјеђења су про-Тадићева и увијек су пролидерска посљедњих 50 година. Огромна је штетност за здраву српску државу овог дуета. Било како било по катастрофалној штетности и државној издаји они обојица, скупа нијесу ни „перо при капи” једном трећем велеиздајнику који је женског рода. То је свима знана Наташа Кандић. Непревазиђена у свом плаћеном антисрпству, она је давно превазишла све конфиденте и из литературе. Ова амазонка много, много је опаснија за Србе него што је Мата Хари била за Французе. Скорчана бабетина вјештичијег изгледа, ова стара гуја постала је класичан демон антисрпства. Скупа се бабарила 17. фебруара са свом такозваном косовском владом на дан проглашења независности испијајући са својим истомишљеницима рујно вино.

Позната по шамарању стараца избјеглих са Космета у Београду, одавањем поште „планетарног егзодуса у Сребреници”, инструктирањем и логистиком свједока оптужбе Срба у Хагу, напади свагда и свугдје најгорим инсинуацијама на српску политику најбоље говоре о „ремек-дјелима” ове Соросеове усјећелице за све ово и море других „залуга” молимо МУП Србије да већ једном и напокон ухапси и покрене кривични поступак против овог монструма. Тврдимо, ако би био могућ референдум о најстрожем кажњавању поменутог дроље, он би успио макар са 99 процената. Вјерујући да ће злочинку стићи рука правде и заслужена казна, од пре судног је значаја какве потезе треба да направи држава Срба.

Неки већ имају већински ефекат, али се на томе не смије стати. Овдје прије свега мислимо на повлачење амбасадора из земаља које признају независност Косова. Даље, Србија би сада могла да поништи уговор са НАТО-ом о преласку трупа и технике преко њене територије. Исто тако, могла би увести визе за све земље које признају Космет, а укинути за оне које не признају. Ту прије свега мислимо на Кину, Индију, Шри Ланку, Филиппине и афричке земље. Самим тим овим потезом би се у Србији нашло на стотине хиљада држављана ових земаља који би ту трошили свој новац и били притисак као економска емиграција на границе ЕУ.

Ово би можда био и најбољи потез српске Владе ако се зна да су десетине милиона становника наведених земаља потенцијални емигранти у Европску унију чије спољне границе тај притисак не би издржале. Лидери српске дијаспоре морали би позвати све Србе да свој новац не држе у банкама држава које су се огријешиле о Србију него да га пребаце у банке Шпаније, Грчке, Кипра и слично. Као услов интеграције и било каквих преговора о пакту о стабилизацији и прикључивању Србија би могла да постави услов поништења признавања независности Космета. Формирати нека мистарство у Косовској Митровици и тамо редовно одржавати сједнице и доносити одлуке чиме би био анулиран суверенитет тзв. државе Косово.

Извршити тоталну економску блокаду, тј. завести најригорозније санкције према тој јужној српској покрајини, као и строго кажњавати евентуалне прекршиоце. Никакве налоге земаља које су признале Космет не испуњавати. Успоставити стотруке везе са Русијом и свим пријатељским земаљама. Војно интервенисати када буде најпогодније. Сигурни смо да би уз једно педантно, одважно, храбро и континуирано придржавање наведеног Срби повратили јужну српску покрајину у своје наручје.

Забрињава стање вјерских слобода како у Црној Гори тако и на Цетињу, тзв. „пријестолници” Црне Горе

Хоџа виче на равно Цетиње

Пише: Анита Ковачевић

„Стање вјерских слобода је забрињавајуће на Цетињу, самопроглашеном „пријестолницом” Црне Горе – стоји у саопштењу Странке српских радикала упућеном медијима још трећег априла ове године. Наиме, српски радикали су испоштовали жељу једне групе црногорских муслимана да се на Цетињу изгради једна од највећих џамија на Балкану, покренули ово питање код медија, али како кажу у свом саопштењу: „та иницијатива није наишла на одобравање код већинског становништва овог краја, па ни власти Црне Горе”!

Историјски али и демографски па и демократски посматрано Исламска вјерска заједница има право изградње џамије на терену града Цетиња јер је – како кажу српски радикали у саопштењу - позната чињеница да се за вријеме отоманске империје на Цетињу налазило и по шест џамија истовремено. Како тврде радикали, за овај податак постоје непобитне историјске чињенице као што је неспорно да данас на Цетињу живи велики број грађана мухамеданске вјере.

Српски радикали поручују да су „модерна и политичка одговорна странка, и значајан чинилац на опозиционом дијелу политичког живота, тако да не може мирно и без реаковања посматрати крше људских права вјерујућих муслимана на Цетињу, иако су им та права загарантована Уставом Црне Горе, Хелшинском конвенцијом и другим међународним актима”.

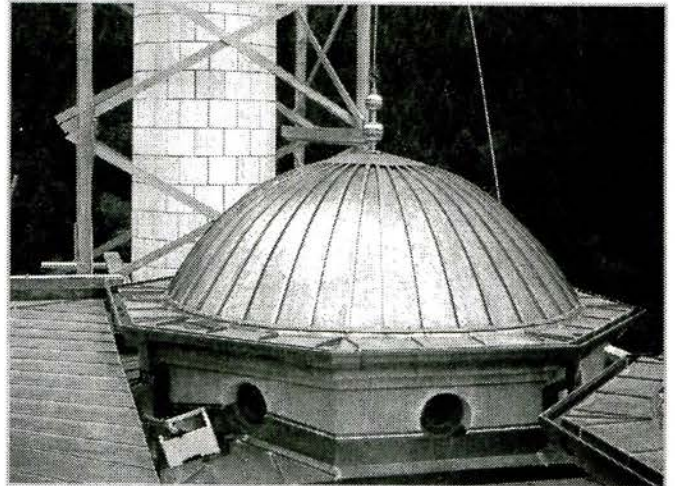
Наравно, српски радикали поручују да се тај проблем мора ријешити јер ако Црна Гора има искрену жељу уласка у Европску унију мора испуњавати критеријуме о поштовању права муслимана на исповиједање своје вјере тако што ће се на Цетињу одредити и уступити локација за изградњу овог вјерског објекта.

Странка српских радикала ће и својим добровољним прилогом подспјешити изградњу овог вјерског објекта као би се проблем ријешило – рекао је Душко Секулић, председник Странке српских радикала објашњавајући да је актуелни режим знао да забрани изградњу џамије на Цетињу али је са друге стране, медијским манипулацијама српске радикале представљао као крве непријатеље муслимана, што је ординарна лаж и манипулација режима који је одувијек и био склон таквом начину подметања.

Не може се на једној страни причати о „Европским” интеграцијама а са друге забрањивати грађанима исповиједање вјере, и тако прије свега кршећи сопствени Устав и самој Црној Гори постављати рампу за улазак у Европу.

Режим нас, како саопштавају српски радикали, обасипа причом о европском Цетињу а на примјеру црногорских муслимана демонстрира антиевропске ставове!?

Ако се џамије граде на мјестима гдје их никада није прије било посебно у великим европским градовима попут Бона, Франкфурга на Мајни, Париза а ако католици имају већ изграђену богомољу у „пријестолници”, зашто Цетиња ни тако жестоко кидишу на џамије!?

Ни европска ни људска одлука - кажу српски радикали. Ствар се посебно компликује када се на званичан став цетињске власти и представника већинског народа у том крају гдје се прецизно каже да је цетињска крашка вртача (гдје се налази и цетињско насеље) у ствари „Долина богова” што довољно јасно на чињеницу да је на дјелу чисто паганство, односно вишебоштво. Ако се проблем посматра кроз историјску призму онда се стање вјере на Цетињу може сврстати у предхришћанско доба што „пријестолница” која има намјеру уласка у ЕУ, НАТО, друге евроатланске савезе и др. не смије себи никако дозволити.

Или ако се ствар посматра потпуно благонаклоно и без икакве зле намјере, онда се мора поставити и веома једноставно питање: којим Боговима је дозвољен боравак у „Долину Богова”?! По својој прилици и како ствари сад стоје, Алаху (Божјем изасланику) очито да није!

Могућност да локална власт али, наравно, и црногорска мисли да је група новоцетињских и новоцрногорских тајкуна и вастодржаца постала дио религиозног миљеа, гдје сами о себи мисле а су богови, постоји – што је посебно забрињавајуће и признајемо нема ама баш никакве везе са религијом.

Након саопштења које су објавили неки медији Душко Секулић, председник Странке српских радикала, разговарао је са Бајром Аговићем, секретаром Исламске вјерске заједнице Црне Горе, и у потпуности су се сложили о вјерским неслободама муслимана на Цетињу и Тивту, гдје такође муслимани имају намјеру да изграде џамије.

Господин Бајро Аговић је захвалио на подршци осуђујућим поступке црногорског режима.

Обављен је телефонски разговор и са Милом Јанковићем, градоначелником Цетиња, који је децидно поручио: Џамија не може на Цетиње! Оне које су биле раније за вријеме Турака су срушене. За друге нико не може нити има права питати.

Зашто је Авганистан први признао Косово

Хероинско независно Косово

- У анализама бројних коментатора у свјетским дипломатским центrimа, након што су САД међу првима признале самопроглашено Косово, скоро јединствено је констатовано да је НАТО окупација Косова била циљ америчке спољне политике. САД, својим тешким наоружањем обезбјеђују своју зону утицаја у јужној Европи, гарантују милитаризацију трасе стратешких нафтовода и гасовода, као и других друмских коридора који повезују западну Европу са Црним морем и Блиским истоком

Пише: С. Радуловић

У анализама бројних коментатора у свјетским дипломатским центрима, након што су САД међу првима признале самопроглашено Косово, скоро јединствено је констатовано да је НАТО окупација Косова била циљ америчке спољне политике. САД, својим тешким наоружањем обезбјеђују своју зону утицаја у јужној Европи, гарантују милитаризацију трасе стратешких нафтовода и гасовода, као и других друмских коридора који повезују западну Европу са Црним морем и Блиским истоком.

НАТО окупација Косова такође штити трговину хероинем, такозване „хероинске руте”, од којих се зарађују милијарде долара и које Косово користе за транзитне локације за прераду и препакивање хероина, произведеног у Авганистану, на путу ка уносном европском тржишту.

Стога, за оне који се баве америчком спољном политиком није било изненађење када је управо муслимански Авганистан био прва земља која је признала, такође већински муслиманско Косово. Остаће за историју да је прва држава свијета, која је признала самопроглашену државу Косово била земља, која је такође под НАТО-САД окупацијом од 60.000 страних војника и уз то у грађанском рату. Авганистански предсједник Хамид Казаи и његова влада једнако су бриселско-вашингтонски производ, као и Хашим Тачи, Агим Чеку, Рамуш Харадинај и њихови премијерски положаји. Очигледно да је америчкој администрацији било најлакше да Авганистану, азијској НАТО и нарко држави нареди да прва призна још једну, овог пута европску НАТО и нарко државу. А зашто?

Опијум из Авганистана хара Европом

Производња мака, односно опијума и хероина који се добијају из те опојне биљке у Авганистану је 2007. оборила све рекорде. Прошле године у тој земљи произведено је 9.200 тона опијума, 34 одсто више него 2006. Тренутно се хероинем из Авганистана, одакле та дрога, преко Турске и Косова путује ка Европи снадбијева 93 одсто свјетског тржишта дрогом.

У Авганистану је прошле године, мак од којег се производи опијум, односно хероин узгајан на 193.000 хектара, или,

ради поређења, на већој површини него што се кока, биљка од које се производи кокаин, узгаја у Колумбији, Боливији и Перуу заједно. Иако се у Авганистану налазе десетине хиљада америчких и НАТО војника, они уз помоћ тамошње војске и полиције нису у стању да зауставе узгој мака, чијом продајом се остварује трећина бруто националног производа те земље.

Неки аналитичари, добро упућени у збивања у тој земљи упозоравају пак да је трговина дрогом и прање новца од наркотика главни извор прихода за пуњење буџета америчке ЦИЕ за њене тајне операције широм свијета. Подсјетимо, вјерски режим Талибана, којег су свргли САД и НАТО оштро се обрачунавао са узгајивачима мака, па је производња опијума била скоро заустављена. Након америчког похода и „демократизације” Авганистана, из те земље хероин је поново преплавио улице европских градова доносећи

онима који га производе, односно контролишу његово допремање и продају милијарде долара зараде.

Косово на путу дроге

Косово је једна од значајних, ако не и најзначајнија, уз Турску, транзитна карика којом опијум, односно хероин из Авганистана стиже у европске земље, док је само Косово, иако мало, перспективно тржиште хероина. Велика количина дроге улази на Косово илегално преко сусједних граница, а главни су трговци „породични кланови”. Трговци наркотицима са Косова, Србије и Албаније сарађују веома ревносно и уносно у том послу. Хероин се на Косову „разбија” у мање пакетиће, прије него настави пут ка западној Европи, а главни транзитни пунктови су Ђнилане, Призрен и Митровица.

Албанска мафија није пирамидално организована са једним вођом на врху, већ је то организација са већим бројем кумова. Моћ албанске нарко-мафије, која по снази слови за другу на свијету, одмах послје Колумбијске, базирана је на послушност породица, односно фисова. Скуп породица, често и по двадесет њих, чини мафијашку лозу.

Према подацима служби МУП-а Србије о организованим криминалним групама на Косову, тренутно најугађенији фисовима Албанаца на Косову руководе Насер Келменди, Екрем Лука и Реџеп Селми. Албански мафијашки кланови су повезани са криминалним групама из Турске, Албаније, Бугарске, Србије, Црне Горе и Италије преко којих се обавља кријумчарење дроге, људи, акцизне робе...

Кланови се заснивају на крвној повезаности, чиме је број мафијашке породице ограничен. Везе међу њима су чврсте, а припадници других националних група се прихватају једино као извршиоци једнократних и споредних задатака. Чак и ако припадник једног клана буде ухапшен, клан се не распада, јер је организован у више нивоа. Стога унутрашња дисциплина гарантује беспоговорну лојалност, а свако одступање од утврђених правила се строго кажњава. Због свега тога, страним полицијама тешко је да уђу у ту затворену криминалну структуру, а велики проблем је и непознавање албанскиг језика.

Албанска криминална мрежа у иностранству врбовала је за своје активности и многе сународнике који су раније побјегли у западну Европу и САД. Од новца зарађеног од нарко-бизниса добар дио се трошио на лобирање код утицајних политичких фактора за независно Косово. Тим новцем финансијала се набавка оружја за терористичку ОВК.

Нарко-мафија излобирала независно Косово

Сумњају да су новцем од продаје дроге „купљени” неки западни политичари, који су признали независно Косово, потврдио је и руски амбасадор при НАТО Дмитриј Рогозин. Он је казао да је „нарко-мафија спонзор независног Косова”, те да је Косово, не само база за пребацивање наркотика у Европу, већ и једна велика нарко-лабораторија. Према сазнањима руског представника у Бриселу, жеља појединих земаља да признају независно Косово, „у вези је са тиме што су лобистичке услуге појединих политичара плаћене прљавим новцем нарко мафије. Не искључујем да већ ускоро можемо постати свједоци великих скандала везаних за рескинковање веза појединих лобиста са нарко-картелима смјештеним на територији Косова”, изјавио је Рогозин.

И потпредседник владе Словачке Душан Чаплович навео је Косово „Дроговом” – земљом дроге. „Сви знају шта се тамо догађа, одлично знамо куда пролазе дрога, бијело робље и оружје на путу ка Европи”, рекао је високи званич-

ник словачке владе коментаришући проглашавање независности Косова.

Зарада од дроге две милијарде долара годишње

Од крупне количине дроге која стиже на свјетско тржиште, 65 одсто пролази преко територије Косова, док се на европско тржиште преко Косова прокријумчари 90 посто хероина. Албанске криминалне групе контролишу, према подацима полиције, више од 80 посто трговине хероинем у Европи. Од 38 милиона, долара колико су Албанци зарадили од нарко-бизниса 1999. садашњи профит је порастао је на неколико милијарди. Албанска мафија разгранала је посао и у Италији, Британији, Скандинавским и другим европским земљама. У САД албански мафијашки под својим патронажом држе чак 40 одсто трговине хероинем.

У Италији су за кратко вријеме Албанци потиснули остале трговце дрогом. Од курира, постали су организатори кријумчарских мрежа и партнери сицилијанској Коза Ностри, напуљског Камори и калабријској Ндрагенти. У Грчкој Албанци са Косова већ су 10 година главни дистрибутери тамошњег тржишта кокаина, хероина и марихуане, произведене у Албанији. Албанска мафија такође држи и трансфер илегалца и трговину бијелим робљем и људским органима преко Јадрана.

Дилери мафијашких породица са Косова, према подацима полиције, мјесечно прокријумчаре 4 до 6 тона хероина, чија вриједност на годишњем нивоу достиже 2 милијарде долара. Тај профит, према подацима западноевропских полиција се опере кроз више од 200 приватних банака и мјењачница које су у рукама Албанаца. Новац од продаје дроге пере се и преко ланаца продавница, парфимерија, ресторана, док се највише криминално стеченог новца легализује у Албанији, Шпанији и неким другим медитеранским земљама.

Отимање Косова и Метохије – први корак ка Великој Албанији

САД „Сједињене Албанске Државе”

• Границе пројекта Уније албанских држава: Ниш на северу и Еџир на југу

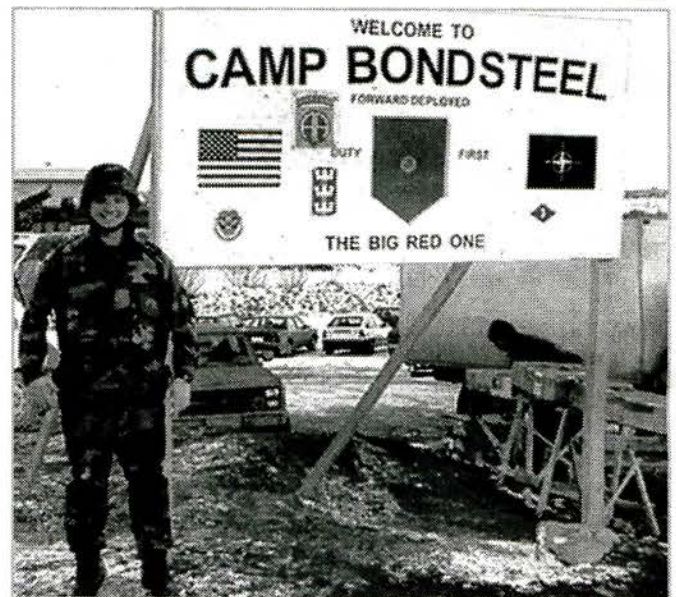
Пише: Јелена Грбић

Насилно отцепљење Косова и Метохије представља велику трагедију, како за Европу, тако и за читав слободарски свет, јер је оно доказ пораза међународног права и система међународних односа на коме се до сада темељио поредак стваран након Другог светског рата.

Једно од најважнијих начела међународног права јесте начело недискриминације, односно, поштовање једнакости и равноправности свих држава. Оно је садржано од Повеље УН, до Дунавске конвенције у тридесет и пет релевантних међународних докумената и уговора. Међутим, то начело је константно кршено у примјеру Србије. По речима професора на Правном факултету у Београду, Оливера Антића, прича тзв. међународне заједнице, да једнострана сецесија Космета неће бити преседан, је посве смешна и нетачна, јер право увек тежи универзалности, односно не може бити изоловано: „Англоамеричко право и „common law” систем су управо базирана на презентацијама и када САД, или Велика Британија кажу да то није прецедент, то је трагикомично. Очигледно је да ће и други имати право да на основу примјера Косова и Метохије извлаче исте или сличне последице. Чак и амерички професори пишу и упоређују, рецимо, пример Републике Српске и Косова, па кажу: чекајте, на Косову живи 14% албанског становништва у односу на целу Србију, а у Босни и Херцеговини, односно Републици Српској, 31 одсто српског становништва у односу на целокупно становништво Босне и Херцеговине. Па ваљда је јаче право, ако полазимо од истог принципа самоопредељења, ових 31 одсто него 14 одсто. Конкретно, професор Сарес пише о томе, а он је и саветник америчке владе за питање дихада. Не постоји ниједан правни инструмент, нити постоји иједна правна установа која је изолована од других, као што ни у свету не постоји ништа у природи што је потпуно изоловано од других појава. Све је то повезано, па тако и у праву. Стога, прича усмерена са њиховим злом намером према српском народу и држави.”

Пројекат Велике Албаније

Гледано са друге стране, насилно отимање Космета представља легализацију вишедеценијског етничког чишћења српског становништва са простора Косова и Метохије од стране Албанаца, чији је једини циљ стварање Велике Албаније, по пројекту кога су писали дипломате Велике Британије, тадашње Аустроугарске монархије и Турске. Стога, није случајно да је Турска прва (друга) признала не-

зависност Космета. По речима угледног српског историчара, др Славенка Терзића, независно Косово и Метохија, и признање истог од стране неких европских држава, подсећа на 1938. годину, када су ондашње западне земље, Велика Британија и Француска насилно одузеле један део чешке територије, Судет, и предале га у руке нацистичкој Немачкој, односно Хитлеру:

„Дакле, јасна је паралела, САД насилно одузима један део територије суверене државе Србије и предају га у руке албанској мањини, или боље речено, његовом сепаратистичко-терористичком вођству. Мислим да је ово почетак једна нове епохе у историји, не само Балкана него целе Европе и света, каже Терзић, и додаје да постојање двоструких стандарда, када је српски народ у питању, потврђује став да је независно Косово део ширег процеса ревизионизма и реваншизма, почелог након уједињења Немачке, због победе Србије у Првом и Другом светском рату.

Реваншизмом се једино могу објаснити двојни стандарди, односно да нико није реаговао када је данашња Хрватска насилно уништила Републику Српску Крајину, да нико није реаговао на егзодус више стотина хиљада Срба из Републике Српске Крајине, да нико није реаговао када је НАТО бомбардовао Републику Српску, нити када је дошло до прогона Срба из Босне и Херцеговине, а да не говоримо о агресији на Савезну Републику Југославију 1999. године.”¹⁾

Заправо, темељно начело у бављењу кризом на простору бивше Југославије, сводило се на постепеном брисању др-

жавних границаи њихово припајање у шире регионе. У складу са овом одредницом, најбројнију нацију би требало расточити, што се чини са српским народом, а потом је утопити у ширу заједницу која ће бити контролисана од стране наднационалних механизма.

Од избијања кризе у Југославији 1991. године, и њене интернационализације, може се јасно уочити нова геостратегијска оријентација Запада према Балкану. Некадашње повезивање Европе са Балканом, преко главних градова Словеније, Хрватске и Србије, и у оквиру тога укључење Југославије у Европску заједницу, дефинитивно су одбачене. Сви документи усвојени од стране Европске заједнице, касније Европске уније и Уједињених нација, од Карингтоновог „плана“ до предлога „Контакт групе“, садржали су следеће геополитичке циљеве:

1. изолација Србије и њена даља фрагментација;
2. онемогућавање Србији приступа ка мору;
3. тотална демилитаризација неспрског етничког простора чему је служила кампања осуде ЈНА, као агресорске силе, и што још апсурдније, као окупаторске силе у сопственој држави.

Признање једног великог злочина, какво је етничко чишћење, јесте легализација насиља. То је и почетак једне нове епохе. Темелј те нове епохе јесте злочин, јер САД и њене европске послушнице, управо на темелју злочина које су починиле према српском народу, црпе „право“ на отимање деле територије државе Србије.

Парадоксално је да су некадашњи савезници српског народа извршили злочин над истим, да би створили Велику Албанију на Балкану, по узору на пројекат из 1878. године, односно на државу која је створена 1941. године од стране фашиста. Стога, по оцени Терзића, ми се данас на Балкану суочавамо са једном посве трагичном ситуацијом, данас се на Балкану обнављају границе које су постојале 1941. године.

О томе сведочи од недавно, и Косово и Метохија, које је

први и најважнији корак ка путу остварења пројекта Велике Албаније или Уније албанских држава насталог након Берлинског конгреса и признавања независности Србије и Црне Горе.

Наиме, тадашња Аустроугарска, Велика Британија и Турска су, плашећи се јачања словенског утицаја на Балкану, створиле пројекат Велике Албаније, који је предвиђао да аутономна Албанија у оквирима Отоманског царства обухвати у себи четири вилајета: Битољски, Скадарски, Јањински и Косовски. Косовски вилајет је обухватао данашњу Рашку област, Косово и Метохију и Скопскотетовску област и био је само један од више десетина вилајета Отоманског царства. Значи, није био никакав вид аутономије Албанаца, напротив, у Косовском вилајету, у тренутку ослобођења старе Србије, Албанци су чинили мањину у односу на Србе. Међутим, тај пројекат, односно Велика Албанија постала је примарни циљ албанске мањине.

Сан о Великој Албанији је добрим делом остварен нацистичко фашистичком окупацијом Југославије, односно окупацијом делова данашњих територија Србије, Црне Горе, Македоније и Грчке.

Новији документи који су даље дефинисали и употпунили пројекат велике Албаније су:

„Меморандум форума албанских интелектуалаца Косова“ од 26. октобра 1996. године и

„Платформа за решење албанског националног питања“ Албанске академије наука из Тиране, која је написана у лето 1998. године.

Једини циљ Албанаца по „Меморандуму“ и „Платформи“ је њихово уједињење у једну јединствену самосталну албанску државу.

Борба за стварање Велике Албаније, по концепту Албанске академије наука, обухвата више фаза:

1. У првој фази, Косово са Прешево, Бујановцем и Медвеђом треба да постане република, односно држава.
2. Проблем Албанаца у Македонији, који чине 35 одсто становништва, треба решити тако да се Македонија конституише као двонационална држава (статус конститутивног народа за Албанце), по узору на Аустроугарску, или тако што ће се у Републици Македонији формирати посебна албанска аутономна покрајина.

Реваншизмом се једино могу објаснити двојни стандарди, односно да нико није реаговао када је данашња Хрватска насилно уништила Републику Српску Крајину, да нико није реаговао на егзодус више стотина хиљада Срба из Републике Српске Крајине, да нико није реаговао када је НАТО бомбардовао Републику Српску, нити када је дошло до прогона Срба из Босне и Херцеговине, а да не говоримо о агресији на Савезну Републику Југославију 1999. године.”

3. Албанско питање у Црној Гори решиће се тако што онај део компактне албанске етничке територије, коју чине Плав, Гусиње, Рожаје, треба да постане самостална аутономна покрајина, са Улцињем као главним градом.

4. У Грчкој, наводно, Албанаца има знатно више него што се то признаје, па ради задовољавања и њихових права, треба дозволити да у основним школама албанска деца уче писање и читање на албанском језику, а средње школе морају се увести предмети као што су историја Албаније, историја албанске књижевности на албанском језику и други њима слични. Наравно, уз све то да се Албанцима који су протерани 1945. године, тј. њиховим потомцима, омогући повратак.

Треба навести да у извештају „Департмана за дипломатију“, који је сачинио „Фронт за национално уједињење Албанаца“ (ФНУА) крајем октобра 2005. године, стоји да „територија Косова, поред територије која је под протекторатом ОУН, обухвата и друге територије које су наводно колонизовали Срби и други народи. То су: Источно Косово, које обухвата Прешево, Бујановац, Медвеђу и Топлицу и Вардарска долина у Македонији“. Како стоји у извештају, ове територије су наводно, одвајкада националне територије Албанаца и представљају покрајину Републике Албаније која се назива Косово.

Границе „Велике Албаније“ биле би: Ниш на северу и Епир на југу.

Ратни план великоалбанских „критора“

„Платформа“ је дефинисала циљеве у прелазној фази, када треба створити нове албанске државе и хомогенизовати територије на којима Албанци живе. У Коначној фази те новостворене државе треба спојити са постојећом државом Албанијом.

Лидери великоалбанског покрета, чије су централе у Приштини и Тирани, током 2004. године усагласили су стратегију и усвојили планове активности за реализацију дефинисаних циљева на „албанским етничким територијама“.

„Поред политичко-дипломатске акције великоалбански покрет је припремио планове и снаге за војно дјеловање, које треба да појача политичку акцију, ако то буде потребно, и да упуту поруку међународној заједници да Шиптари увијек могу да прибегну и војним методама решавања кризе и остварења својих циљева.

Могући нови сукоби на просторима „албанских окупираних територија“ предвиђени су у Македонији и на југу централне Србије, и они би по плановима сепаратистичких лидера трајали кратко, док је јачи сукоб, који би трајао осам до дванаест месеци, предвиђен на северозападу Грчке“, како то наводи у својој анализи војно-политички коментатор Милован Дреџун.²⁾

Када је реч о југу централне Србије, ратним планом је предвиђено извођење јачих акција и ширења сукоба главним циљем да се пресече „Коридор 10“ и стави под контролу Албанаца.

Пресецање „Коридора 10“ је од посебне важности, јер би тиме сепаратисти представили своје циљеве и анимирали међународну заједницу по питању дефинисања новог статуса за Албанце у три општине на југу централне Србије, Прешево, Медвеђа и Бујановац.

„Основни циљ шиптарских стратега у том ратном плану за југ централне Србије је да што дуже држе под блокадом „Коридор 10“, да не дозволе српским снагама да га деблокирају, па да контролу над „Коридором 10“, уз јаку медијску кампању, предају међународним снагама, које би после неуспеха снага безбедности Србије, са Космета прешле на југ централне Србије. Терористи би пред камерама светских телевизија предали „Коридор 10“ под условом да се српске снаге потпуно повуку са југа централне Србије и да се општине Прешево, Медвеђа и Бујановац ставе под протекторат НАТО или ЕУ“ каже Дреџун.³⁾

Значи, југ централне Србије представља наредну етапу након независност Косова. Потом би уследила федерализација Македоније, при чему би северозападни део припао Албанцима и напослетку уједињење Албанаца кроз процесе албанско-босанске федерализације, односно уније албанских држава, што је остварење пројекта Велике Албаније. Тај процес треба да се одвија у више фаза. Планирано је да се успостављање албанске уније обави по принципу стварања Европске уније, до 2010. године. У саставу те нове државе на Балкану били би: Косово и Метохија, југ централне Србије, југ Црне Горе, северозападни део Македоније, северозападни део Грчке и западни део Бугарске.

Евидентно је да уколико би се тај ратни пројекат реализовао, уместо мира о коме причају званичници Сједињених Држава и неки представници Европске уније, Балкан би постао поприште екстремизма, криминала и рата.

А да ли је то европска будућност Балкана требало би да се запитају сви они који подржавају и признају једнострану прокламацију независности Косова и Метохије.

Напомене:

1. Проф. Смиља Аврамов, „Постхеројски рат Запада против Југославије“, ИДИ - Ветерник 1997.
2. „Глас јавности“, „Унија албанских држава до 2010“, 1. март 2006. године.
3. Исто.

Стране обавештајне службе на Косову

- *Распад бивше СФРЈ представљао је својеврстан пробни полигон и „Меку” за делатности страних обавештајних система. Тајне операције служби великих безбедносних сила биле су фактор угрожавања националне безбедности и државних интереса Србије, али и један од главних инструмената притиска на званични Београд*

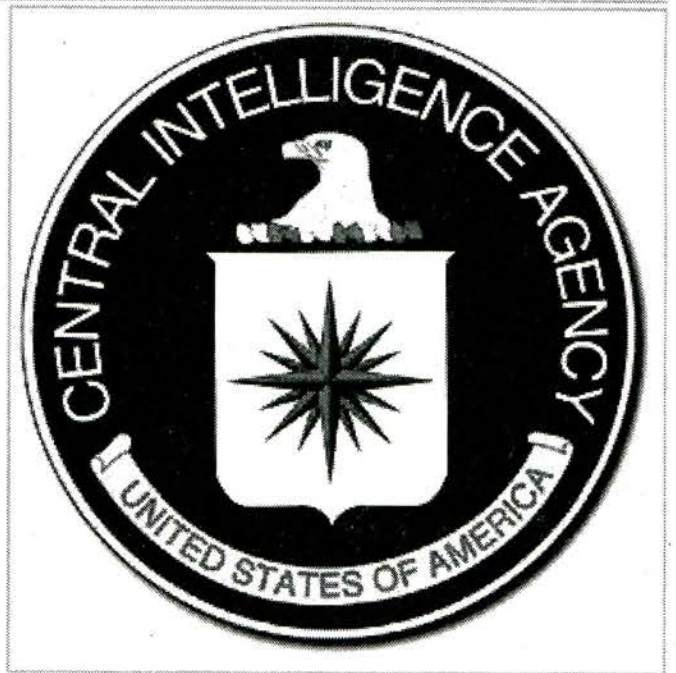
Пише: Зоран Стијовић

Распад бивше СФРЈ представљао је својеврстан пробни полигон и „Меку” за делатност страних обавештајних система. Тајне операције служби великих безбедносних сила биле су фактор угрожавања националне безбедности и државних интереса Србије, али и један од главних инструмената притиска на званични Београд.

Присуство немачке БНД и америчке ЦИА, као и пословично уплетене албанске службе безбедности проблем и приоритет рада контраобавештајне службе Србије. Стање у овој области почетком 1990-их било је веома тешко. Нерад и недостатак квалификованих кадрова на Космету за контраобавештајни рад допринео је томе да је у Приштину допутовала једна већа група искусних оперативаца из Београда. Ситуација коју су затекли била је у најмању руку катастрофална. Врло брзо су регистровани присуство и снажан утицај Берлина, Вашингтона, Лондона и Тиране на активности косметских Албанаца.

БНД и ЦИА су, за дуги низ година, неометано деловале на Космету, а „Сигурими” је већ био извршио дубоку инфилтрацију у политичке структуре косметских Албанаца, делове система покрајинске власти, па и у Службу државне безбедности. Најзначајнији продор албанске службе наступио је у сектору који је требало да се бави контраобавештајном заштитом од њеног деловања. Све до краја 1994. године, на најважнијим местима у хијерархији ДБ, у Приштини, били су косметски Албанци, где су посебну улогу имали њени дугогодишњи радници Бљерим Олони и Фадиљ Хамза, школовани и образовани у Београду на разним специјалистичким курсевима и обуци. Важили су за „стручњаке” за АЛОС.

Колико су неометано и без контроле радили за албанску алузбу безбедности, показала је чињеница да је Фадиљ Хамза читавих неколико дана након започете акције хапшења припадника паралелне службе безбедности „МУП-а републике Косово”, редовно и без страха долазио на посао, вероватно је добро упућен у ток историје која се водила. Није показивао „заинтересованост” за оно што се дешава у објекту службе ДБ у Приштини, иако су тамо даноноћно текле истраге и привођења нових лица укључених у ту непријатељску делатност. Када је у раним јутарњим сатима, после неколико дана, Бљерим Олони проговорио и индетификовао „кртицу” у нашим редовима, одмах је упућена комбинована екипа оперативаца и специјалаца у акцију хапшења Фадиља Хамзе. Међутим, не само што нису затекли Хамзу и његову породицу у стану на спавању, већ је и читав стан

био испражњен. Овај случај је, као и ранији, заташкан, без утврђивања било чије одговорности. Завршило се, по ustalеном маниру „још једном победом”. За ово кривицу сноси централа службе у Београду.

ЦИА је била у потпуности укључена у све активности косметских Албанаца. Ибрахим Ругова је био њен политички избор. Касније је ЦИА преузела контролу и над ОВК. Томе је, можда, делимично помогла чињеница да су током 1998. године њени припадници, уз богату новчану апанажу, били смештени у Приштини, у велелепној кући Неше Радвановића, приватног бизнисмена, иначе зета председника Окружног одбора СПС-а, професора Зорана Глигоријевића. Под параваном праћења развоја догађаја, централа СДБ им је омогућила легалан боравак.

У другој половини 1998. године ЦИА је омогућила да ОВК постане кључни фактор (не)мира на Космету. Стејт департамент је знао шта раде ЦИА и ОВК. Америчка дипломатска мисија – КДОМ –обавестила је 21. децембра 1998. године Вашингтон, у поверљивом извештају, „да ОВК малиретира или оишма сваког Албанца који дође у иолицију... ОВК је иреишла да ће убиши сељане и зайалиши им куће уколико се не ириближе ОВК... Сиановници неколико албанских села из околине Шиимља, због оваквих ириишсака и иреињи ОВК, иланирају да се иселе...” Вашинг-

Агенти БНД-а и даље раде у Приштини. Данас спадају у неке од кључних актера у политичком и јавном животу косметских Албанаца. Уз помоћ и искуства „са стране”, Саљи Бериша и његова Демократска странка поново су на власти у Албанији. Хашим Тачи, командант ОВК, познатији као „Змија”, нови је премијер Косова. Барони организованог криминала, вође ОВК, нова су економска елита на Космету и у директној су вези са западним пословним интересима. Корупција, криминал, дрога, оружје и слични „ресурси” и механизми налазе се под контролом албанске мафије и организованог криминала. То добро знају сви у Европи који се професионално баве Косовом и Метохијом или су заинтересовани за те проблеме. Знају и ћуте! Зашто и докад?

тон се, и поред оваквих извештаја са терена, определио за оцене и мишљење ЦИА. Њена марионета, Хашим Тачи, употребљен је за даљу радикализацију стања, која је омогућила да се Космет стави под администрацију западне алијансе, где одлучујући утицај имају САД.

Оснивање ОВК је војни пројект НПК-а, филијале албанске службе безбедности, која се од средине 1990-их година налази под директном контролом и утицајем БНД и ЦИА-е. Кључни експонент интереса Берлина међу косметским Албанцима био је Бујар Букоши, тзв. премијер „републике Косово”. БНД је у почетној фази организовања ОВК имала значајну улогу и утицај.

ЦИА је преузела потпуну контролу над ОВК након открића да су албанска служба безбедности и њен тадашњи шеф Башким Газидеда у контакту са исламским терористичким организацијама. Мало је познато да је 1997/98. у Тирани активно деловала једна хелија „Ал каиде”, у којој су се налазили блиски сарадници Осаме бин Ладена. Пројект повезивања ОВК са „Ал каидом”, у који су били укључени Газидеда и Џавит Хаљити, „кошпао је главе” Букошијевог министра одбране Ахмета Краснићија, бившег пуковника ЈНА.

Планирано насилно преузимање власти у Тирани, од стране Саљија Берише и његове Демократске странке, августа – септембра 1998. године, у том тренутку је пропало, али је данас, заједно са Хашимом Тачијем, главни експонент америчких интереса у региону. Немачка БНД је „изгурана” са простора Космета, али је, захваљујући својој професионалној упорности, врло брзо формирала пункт своје службе у Приштини. Централа СДБ Србије у Београду била је у то-

ку свих ових активности косметских Албанаца агената БНД. Занимљиво је да је, по стварању услова, већ донета одлука о њиховом хапшењу – убрзо стопирана из Приштине. Иначе, одлука о акцији хапшења претходно је била донета у централу у Београду.

Отпочело се са техничким припремама за почетак њене реализације, у коју су се укључили окружни тужилац у Приштини, Бркљач и његов заменик. Оперативно је још одавно све било јасно. Тужјиоци су оценили да постоје сви релевантни докази, који би, уз одређене мере претреса и сличне активности, омогућили да се агентима БНД-а суди за шпијунажу. Биле су познате њихове тајне комуникације и везе, контакти и примопредаја новца у земљи и иностранству, техничка средства која су користили у овом шпијунском раду, као и извори информација које су користили за свој агентурни рад. Све је, наравно, било видео, фото и фоно документовано. Акција је стопирана, без озбиљних образложења, на инсистирање одређених руководилаца ДБ-а у Приштини, који су имали значајан утицај у врху Службе у Београду.

Агенти БНД-а и даље раде у Приштини. Данас спадају у неке од кључних актера у политичком и јавном животу косметских Албанаца. Уз помоћ и искуства „са стране”, Саљи Бериша и његова Демократска странка поново су на власти у Албанији. Хашим Тачи, командант ОВК, познатији као „Змија”, нови је премијер Косова. Барони организованог криминала, вође ОВК, нова су економска елита на Космету и у директној су вези са западним пословним интересима. Корупција, криминал, дрога, оружје и слични „ресурси” и механизми налазе се под контролом албанске мафије и организованог криминала. То добро знају сви у Европи који се професионално баве Косовом и Метохијом или су заинтересовани за те проблеме. Знају и ћуте! Зашто и докад?

Није Косово албанско, него...

Албанија била српска

- *Када су се почетком 19. вијека тадашња Црна Гора и Русија заинтересовале за права српског живља у Скадру, почели су да се решавају и неки проблеми Срба, иако да је и њихова асимилација донекле заустављена. Чак постоје и историјски подаци о формирању српске аутономије у Скадру, за вријеме турске владавине у Албанији. Отворена је и прва српска школа 1828. године у Скадру. Тадашња Србија и Црна Гора су имале и своје конзулате у Скадру који су заједно са руским конзулатом пружали помоћ Српској националној мањини која је тада имала статус народа. Поред школске, српска национална мањина имала је и црквену самосталност. Чак је и у Кочи постојала прва Православна богословија*

Пише: Владимир Вуковић

Историја српског народа на простору данашње Албаније почиње још у 7. вијеку, са досељавањем Словена на Балкан и стварањем дукљанске, а потом и рашке и зетске државе. Најпоузданији свједоци тог српског присуства су споменици културе. У цркви Светог Срђа и Влаха, на ријеци Бојани, сахрањени су зетски краљеви Михаило, Бодин и Владимир. Само на кратком путу од Елбасана до Бухазеа налазе се и данас остаци 99 српских православних храмова. Ктитори цркве Светог Јована код Расае су били краљ Милутин и краљица Јелена. У Скадру постоји катедрални храм Свети Стефан, а код Доња црква Свете Марије, која је и најбоље очувана. Остаци православних храмова постоје и у Трестанику, Безмишту и Борју. Дечанска хрисовуља из 1330. године садржи списак села у сјеверној Албанији која имају препознатљива српска имена: Требопоље, Бајбане, Лужане, Горане, Буљане, итд...

Не постоје пописи из ранијих периода, али тома П. Ораховац, на основу турских извора процењује да су Срби представљали већину: "...у Горњој Албанији или Скендерији има Срба 502.900, а Арбанаса и Турака свега 154.644..." Скадарски санџак је имао 81.700, а драчки 6.800 Срба хришћана. То је, иначе, вријеме када су Љумљани за себе говорили да су српског поријекла.

У запису чешког археолога Лубора Нидерлеа види се да у прошлом вијеку "...Албанија има 450.000 Словена..." а у извјештајима турског војног чиновника, географа Бјанковића налази се и податак да је само скадарски вијалет имао 70.000 Срба, а град москопоље, на самом југу, имао је преко 45.000 православних житеља. Лука Малинковић, рецимо, тврди да су Словени у Албанији, прије доласка Турака, били већина и да је српски национални идентитет кроз историју, на тлу те земље био угрожаван исламизацијом, покатоличавањем и касније стаљинизацијом. За српске оазе у Албанији посебно погубно је било стварање исламске Албаније, као аутономне покрајине у саставу Турске. Тада је и настао процес који се и дан данас одвија у овој држави – насилна албанизација. Примјера ради, у албанским насељима телал је предвече узвикивао: „Аксам, аксам! Куку ономе ко омркне, а хришћанин је.“ Срби који су узимали мухамеданску вјеру стицали су право на голи живот, а уколико би прешли у Арбанасе добијали би и комад земље. Овакав бруталан однос није био према католицима, јер је Ватикан преко Млетака а касније преко Бечлија, штитио своје хришћане.

Колико се Албанија геноцидно понашала кроз историју према Србима који су живјели на њеном тлу, без обзира како је била уређена као држава, говори безброј података. Колико је Албанија као држава била бескрупулозна говори и то да је почетком деведесетих година 20. вијека пред ОУН изнијела податак да у њој живи једва стотинак Срба, то је и потврдила званичним извјештајем из пописа а онда под притиском дозволила да се исели тачно 1.542 православна житеља само из Враке код Скадра и тако демантовала саму себе. Ову обману међународне институције нису регистровале, тако да се ни дан данас не зна колико тачно Срба живи у Албанији.

Све је ово последица односа бивше СФРЈ према свом народу у сусједним државама, поготову Албанији гдје је угњетавана на разне начине. Наиме, СФРЈ се пред свјетском јавношћу а посебно међународним форумима, не случајно, борила само за права Хрвата и Словенаца у Италији и Аустрији. Под изговором да је са социјалистичким уређењем, примјењивала је принцип интернационализма, а тиме правила прећутну солидарност према репресивним методама својег комунистичког сусједа, које су попримале облике геноцидности.

Када су се почетком 19. вијека тадашња Црна Гора и Русија заинтересовале за права српског живља у Скадру, почели су да се решавају и неки проблеми Срба, тако да је и њихова асимилација донекле заустављена. Чак постоје и историјски подаци о формирању српске аутономије у Скадру, за вријеме турске владавине у Албанији. Отворена је и прва

Ни данас им у Црној Гори није много боље, буквално су грађани другог реда који немају право на држављанство, лична документа, итд... Стасава им генерација младих који су рођени у Црној Гори а да ни они немају никаква права. Из Албаније су бјежали да не би губили свој идентитет, да би им дјеца учила српски језик у школи, а црногорска актуелна власт им нуди некакве матерње језике. Умјесто да им да држављанство, прима у званичне државне посјете шиптарске терористе из актуелне власти Приштине. Када су кретали из Албаније, нису ни слутили да ће доћи у најљепши затвор на свијету, Црну Гору. Ако им је за утјеху, ни нама осталим Србима није много боље у оваквој држави која је институционално неуређена, неодговорна и што је најтрагичније заснована на лажни и измишљеној идеологији. Остаје нам заједничка борба.

српска школа 1828. године у Скадру. Тадашња Србија и Црна Гора су имале и своје конзулате у Скадру који су заједно са руским конзулатом пружали помоћ Српској националној мањини која је тада имала статус народа. Поред школске, српска национална мањина имала је и црквену самосталност. Чак је и у Кочи постојала прва Православна богословија.

Кад је 18. новембра 1912. године створена данашња држава Албанија и када је Лондонским уговором годину дана касније, Скадар поклоњен Шиптарима, етнички распоред између Срба и Албанаца се није поклапао. Тадашњи епископ охридски Николај Велимировић дао је извјештај у коме каже да је унутар Албаније остало 39 српских села и заселака а да је само на територији око Тиране остало да живи око 60.000 Срба.

Са стварањем нове Албаније настали су и нови проблеми за српски народ који је тамо живио. Посебно када је 1928. године успостављена монархија, тада настаје и нови талас насилне асимилације коју је диктирао краљ Ахмед Зогу. Династија Зогу је чак 1930. године, створила и аутокефалну православну цркву, коју је водио Силијан Мавромати, поцијепана је српска православна црква која је до тада имала 14 активних храмова и један манастир. У овом онемогућавању српског народа да задржи везе са матичном црквом, великог удјела су имали викар Виктор Михајловић, као и епископ Васирион Џувани, албанизовани Србин који је 1925. године рукоположен у Херцег Новом а онда под патронатом Зогуа постао митрополит тзв Арбанашке православне цркве.

За вријеме Другог свјетског рата и након њега због идеје интернационализма нико са обје стране југословенско-албанске границе није ни постављао питање о националним мањинама. КПЈ и НОР се бавио придобијањем шиптара за НОБ, а Албанска партија рада (АПР) је непрестано тражила помоћ од Москве и Београда за ослобађање земље. Чак су партизанске јединице из Србије а поготово из Црне Горе боравиле на тлу Албаније и тамо имале акције. Када је рат завршен а на власт дошао Енвер Хоџа, само је признао постојање македонске али не и српске националне мањине.

Након објављивања Резолуције Информбироа, многим Србима који су се затекли подно Проклетија забрањено је да се врате у Југославију а онда приморани да приме албанско држављанство. Насилна асимилација је вршена расељавањем, прогјеривањем и затварањем. Грци су пресељени на сјевер а Срби на југ, међу албанско становништво. Они Срби који су у колонијама кући говорили српски језик или слушали Радио Београд или Радио Подгорицу хапшени су и слати у радне логоре, каквих је у Албанији имало тридесет и два. Британски дипломатски извори говоре и о постојању од чак 47 радних логора, тачније казамата који су служили за одлеживање казни и до 33 године, какав је примјер Јовице Црвенка. Како је расељеним Србима било ограничено кретање по земљи, нису могли да се посјећују између себе нити да ступају у бракове између себе, већ само са Шиптарима. Тако су Срби врло брзо губили свој језик и свој национални идентитет. Онда је Албанија као једина атеистичка држава на свијету 1967. године укинула религију и изричито забранила сваку религијску активност, као и постојање ор-

ганизација вјерског карактера. Српске цркве су претворене у складишта и магацине, а оронили храмови су порушени до темеља. Једини српски поп Велиша Поповић, који је службовао у селу Мали Борич, у тамошњој цркви Свети Јован, је ухапшен и затворен. Спомен-костурница са 302 српска војника и два генерала из Првог свјетског рата у Валони је разорена и покривена људским изметом. Србима су одузимани радио апарати и књиге на ћирилици. Комунистичка Југославија се ни тада наравно није огласила службено а о свему овоме се знало и навелико причало.

Тек 1990. године СФРЈ је пред ОУН проговорила о статусу Срба у Албанији и званично изнијела пред Комисију за људска права да у тој држави живи 37.000 Срба. Према тим подацима највише их је живјело у Скадру и околним мјестима Берат, Фиња, Усне, а било их је и у Тирани и Албасану, Враки, Барбулоси, Бусату и Брдици. Срби у Албанији су углавном били сељаци, а у Пескопији, Кукушцу и Трипоји су се бавили и рударством.

За однос тадашње СФРЈ према Српском народу у Албанији највише је крив титоизам, који је спутавао Београд и Србију да учини било шта, што би било од користи за опстанак њеног народа који је трпио и патио сво вријеме после Другог свјетског рата. Ни трећа Југославија није показала превелику забринутост за судбину ове националне мањине. Бјежећи из земље бункера и логора припадници српске мањине су буквално опет ставњени у затвор, јер је њихов прихватни центар био у просторијама затвора Служ.

Ни данас им у Црној Гори није много боље, буквално су грађани другог реда који немају право на држављанство, лична документа, итд... Стасава им генерација младих који су рођени у Црној Гори а да ни они немају никаква права. Из Албаније су бјежали да не би губили свој идентитет, да би им дјеца учила српски језик у школи, а црногорска актуелна власт им нуди некакве матерње језике. Умјесто да им да држављанство, прима у званичне државне посјете шиптарске терористе из актуелне власти Приштине. Када су кретали из Албаније, нису ни слутили да ће доћи у најљепши затвор на свијету, Црну Гору. Ако им је за утјеху, ни нама осталим Србима није много боље у оваквој држави која је институционално неуређена, неодговорна и што је најтрагичније заснована на лажни и измишљеној идеологији. Остаје нам заједничка борба.

Европска унија уништава своје чланице

ГЛОБАЛИЗМОМ ДО ПРОПАСТИ

• Често у нашој јавности можемо чути патетичне изјаве о томе како су „сви испред нас“, па и Румунија која је „успешно“ завршила транзицију и постала члан „клуба одабраних“, тј. ЕУ. Да ли је то истина, каква је реалност у Румунији данас?

Пише: мр Дејан Мировић

Често у нашој јавности можемо чути патетичне изјаве о томе како су „сви испред нас“, па и Румунија која је „успешно“ завршила транзицију и постала члан „клуба одабраних“, тј. ЕУ. Да ли је то истина, каква је реалност у Румунији данас?

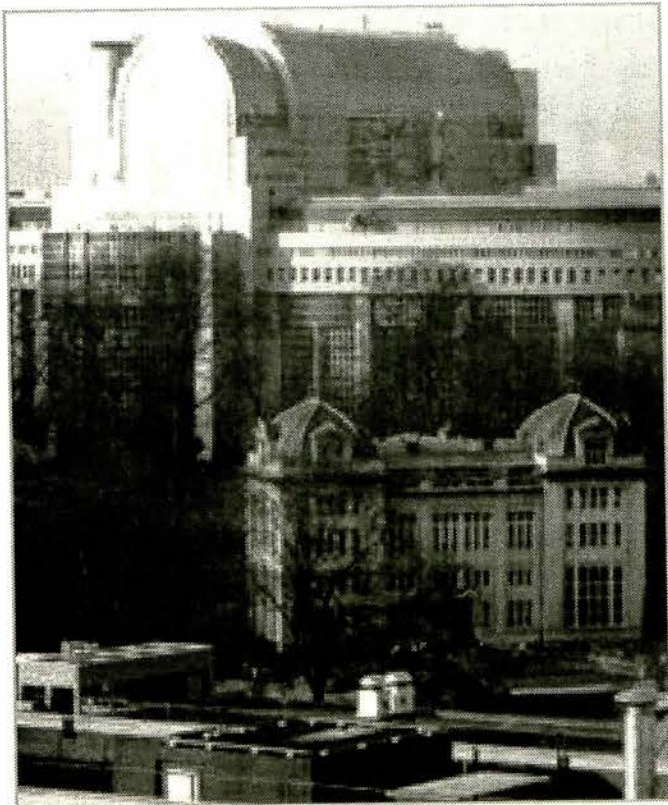
Пад броја становника: Према подацима америчких државних органа на почетку „европског“ пута, 1989. године, Румунија је имала 23,1 милиона становника. Године 2006. после „успешно“ завршеног европског пута, 800.000 људи ма-

ње. У Другом светском рату, Румунија је изгубила мање људи, око 550.000.

Како је то могуће, ако ЕУ доноси само срећу, напредак и благостање, како нас непрестано убеђују у ЕУ – догматици у нашој јавности?

Раст спољног дуга: Румунија је 1972. године приступила ММФ-у. Пуних 17 година после тога су се Румуни мучили да отплате лихварске камате и дугове, а када су то коначно успели, уз огромна одрицања, 1989. године, румунска привреда је била на коленима. Сматра се да је то био и основни узрок револуције из 1989. године. Ипак, на „европску путу“ је нешто касније поново пронађена изгубљена „равнотежа“

задуживања. Спољни дуг Румуније је 2006. године достигао вртоглавих 42,7 милијарди долара.

Молдавија: У Румунији добар део јавности и политичара сматра да су Молдавци Румуни. Али, улазак Румуније у НАТО и у ЕУ није довео чак ни до уједињења Молдавије, (која је још увек подељена по линијама из грађанског рата из 1992. године на проруски део), а камоли до остварења сна о уједињењу свих Румуна. Дакле, фраза да чланство у ЕУ јача спољнополитичку позицију нових чланица је бесмислена.

Крах пољопривреде: Аустријски професор Хофбауер у својој књизи „Проширење ЕУ на Исток” пише како некадашња „житница” Хабсбуршке монархије Румунија, претворила у увозника хране. Он наводи и да је цела област Баната у околини Темишвара прешла у стране руке. Такође, у области Трансилваније надничарење је један од облика преживљавања, а људи раде и по два посла истовремено, у рудницама и на њиви, само да би се прехранили. Да ли је то „европски” стандард коме тежимо?

Такође, Војислав Станковић, сарадник за аграр у Центру за научноистраживачки рад ПКС је још 2005. године за „Привредни преглед” изјавио да је индустрија шећера у Румунији и Бугарској уништена. Како је то могуће, Румуни и Бугари нису имали санкције? Ко је крив за то?

Визе: Аустријски професор Хофбауер пише и како је

еуфорију која је захватила масе на букурештанским траговима почетком 2002. године због приступања Румуније шенгенском режиму спласла након објаве да за путовање у ЕУ треба поседовати минимум 500 евра.

Миграције: У Румунији је релативно мала стопа незапослености. Али то није последица раста привреде, већ огромне миграције, настале углавном после приступања шенгенском режиму. Према проценама Радио Романиа Интернационал око 2,5 милиона Румуна ради у иностранству, углавном најтеже послове. Ипак, и то им се више исплати него остатак у „европској” Румунији јер, како се наводи у анализи овог радија: „Ван границе земље, румунски грађевинари у Италији, Немачкој, Шпанији, као и румунски лекари који одлазе, мукотрпним радом зарађују 2-3 пута више него у земљи”.

Дефицит: Слично је и са токовима новца. На почетку „европског пута”, 1987. године, Румунија је имала буџетски суфицит од преко 5 милијарди долара, 2006. године је забележила дефицит од преко 2 милијарди долара. Године 1987. је забележила у спољнотрговинској размени вредност од 2 милијарди долара, 2006. године дефицит од 13 милијарди долара.

Дакле, Румунија је доживела прави суноврат у овим областима током двадесет година „европског” пута. Највећи кривац за то је ЕУ. Букурешт је слепо следио упутства из Брисела. Зато је румунско искуство управо пример зашто Србија не треба да уђе у ЕУ. То никакве фразе не могу сакрити.

Бугарска и Европска унија

Острашћеност и фразе увек отежавају пут до истине. Само упоредна анализа искустава земаља Источне Европе може нам дати одговор на питање шта чека Србију ако уђе у ЕУ. У том смислу Бугарске је поучан пример.

Пад броја становника: Према подацима америчких државних органа, Бугарска је на почетку „европског пута” 1989. године имала око 8,9 милиона становника. Почетком двадесет првог века Бугарска је стигла до обећаног „европског раја”, али, без 1,6 милиона становника. (Бугарска је 2007. године имала само 7,3 милиона становника). Дакле, укупни бугарски губици у Првом и Другом светском рату од 110.000 људи не чини ни 10 одсто од оних на „европском путу”.

Раст спољног дуга: Године 1989. спољни дуг Бугарске износио је 10 милијарди долара, а крајем 2006. године достигао је 24,3 милијарде долара.

Пад прихода буџета: Године 1989. буџет Бугарске је имао приходе од 26 милијарди долара. У 2006. години приходи буџета су достигли само 12,1 милијарди долара.

Крах пољопривреде: Аустријски професор Хофбауер пише у својој књизи „Проширење ЕУ на исток” како су директиве из Брисела створиле, „јединствену ситуацију у којој некада најчувенији источноевропски произвођач поврћа са-

Крах пољопривреде

Аустријски професор Хофбауер у својој књизи „Проширење ЕУ на Исток” пише како некадашња „житница” Хабсбуршке монархије Румунија, претворила у увозника хране. Он наводи и да је цела област Баната у околини Темишвара прешла у стране руке. Такође, у области Трансилваније надничарење је један од облика преживљавања, а људи раде и по два посла истовремено, у рудницама и на њиви, само да би се прехранили. Да ли је то „европски” стандард коме тежимо?

Такође, Војислав Станковић, сарадник за аграр у Центру за научноистраживачки рад ПКС је још 2005. године за „Привредни преглед” изјавио да је индустрија шећера у Румунији и Бугарској уништена. Како је то могуће, Румуни и Бугари нису имали санкције? Ко је крив за то?

да у рафовима својих супермаркета држи краставце и кромпир из земаља ЕУ”.

Таксе: У фебруару 2007. године у Бугарској је одржан велики национални протест због увођења „европске таксе” на производњу ракије. Према извештају „Привредног прегледа”, ако се произведе до 30 литара за приватну употребу, такса по литру ће бити 1,10 евра по флаши, а све преко те количине се опорезује по двоструко већој тарифи. Дакле, за око 40 литара, колико се обично производе у домаћој радиности, цена се увећава са 10 на 13 евра. Такође, ако се ракија производи за продају, цена расте за 100 евра. Казне достижу и до 1.500 евра. Све су то огромни намети за становнике пољопривредног дела Бугарске, јер у тим областима просечна пензија износи око 35 евра.

У том контексту, Георги Андонов из града Карабунара у централној Бугарској је изјавио: „Производња ракије је вековна Бугарска традиција... Бугари нису у стању да плаћају таксу и зато морамо да се боримо против ње”, а председник одбора бугарске скупштине за буџет и финансије Петер Димитров да би „сваки Европљанин био подједнако погођен када би одједном био присиљен да плаћа порез за припрему сопственог ручка”.

Пораст сиромаштва: Према студији Светске банке, милион људи је 2001. године у Бугарској живело испод границе сиромаштва. То је била дупло већа стопа сиромаштва од оне из 1995. године...

Вештачка несташица струје: ЕУ је натерала 2006. и 2007. године Бугарску да затвори четири реактора у нуклеарки „Коздлуј” иако су они по ријечима министра привреде Овчарова били безбедни и модернизовани. То је изазвало вештачку несташицу струје на Балкану и поскуплење струје од 80 до 100 одсто. Узалуд су Бугарска, Србија, Хрватска, Македонија, Албанија у заједничкој декларацији тражили од Брисела да преиспита одлуку. Истовремено, без икаквих проблема око 78 одсто електричне енергије у Француској су производиле нуклеарке.

Слободе запослења: У другој половини 2006. године Британија и Ирска су увеле ограничење за раднике из Бугарске и Румуније. Предвиђена је квота од само 20.000 неквалификованих радника у областима пољопривреде и прехрамбеној индустрији, и то за рок од 6 месеци. То је у супротности са чланом 15. Повеље о основним правима и ЕУ из 2000. године, који предвиђа да је „Сваки грађанин Уније слободан да тражи запослење, да ради, да остварује право на предузетништво и да пружа услуге у свакој држави чланици”.

Дакле, бугарско искуство нам показује да чланство у ЕУ доноси двоструке стандарде, пораст сиромаштва, пад броја становника, раст цена струје, крах пољопривреде, бесмислене таксе и задуживање.

Чешка и Европска унија

Француски председник Саркози је изјавио 14. децембра 2007. Године на самиту ЕУ у Бриселу изјавио да Србија неће моћи да уђе у ЕУ ако се не призна независност такозваног Косова. Истовремено је и руска државна телевизија РТР у својим ударним вестима изјавила сличну анализу. Дакле, ма колико се наши политичари трудили да то прикрију, пред Србију се отворено поставља избор, Космет или ЕУ. У том контексту, вероватно ће се ускоро лансирати и фраза да не бирамо само између Космета и Брисела, већ и између прошлости и будућности, тачније између националне части и бољег стандарда. Да ли је баш тако, да ли чланство у ЕУ безусловно доноси бољи стандард новим чланицама? Пример Чешке нам може разрешити ову дилему.

Економски показатељи: Године 1993. Након раздвајања Чешке и Словачке, које је изведено на најблаже речено неубичајан начин, без референдума и консултовања народа (вероватно због чињенице да је око 70 одсто Чеха и Словака било против раздвајања) у Чешкој републици је незапосленост износила 3,3 одсто. Према подацима сајтова америчких државних органа, након „успешног” европског пута 2006. године незапосленост у Чешкој Републици је достигла 8,8 одсто.

Поред незапослености је растао и спољни дуг Чешке републике. У октобру 1993, чешки спољни дуг је износио 8,6 милијарди долара. Године 2004. када је Чешка Република примљена у „европски рај”, спољни дуг је достигао 36,2 милијарди долара. Након две године чланства у ЕУ, у јуну 2006. спољни дуг ове земље је достигао, скоро невероватних 50,2 милијарди долара. Ово је огромна сума за једну тако малу земљу као што је Чешка република јер је године 2006. у овој земљи живело 10,2 милиона становника. Чешка република је иначе на „европском путу” у периоду 1993-2006. „изгубила” око 200.000 људи. биланса у Чешкој Републици је 2006. године износио 4,3 милијарди долара.

Године 1993. Чешка Република није имала буџетски дефицит. Али, 2006. буџетски дефицит је достигао 4,8 милијарди долара.

Чехословачка војна индустрија је некада била позната у свету. Армија је 1987. године бројала око 200.000 људи. Међутим, аустријски професор Хофбауер у својој књизи „Проширење ЕУ на Исток” пише о искуству Чешке републике у овој области за време „успешног приближавања” Европској унији. Наиме, прихватање политичке тезе коју форсира Брисел да мале земље могу наводно да економски равноправно конкуришу великим привредама на светском тржишту је довело до суноврата у чешкој војној индустрији: „Са незаштитеним изласком Чехословачке на светско тржиште наступиле су двоструке тешкоће: велики комбинати за производњу челика, металуршки комбинати и машино-

градња били су, у поређењима са другима, на тржишту ЕУ и САД неспособни за конкуренцију: а њихова главна индустријска грана, производања војне опреме и оружја, морала је рачунати са отпором из највиших војних кругова НАТО”.

Инверзна слика: Сви ови суморни показатељи се прикривају подацима о расту БДП-а, обновљеном инфраструктуром и лепотом Прага, успесима „Шкоде” и повећаним извозом. Ипак, Хофбауер наводи да је већ 1996. године немачки концерн VW поседовао 70 одсто ове фабрике основане 1985. и да је 10 одсто такозваног „чешког” извоза почивало на „Шкоди”. Скоро истовремено, године 1998. стала је производња у другој фабрици „Татра”.

Услед захтева из Брисела и чешка пољопривреда је доживела суноврат. Чешка и Моравска су 1991. имале суфицит од 120 милиона долара у трговини пољопривредним производима. Већ 1999. је Чешка република бележила дефицит од 430 милиона долара у размени пољопривредних производа са ЕУ.

Када се сагледају ови подаци, није чудно што је један од највећих евроскептика управно чешки председник Вацлав Клаус. Нажалост, за разлику од Клауса, наше власти и не помишљају да посумњају у економску оправданост „европског пута”. Без обзира што је јасно да ћемо на њему изгубити и националну част и бољи стандард.

Како се Тадићево „освајање” Европе претворило у комадање Србије

Током председничке кампање Тадићев изборни штаб утеривао је страх грађанима Србије од победе Томислава Николића. Резултат је поразан - председничку функцију су освојили а њихови евроатлански савезници и пријатељи отели Косово и Метохију

Избори: Дванаестог децембра 2007. године председник Скупштине Србије Оливер Дулић је расписао председничке

изборе у Србији. За датум одржавања избора изабран је 20. јануар 2008. године. Бројни правници у Србији су сматрали да је овим чином прекршен Устав Србије. такав став је изнео чак и прозападно оријентисани председник Уставног суда Србије Слободан Вучетић. Када се анализирају одредбе Уставног закона којим се потписују правила за примену новог Устава Србије, тачније члан 3. може се извести закључак да је ово правно тумачење тачно.

Постојале су политичке сметње у владајућој коалицији за расписивање избора. Коалициони Тадићев партнер, Кошћуничина демократска странка Србије изнела је став да је неприкладно одржавати председничке изборе у тренутку када се решава судбина јужне српске покрајине Косова и Метохије. Кошћуничина партија се позивала на дух Устава, тачније на уводну одредбу да је: „Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији и у свим унутрашњим и спољним пословима.” У јавности је помињан чак и државни разлог, изнето је да је то неморално да земља буде у изборном процесу док се врши отцепљење 15 одсто територије. Ипак, сви ови аргументи нису спречили тадићевог председника Скупштине да распише председничке изборе.

Косово и Метохија: Косово је било главна тема у изборној кампањи. Актуелни председник Борис Тадић је своју кампању заснивао на ставу да Србија треба да сачува Косово, али и да истовремено треба да уђе у Европску Унију. Овакав став је био, најблаже речено, нелогичан. Још 14. децембра 2007. године француски председник саркози изјавио је да Србија неће моћи да уђе у Европску унију ако не призна независност Косова. Брисел је отворено најављивао и нелегални долазак мисије ЕУ на Косово и Метохију.

Са друге стране, кандидат СРС Томислав Николић се залагао заостанак Косова и Метохије у саставу Србије, али и достојанственији став према Европској унији и јачање веза са Руском Федерацијом.

Међусрпским бирачима је преовладало уверење да је ово прихватљивији став. Тадић као да је потценио српске бираче и њихов разум.

Русија: Резултати избора од 20. јануара су представљали последицу тог потцењивања. Николић је освојио око 40 процената гласова. Тадић је знатно заостао. Освојио је скоро 5 процената мање. Бирачи нису поверовали његовим фразам о „добронамерној” ЕУ.

Такође, Николићев став о ближој сарадњи са Руском Федерацијом је наишао на већу подршку у народу од Тадићевог потенцирања ЕУ. Не само због чврстог става Москве у вези са Косовом и Метохијом већ и због бројних историјских, културних и религијских веза између Срба и Руса. Велики део српског народа види Русе као најближи народ. Такође, руски председник Путин је веома популаран у Србији. Он је проглашен за почасног грађанина више српских градова, а у једном исртаживању јавног мњења у другом граду по величини у Србији. Новом Саду, које је спровела агенција Scan у децембру 2007. Путин је освојио прво место, пре свих српских председничких кандидата.

Прозападна екипа „спин доктор” окупљена у Тадићевом изборном штабу је правилно схватила своје грешке из првог круга избора. У том контексту тадић је ван свих правила дипломатског протокола злоупотребио потписивање економског уговора о продаји Нафтне индустрије Србије „Гаспрому”. Уместо у Софију 18. јануара, на инсистирање српске

стране Тадић је допутовао у Москву 25. јануара 2008. Али, Москва само неколико дана касније, 29. и 30. јануара дочекује и Томислава Николића, и то на највишем нивоу. Примају га председник Савета Федерације Сергеј Миронов, председник Државне думе Борис Грызлов и први вице-премијер и кандидат на председничким изборима у Русији Димитриј Медведев. Миронов даје и отворену подршку Николићу.

Страх: Схвативши да губе изборну трку на тако важним темама као што су очување Косова и однос према Русији, Тадићеви „спин доктори“ користе задњи аргумент. Показало се и одлучујући. У српској јавности Тадићев тим свесно изазива страх од повратка Србије у деведесете године. На телевизији се приказују стари снимци, редови у продавницама, недостатак основних намирница, колоне избеглица, ратови, бомбардовање Србије. Сугерише се да ће се то поново десити ако Николић дође на власт. Наравно, свака неутална анализа савремених глобалних околности би показала да то није тачно. Познато је да су САД у веома лошој ситуацији у Ираку и Авганистану, Русија је поново велика сила, а распад СФРЈ је одавно завршен. Међутим, такве неуталне анализе није било на српским медијима. Присутна је била само масовна кампања изазвана лажима страха. У том контексту, српски бирачи су били застрашени 78-дневним бомбардовањем из 1999. и то углавном цивилних циљева. Зато они, ипак, попуштају.

У другом кругу избора 3. фебруара 2008. године Тадић осваја 50,5 процената гласова а Николић 47,9. разлика у гласовима је само око 100.000.

Независност: Али та Тадићева изборна победа није донела радост ни њему ни Србији. То се могло приметити и на самој инаугурацији председника у Београду 15. фебруара. Разлог је био општепознат. Само два дана касније, 17. фебруара, тзв. држава Косово, на наговор Вашингтона, проглашава независност. „Пријатељи“ новог председника из ЕУ противправно шаљу своју мисију у српску покрајину.

Србија је тако само десетак дана након избора понижена до крајњих граница. Можда и више него 1999. Тада, 1999, није изгубила своју војничку част.

Иако су премијер Кошћуница и Тадић покушали да умире српску јавност својим изјавама, 16. и 17. јануара избијају демонстрације у Београду. Првог дана су оне биле усмерене против амбасаде Словеније која председава ЕУ. Организатори су биле патриотске невладине организације православног карактера. Другог дана долази до спонтаних демонстрација, али и великих сукоба са полицијом испред амбасаде САД у Београду. Било је најмање 35 повређених. Демонстранти су успели да у једном моменту пробију кордон испред америчке амбасаде. Демолирани су и амерички ресторани у центру Београда и седиште проамеричке партије ЛДП. Протести су избили и у Новом Саду.

Највећа српска партија СРС је оштро реаговала на проглашење независности тзв. државе Косово и слање мисије ЕУ. У саопштењу се истиче: „Таква одлука свих 27 земаља чланица ЕУ показује да је отимање дела српске територије

дуго времена планирано, а свака врста лажне европске шаргарепе за српски народ била је само параван за признање нове албанске државе на територији Србије.” СРС је навела да одговорност за тешко стање у земљи и лошу дипломатску позицију носе прозападне власти, посебно премијер Кошћуница и председник Тадић. Томислав Николић је упутио и захтев властима да у року од неколико дана организују протесте против независности Косова, у супротном то ће урадити сама СРС. Захтев је прихваћен и протести су заказани за 21. фебруар. Власти су пристале и да под притиском СРС закажу седницу Скупштине Србије на којој би се одбацила независност Косова.

Може се закључити да је ситуација у Србији веома сложена. Велико народно незадовољство и СРС терају прозападне власти у Београду да одлучније бране Косово и Метохију. У томе им помаже доследан став Руске Федерације. Са друге стране, већинска везаност прозападних политичких елита окупљених око Тадића и Кошћунице за Брисел омета ту одбрану. Време ће показати да ли ће Тадић и Кошћуница успети да дугорочно воде ову двоструку политику. У сваком случају, јасно је да брутално отимање Косова и Метохије од стране ЕУ и САД у потпуности руши прозападни правац званичне политике. Након проглашења независности Косова, проруско расположење у српском народу ће би-

Таксе

У фебруару 2007. године у Бугарској је одржан велики национални протест због увођења „европске таксе“ на производњу ракије. Према извештају „Привредног прегледа“, ако се произведе до 30 литара за приватну употребу, такса по литру ће бити 1,10 евра по флаши, а све преко те количине се опорезује по двоструко већој тарифи. Дакле, за око 40 литара, колико се обично производе у домаћој радиности, цена се увећава са 10 на 13 евра. Такође, ако се ракија производи за продају, цена расте за 100 евра. Казне достижу и до 1.500 евра. Све су то огромни намети за становнике пољопривредног дела Бугарске, јер у тим областима просечна пензија износи око 35 евра.

Велико народно незадовољство и СРС терају прозападне власти у Београду да одлучније бране Косово и Метохију. У томе им помаже доследан став Руске Федерације. Са друге стране, већинска везаност прозападних политичких елита окуњених око Тадића и Коштунице за Брисел омета ту одбрану. Време ће показати да ли ће Тадић и Коштуница успети да дугорочно воде ову двоструку политику. У сваком случају, јасно је да брутално отимање Косова и Метохије од стране ЕУ и САД у потпуности руши прозападни правац званичне политике. Након проглашења независности Косова, проруско расположење у српском народу ће бити све јаче. У том смислу, као нова водећа политичка снага у Србији се неминовно намеће СРС.

ти све јаче. У том смислу, као нова водећа политичка снага у Србији се неминовно намеће СРС.

Мађарска и Европска унија

Да ли Србија треба да уђе у ЕУ? Да ли ћемо живети боље ако postanемо део ЕУ? Одговоре на ова питања нам може дати само аргументована расправа и анализа искустава земаља источне Европе. Нажалост, у нашој јавности такве расправе нема. Користе се само заморне апстрактне фразе о „европском путу“, са кога не сме бити скретања. Ипак, искуство Мађарске, говори нам да „европски пут“ не води ка бољем животу, напротив.

Пад броја становника: Према подацима америчких државних органа, на почетку „европског пута“ 1987. године, Мађарска је имала око 10,5 милиона становника. Након „успешног завршетка европског пута“, Мађарска је 2006. године имала око 9,8 милиона становника. Дакле, у том периоду, Мађарска је изгубила око 700.000 становника. То је неколико пута више од мађарских губитака у Другом светском рату који износе 147.000 људи.

Пораст спољног дуга: према истом извору, мађарски спољни дуг, је 1987. године износио 17,7 милиона долара. у периоду од 1987. године до јуна 2006. године он је порастао за невероватних 89,6 милијарди долара.

Неповерење у ЕУ: Еуробарометар је 2006. године објавио резултате истраживања спроведеног у више европских земаља. Према тој анкети, 39 посто анкетираних Мађара је сматрало да је чланство у ЕУ добро за њихову земљу, (а у Хрватској је још мање, 32 посто). На питање да ли је чланство у ЕУ донело корист Мађарској, потврдио је одговорило само 41 посто анкетираних...

Године 2004. у репортажи Би-Би-Сија, грађани Будимпеште су овако процењивали своју европску будућност: „Нисам сигуран да је ЕУ стварно добра за нас. Ми хоћемо да будемо богатији, а то се неће десити у нашем времену“, изјавио је 34-годишњи власник ресторана у Будимпешти. Његова суграђанка, 19-годишња студенткиња говорила је како воли да путује, и да ће отпутовати у Немачку на неко време „Али не би могла да живим стално тамо. У земљама ЕУ не воли имиграцију, они не воле мађарске емигранте“.

Петер Балаж: У истој репортажи Би-Би-Сија, бивши мађарски комесар у ЕУ, Петер Балаж је изјавио да је Мађарска затражила „принцезину руку пре 10 година“. Али, нешто касније, према извештају дописника „Политике“ из Будимпеште Балаж је другачије описао ову принцезу: „Европска унија је као кокетна дама, прво буди наду а затим не даје ништа“.

Социјални нереди: Иако су западни медији упадљиво инсистирали да су велики нереди у Будимпешти у септембру и октобру 2006, били изазвани због изјава мађарског премијера, то није било тачно. Нереди, у којима су демонстранти упадали у телевизију, и у којима је повређено око 200 људи (коришћен је чак и тенк Т-34 против полиције), су били изазвани због лоше економске ситуације у Мађарској. У 2006. години Мађарска је забележила спољнотрговински дефицит од 1,8 милијарди долара, дефицит у платном билансу од 8,3 милијарди долара, расходи у буџету су за 10,4 милијарде долара били већи од прихода. Зато је Влада 2006. године била принуђена да повећа порезе и смањи повластице становништву. Влада је објавила и да ће поскупети плаћања у здравственом сектору и образовању. То је био прави узорак нереди.

Извоз, пољопривреда, незапосленост: Аустријски професор Хофбауер, у књизи „Проширење ЕУ на Исток“ износи после десетак година „европског пута“ да је чак 75 посто мађарског извора прешло у стране руке. Такође, он наводи да се Мађарска од некадашњег извозника пољопривредних производа, претворила у увозника. Хофбауер у својој књизи о ЕУ, руши и један од главних аргумената наших ЕУ-догматика. Они често наводе инфраструктуру и изглед Будимпеште као доказ за успешност мађарског „европског пута“. Међутим, Хофбауер износи да у појединим провинцијама Мађарске незапосленост достиже и до 30-50 посто.

Дакле, пример Мађарске нам управо показује да Србија не треба да уђе у ЕУ.

Пољски „европски пут”

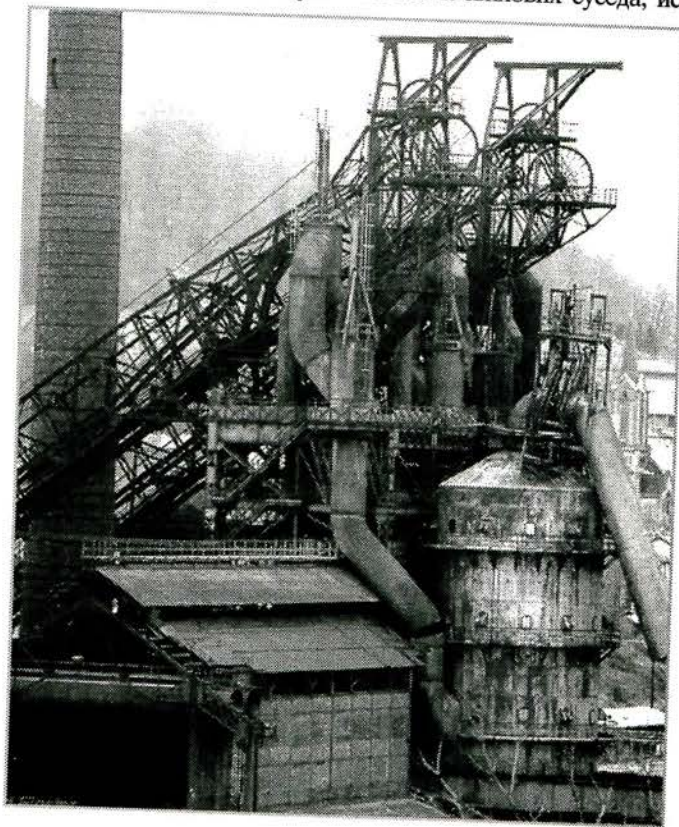
Најбољи начин да одговоримо на питање шта би нам донело чланство у ЕУ је анализа катастрофе коју је доживела Пољска испуњавајући „европске стандарде” још од почетка 90-их. Плате нису ни после 10 година болне транзиције достигле западноевропски ниво (према студији коју је урадио британски Еcompsit Corrogate Network Пољаци никада неће достићи немачке зараде, исто важи и за Чехе, Мађаре, Словаче, а провинција је тонула у све дубљу беду док се главни град развијао. Аустријски професор Ханес Хофбауер пише: „... док је један Пољак у 2000. години, статистички узето, морао да се задовољи са 400 евра (брото), његов немачки радни колега радио се са преко 2.200 евра (брото) месечном износу на рачуну... унутар Пољске диспаратети међу регионима све су већи. Од транзиције и селективног повезивања пољске привреде за потребе Европске уније профитирају регион око Варшаве, Доња Шлезеја и подручје око Познања, док војводства која се граниче са Белорусијом и Украјином, Подласка и Лубин, као и регион око Кјелца спадају у велике губитнике у процесу успостављања новог европског поретка. Као врста одговора на овакав развој централна влада у Варшави је 1998. године спровела велику административну реформу. Од 49 војводства широм пољске створено је 16 нових јединица. На тај начин земљом је ЕУ технички могла лакше да управља, пошто Брисел жели да свуда има посла са приближно истим јединицама за управљање које отприлике треба да одговарају величини немалих савезних држава (иначе, изваједну анализу контекст стварања „еуро регија” и регионализације држава у ЕУ је дала руска научница Олга Четворикова. Она сматра да се ради о намерном разбијању држава иза које стоји Немачка и преокеанска национална елита која фактички влада овом земљом – прим Д. М.). Једини изузетак од ове нове структуре, одређене на основу величин и економске снаге, представља мало војводство Ополе. Овај регион који обухвата површину од само 9.400 квадратних километара са нешто више од милион становника отцепио се на пристанак дела становништва (и немачке амбасаде) од катовичке области у посебно војводство у којем 25 посто становништва чине Немци. Захваљујући овом уделу немачког становништва, посебно око Опола, успела је да се учврсти посебна, властита административна јединица у којој су у шест од 11 округа на власти кандидата немачке странке. Пољска је на тај начин - барем у једном војводству – конституисала административну јединицу у којој је на власти немачка мањина, што би у време економске кризе могло сукобима да пружи етничку димензију. Такве кризе су – управо у војводству Ополе – пред вратима; јер друго војводство Горњој Шлезеји – Сласка, у области Котвица, с правом се сматра социјалним минским пољем. У њему ради стотине хиљаде рудара и радника произвођача челика, посебно у рудницама са дефицитарном рудом и индустријским комбинатима за чије постојање више нема места у логици Европске уније”. (Хофбауер Х. „Проширење ЕУ на Исток” Филип Вишњић, Београд 2004, стр 145-146)

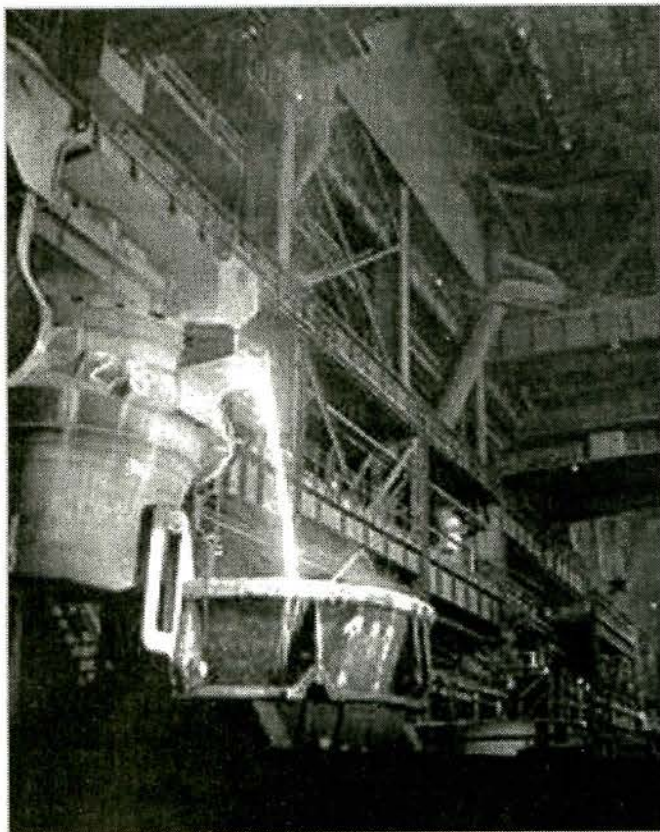
Овој суморној слици свакако треба додати и следеће податке Пољски спољни дуг непрестано расте. У првој половини 2006. године он је достигао скоро невероватних 147 милијарди долара. Минимална просечна сатница је 2007. године у Пољској износила 1,34 евра а у истом периоду у Француској 8,27 евра („НИН” 19. 4. 2007) У Пољској се користи, због високих цена нафте, чак и зејтин као гориво за она кола која имају дизел моторе. На пример, на интернет сајту Viporaliwa.pl се констатује: „По селима већ готово сви који имају дизел користе јестиво уље. Чак су и теретни камиони

прешли на ово „алтернативно гориво”. (Лазаревић М. „Политика” 16. мај 2006) Најпродаванији дневник у Пољској је „Факт” у власништву немачког издавача Alex Springer. У децембру 2003. године овај дневник је постигао тираж од 536.369 примерака и тако је претекао некада најтиражнији пољски дневник „Газета виброча” који је потекао из покрета „Солидарност”. У октобру 2005. године продаја „Факта” је порасла за 11 посто а „Газете” је пала за 0,6 посто („Привредни преглед” 8. 12. 2005.)

У Пољској је у 2004. години постојао мањак од 2 милиона станова („Привредни преглед” 7. 12. 2004.) У исто време странци купују некретнине у Пољској што изазива огорчење јавности. Мариуш Сохацки економски стручњак пољске агенције за испитивање тржишта некретнина из варшаве објашњава зашто: „Све време слушају како треба да се жртвују због будућих генерација и да одржавају дисциплину у погледу трошкова, док истовремено европски инвеститори долазе, купују имовину и подижу трошкове на недостижне нивое”. Маџеј Димковски директор развојне фирме „Редент пропети консалтинг” (у прва четири месеца 2006. године ова фирма је продала 1500 станова у највећим пољским градовима, што је за 300 више него у 2005. али већину је купила једна британска фирма) наводи: „Нема границе... цене су астрономске за многе Пољаке, али су још далеко испод цене у ЕУ. Уопштено посматрано, један луксузан стан може да се купи по цени једне скромне гарсоњере у Лондону”. У 2005. години је број станова које су странци купили у Варшави порастао за 11 посто, или укупно 1.367. Станови у изградњи на врху великих зграда су се продавали у 2006. године за 6.903 долара по квадратном метру. Укупно се цене некретнина у 8 бивших комунистичких земаља чланица ЕУ порасле за 100 посто након 2004. International Herald Tribune коментарише ове податке: „...такову ситуацију су изазвали купци из Западне Европе.

Многи локални становници, чија куповна моћ не износи ни колико четвртина куповине моћи њихових суседа, ис-

кључени су са тржишта, што повећава како незадовољство чланством у ЕУ, тако и све слабију подршку за смањење буџета који је неопходно спровести да би се усвојио евро. Становници Источне Европе су љути због правила која их спречавају да раде у већини од 15 старих чланица ЕУ, док владе у њиховим земљама све мање троше на пензије, здравство и остале социјалне програме како би се постигли стандарди који треба да се испуне пре него што им буде дозвољено да усвоје евро.” („НИН” 24. 8. 2006)

Пре уклањања у ЕУ незапосленост у Пољској је износила 12,4 посто, у 2006. године она је достигла 18,8 посто. Дакле порасла је за једну трећину (Дикић Б. „Политика” 13. 6. 2006). Државни органи Пољске су покушали да улепшају ову суморну слику. Према подацима Централног статистичког бироа незапосленост је пала на 15,7 посто у јулу 2006. године. Али, тај пад није био последица развоја пољске привреде већ чињенице да је према подацима пољског министарства за рад и социјалну привреду око 660.000 Пољака отишло да ради у друге земље ЕУ, највише у Немачку око 322.000 а остатак у В. Британију, Ирску и Италију („Привредни преглед” 28. 8. 2006). Према подацима угледног пољског листа „Газета виброча” тај је број био много већи. У периоду од 2004. године до јуна 2006. године емигрирало је 2 милиона Пољака (и пољско министарство је изнело нову процену да је око један милион Пољака емигрирало). Пољски лист је тај процес назвао највећим миграционим таласом у новијој европској историји.

Према испитивању које је спровела „Газета виброча” око 84 посто Пољака се стиђи што њихови сународници одлазе у свет (Лазаревић М. „Политика” 24. 6. 2006). Такође, амерички медији наводе да Пољаци раде у земљама Западне Европе као занатлије, учитељи, инжењери, медицинске сестре, водоинсталатери, архитекте, кућне помоћнице и возачи (Демпсеј Џ. „New York Times” 19. 11. 2006. – према „Политика” 2. 12. 2006). Према истраживањима спроведеним

међу емигрантима око 60 посто њих не жели да се врати у Пољску („НИН” 17. 8. 2006). На примјер, један Пољак из Хорзова на раду у Ирској истиче „Радећи на линијама високог напона, зарадићу довољно за нормалан живот. Са пољском платом у мојој струци то је назамисливо” (овај радник неколико пута годишње путује у Пољску да би видео жену и сина према „Le Monde diplomatique” – „НИН” септембар 2006). Године 2006. из лондонске општине Вестминсер је враћено у Пољску 250 клошара али су се они поново вратили у В. Британију јер као што објашњава Ева Садовска из познате фондације Барка: „Отишли су већином да би тамо успели и да би се вратили са уштедом. Не могу признати да су живели на улици и ишли на казан чорбе у Војсци спаса”. Према процентима из Пољске, 2006. године је у Паризу на улици живело око 6.000 Пољака, у Лондону 3.000, Риму 5.000 (Лазаревић М. „Политика” 30.12.2006). Такође, око 90 посто емиграната је испод 35 година старости и имају високо образовање („НИН” 17. 8. 2006). Британски „Гардијан” је 2005. године објавио репортажу о бедним условима у којима живе и раде пољски радници у Британији. Они раде за надницу која је мања од гарантоване и немају коме да се обрате ради кршења њихових права јер „проблем је у томе што је тржиште рада у В. Британији под контролом послодаваца на црно и у то је упала већина гастарбајтера из нових чланица ЕУ”. Британски лист наводи како су пољски радници који су паковали пилетину за ланац супермаркета „Саинсбурц” плаћали смештај 40 фунти иако закон не дозвољава да се наплаћује више од 25 фунти када смештај организује послодавац.

Пример пољске економске и политичке кризе нам говори шта доноси учлањење у ЕУ за земље Источне Европе. Раст спољног дуга, незапосленост, емигрирање више милиона људи, контролу странаца над медијима, раст цена некретнина, пад животног стандарда (посебно у провинцији). Нећемо живети боље ако уђемо у ЕУ, напротив.

Руси основали широки покрет за очување јужне српске покрајине

„Косовски фронт“

од Кијева до Владивостока

• *Проглашење „независног Косова“ 17. фебруара је изванредан догађај, јер је „дишао“ најбољи део руског народа - иоручује Александар Кравченко*

- Жао ми је што се у Србији ништа не зна о сверуском покрету „Косовски фронт“, који је као одговор на насилно отимање Косова и Метохије од Србије већ 18. фебруара 2008. освануо по многим градовима Русије, Украјине и Белорусије. Безочно и цинично гажење свих међународно признатих норми знак је да на Косову није започео рат против Србије и Русије, већ рат против правде као темељне цивилизацијске вредности, на који не можемо остати глупонеме - рекао је за „Правду“ Александар Александрович Кравченко, руски добровољац који се из рата у Републици Српској вратио са златном медаљом за храброст на грудима и балијским метком у глави.

Кравченко је ових дана боравио у Београду и потпуно је затечен чињеницом да српски народ ништа не зна о намерама општеруске друштвене организације „Косовски фронт“ да на сваки начин помогне праведну борбу за српско Косово.

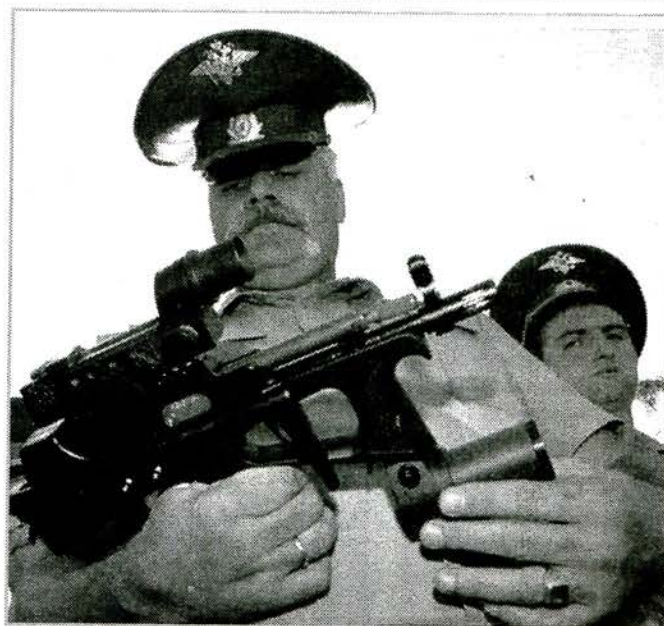
- Сада је потпуно јасно да се 17. фебруара десило нешто изванредно. Одлука о проглашењу независног Косова „дигла“ је најбољи део руског народа. Већ сутрадан, 18. фебруара, Русијом, Украјином и Белорусијом кренуло је оснивање сверуског „Косовског фронта“ као реакција на очигледну неправду. До овог тренутка приступило му је најмање 50.000 људи, а ужива сигурну подршку 10 милиона Руса спремних да на сваки начин помогну праведни рат против неправде - наводи Кравченко.

Он додаје да Русија располаже и материјалним и интелектуалним потенцијалом и да се „Косовски фронт“ због тога неће задржати само на организовању протестних скупова и митинга.

- Ми, пре свега, подржавамо руску владу у решавању косовског проблема на основу међународног права, које је тзв. „светска заједница“ оличена у САД, Енглеској, Француској и неким другим земљама погазила признавањем независног Косова. Следећи наш задатак је проглашење истине о Србији по многољудној Русији свим могућим средствима, почев од медија до српских обележја. А предузећемо и конкретну акцију обезбеђења разних врста помоћи, до новчаних, које ћемо објединити у за то специјално намењеном фонду.

Кравченко је увјерен да ће „Косовски фронт“ у наредних пола године окупити читавих 500.000 чланова.

- То је реалност, јер Русе је косовски 17. фебруар јако заболео и пробудио из тешког сна. Схватили смо то када смо уи Новосибирску пријавили протесни скуп од 300 људи, а дошло их је више од три хиљаде. У Кијеву је неочекивано велики митинг пред српском амбасадом одржан 19. фебруара, на коме су уз бројне представнике српске заједнице протествовали и Козаци. У Дњепропетровску је, такође, одржан

велики скуп подршке српском Косову, а нашем Фронту прикључили су се и белоруски Козаци. После митинга у 50 великих градова, у 20 је основан Косовски фронт, и слободно може да се каже да је њиме „покривен“ простор од Кијева до Владивостока.

Кравченко је тренутно руководиоца пројекта „Стег“ (српско- руска војна застава) који, између осталог, организује 370 одреда деце од 6 до 17 година широм Русије, који се васпитавају на традиционалним словенским и православним вредностима. Он је и актуелни уредник сајта о Србији на руском језику, и навина на српском, а каже да је „Косовски фронт“ већ организовао акцију „Плава трака“ којом носиоци изражавају подршку Србима, затим акције „Српска застава над Русијом“ и „Руска застава над Србијом“.

Изазов: САД изван политичке равни

- „Косовски фронт“ је први покрет у Русији који одржава право расположење руског народа. Није нам требало много времена да схватимо тешку подвалу Запада, звану демократија, али нам је било потребно „отрежњење“ и свест о њеним погубним последицама. У том смислу Косово је за Русе велики изазов, јер смо схватили безобзирност Американаца и чињеницу да решавање косовског питања не лежи у политичкој равни - каже Кравченко.

**Признање: Од Караџића
златна медаља за храброст**

Кравченко је непосредно по одслужењу војног рока, са непуних 20 година и бројним руским добровољцима, у пакао босанског рата ушао 1992. године искључиво по сопственој савести. Намеравао је да се кући врати после два месеца, а остао је пуних осам година, у које је урачунат и одлазак на Космет 1999. У Босни је три пута тешко рањаван, и од Радована Караџића одликован Златном медаљом за храброст. У Русију се вратио као држављанин Републике Српске, коју је и сам стварао, и са накнадом за стопостотну инвалиднину. Босна му је одузела и једно и друго, али Кравченко би, опет, ратовао за српски народ.

Предсказање: Српска Тројеручица

Крајем јануара у главном граду Маријинске републике Још Карали организован је омладински слет коме је присуствовао и Кравченко. Министар омладине том приликом је изјавио да ће организовати омладину под називом „Косовски фронт“, по називу једне руске песме, и бившем добровољцу је одмах „кликнуло“ да ће тај покрет прихватити сви Руси који воле Србе. Стално се питао откуд та идеја баш у Маријинској републици, а онда је пред новом зградом градске управе видео часовник који је откуцавао истек сваког сата, при чему је из часовника излазио магарац са Тројеручицом на леђима.

„Косовски фронт“

Позив свим грађанима и родољубивим организацијама Русије да подрже „Косовски фронт“

Србија је све донедавно била суверена држава, али су 17. фебруара 2008. године, тог за Србију жалосног дана, косовски сепаратисти који су годинама уништавали Србе, уз финансијску и политичку подршку Запада једнострано прогласили независност. У Европи је настала псеудодржава коју никада неће признати они који поштују Закон, који воле Србију и верују у српски народ. нама, Русима, мора бити небитна чињеница да светска заједница признаје независност територије која законито припада Србији.

Отворено говорећи, садашња Влада Србије не може изаћи на крај са ситуацијом у земљи, и надамо се да ће Председник Републике Борис Тадић сакупити храброст и деловати одлучније. Србија сада стоји на ивици провалије. Масовне демонстрације су одржане у читавој земљи, амбасаде су би-

ле нападнуте од грађана државе, читава Србија је изашла на улице. Али, признајући независност Косова, европске државе и САД су морале то да предвиде. Или су се уздали у то да ће слободарске Србе натерати да ћуте. Али, Срби су се данас уморили од окупације Запада, од недопустивих испада Косовара и Албанаца. И читав словенски свет данас заједно са братском Србијом говори „НЕ“ независности Косова.

САД гаје наду у то да ће уништити читаву Православну Цивилизацију Источне Европе, укључујући и Русију, и управо зато играју на карту уништења јединствене Србије и стварања Велике Албаније на њеним крхотинама. Испоручилац „слободе и демократије“ читавом свету- САД, бринући на речима о законитости и поштовању права, турајући свој дугачак амерички нос свуда где за сходно, попут слепаца, затварају очи на то да управо они сами крше међународно право, и то у најгрубљем облику, не узимајући у обзир закон.

Истовремено, „Велики Хегемон“ само себи резервише право да „кажњава и опрашта“, званично потврђујући чињеницу да само САД имају право на признавање независности ових или оних територија, а друге варијанте не треба узимати у обзир. Запад је са тим до краја рашчистио и прогласио нову епоху – „Епоху хаоса и новог прекрајања светског поретка“. И први корак уласка у ту епоху мора представљати подела јединствене Србије и отцепљење Косова од ње. Русија и читав њен многомиллионски народ данас устаје „За јединствену Србију“ и „Против независности Косова и Метохије“. При том се први пут интереси народа поклапају с интересима Владе Русије.

Данас Срби верују и уздају се у Русији. Влада и председник Руске Федерације подржавају Србију, бранећи њен суверенитет дипломатским методама. И родољубиве организације Русије са своје стране морају подржати протест српског народа против насилног дробљења њихове државе. Могуће је да ускоро на територији Косова почну репресије и прогањања српског становништва које данас активно исказује свој став и отворено изражава своје безгранично поштовање према Русији. Данас читава јавност Русије мора подржати Србију.

Позивам све цоне којима није свеједно шта злочинци чине са братским народом, све оне који хоће и могу да пруже помоћ и подршку Србији, оне људе који верују, воле, саосећају, оне који нису заборавили појам части и савести, да подрже друштвену организацију „Косовски фронт“ чији су циљеви:

- обједињавање свих родољубивих организација и људи добре воље у Русији и изван њених граница у широки фронт борбе за земљу Косова и Метохије која је света не само Србима већ и свим православцима;

- ширење вести о дешавањима око Косова и Метохије;

- одржавање широких акција подршке српском народу у његовој борби за своју државност (митинзи, пикети, демонстрације) у Русији и изван ње;

- рад са средствима јавног информисања и уз њихову помоћ обавештавање најширих слојева руског друштва о истини у вези са Косовом;

- прикупљање средстава за помоћ Србима у њиховој светој борби за Косово и Метохију, пружање сваке друге могуће помоћи српском народу.

Ти си потребан „Косовском фронту“, Дај свој допринос спасавању Србије.

За везу: Иницијативна група општеруске организације „Косовски фронт“ osds@mail.ru

Аутор: Позив свим грађанима и родољубивим организацијама Русије, Коломитиченко Вадим Јурјевич vadim1232@yandex.ru

**„Да си жива и здрава, Србијо. Ми смо с њобом!“
Срби нам верују, немојмо их изневерити.**

Америка и Албанија

• Неки аспекти развоја америчко-албанских односа за реализацију страних интереса на Балкану САД су означиле Албанију као веома важног саговорника још 1991, пошто односи са земљама бившег источног блока нису достигли жељени ниво ни после потписивања споразума о „Партнерству за мир”

Пише: Данило Гогановић

Неки аспекти развоја америчко-албанских односа за реализацију стратешких интереса на Балкану САД су означиле Албанију као веома важног саговорника још 1991, пошто односи са земљама бившег источног блока нису достигли жељени ниво ни после потписивања споразума о „Партнерству за мир”.

Офанзивни наступ спољне политике САД према Албанији датира од 1991. г., када је Албанију посетио тадашњи амерички државни секретар Брејкер. Том приликом на једночасовном митингу, Бејкер је јесно дао до знања какве односе са Албанијом жели Америка. То се најбоље могло видјети из његовог слогана „ако сте са нама, и ми смо са вама”, који је више пута поновио.

Након те посете, већ 1992. г., на предизборној кампањи Демократске партије, амерички амбасадор Рајерсон се појавио у друштву С. Берише са маричком заставом пружајући тако подршку изборној победи Демократске партије. У то време САД су рачунале на Беришу као на свог човека.

Недуго после изборне победе Демократске партије, Бериша се почео везивати за земље ЕУ тражећи њихову политичку подршку и економску помоћ за реформе у Албанији, након чега су САД почеле преиспитивати своју политику према Албанији.

У току трансформације власти и власничких односа изостала је очекивана економска помоћ од стране земаља ЕУ па је дошло до истрошавања економских потенцијала и коначно, распада економског система. Да би се избегли претећи социјални немири, стваране су пирамидалне шеме за које су почетна средства обезбеђена од новца сумњивог порекла стечена шверцом и активностима међународне мафије, која се укоренила на простору Албаније.

САД су још једном покушале одвратити Беришу од потпуног ослоња са ЕУ и приволети га на сарадњу, па је 1994. г. ЦИА обавестила Беришу о свим опасностима које су се надвиле на ту земљу, уз предлог да се састане са америчким конгресменом из одбора за контролу ЦИА, а што је Бериша одбио.

С обзиром да Бериша није одступио од курса приближавања земаљама ЕУ, на изборима у мају 1996. није имао подршку САД које су чак и оспоравале веродостојност његовог избора сматрајући да изборе треба поништити због не-

регуларности. Ни том приликом Бериша се није освртао на америчке оптужбе, што је резултирало потпуним окретањем политике САД против било какве помоћи С. Бериши.

Без обзира што је Бериша имао политичку подршку неких водећих земаља ЕУ, због економске ситуације земља је све више тонула у кризу која је кумулирала претњом оружане побуне, нарочито после распада пирамидалних шема.

О данашњој америчкој бризи за Косово, на којем се налази и највећа америчка војна база од времена Вијетнамског рата до данас на свијету, Бондстил, говори и то што је ових дана амерички председник Џорџ Буш одобрио и испоруку оружја Косову као знак успостављања међувладиних односа након што је Вашингтон признао независност Косова. Подсјетимо, Буш је током прошлогодишње посјете Албанији обећао Албанцима да ће им САД помоћи да добију независно Косово.

Само дан пре избијања оружане побуне ЕУ је на заседању европског парламента у Стразбуру пружила веома снажну политичку подршку Бериши, иако се то није пресудно одразило на даљи развој догађаја у Албанији. Италија се посебно ангажовала да приволи земље ЕУ да донесу одлуку о евентуалном војном ангажовању на санирању албанске кризе.

Продена да би југ Албаније могао послужити као пример италијанској мафији да у догледно време

прави паралелне институције система и сепаратистички делује на југ Италије, италијански амбасадор у Тирани се успоставио новоформираној власти на југу Албаније, тзв. „Форуму за демократију”. Стога су земље ЕУ, на захтев Италије, извршиле притисак на албанске лидере да се формира „Влада националног помирења”.

Поред тога, Италија предлаже формирање мултинационалних снага под покровитељством ОЕБС-а, што је касније и прихваћено.

Сматра се да МНС у операцији „Алба” нису биле од велике користи за нормализацију стања у Албанији, јер су и поред њиховог присуства многе земље напустиле своје амбасаде.

Тадашњу кризу у Албанији САД су искористиле за офанзивни политички наступ према Албанији. Ниједног момента нису затварали своју амбасаду а њихова амбасадорка Марина Лино више је него ико други ангажована на оперативном плану. Истичала је стално да САД имају стратешки интерес у Албанији те да је америчко стално присуство веома значајно и за Албанију.

Победом СП на изборима, који су се одвијали у условима великих унутрашњих тензија и под притиском МЗ, САД су хитно позвале лидера социјалиста Фатоса Наноа да би му дали сигнал по којем Албанија у ЕУ може ући само под америчким „спонзорством”, како не би поновио грешке Салија Берише, и оглушио се о америчке иницијативе. Те америчке иницијативе у вези са Албанијом у 1997. г. увелико подсећају на Бејкерове речи и иницијативу из 1991. г., мада САД још увек задржава резерве према Ф. Нану јер сматра да је он човек са јаким везама и коренима у грчком ПАСОК-у.

Након одлуке центара моћи и америчке администрације да се разбије тадашња СФРЈ и касније СРЈ, САД и њене вој-

не и обавештајне службе усмјериле су дјеловање на стварање независног Косова, са циљем стварања велике Албаније, која би објединила све територије на којима живе Албанци, у Србији, Црној Гори, Македонији и Грчкој.

Кључну улогу у обуци и финансирању терористичке ОВК и касније АНА такође је одиграла америчка ЦИА уз помоћ и обуку за терористичка дејства регуларне албанске армије.

Самопроглашено независно

Косово најзначајније је амерички политички производ на територији Србије, добрим дијелом реализован захваљујући новцу нарко и криминалних картела албанске мафије, која је данас друга по снази мафија у Европи и САД.

О данашњој америчкој бризи за Косово, на којем се налази и највећа америчка војна база од времена Вијетнамског рата до данас на свијету, Бондстил, говори и то што је ових дана амерички председник Џорџ Буш одобрио и испоруку оружја Косову као знак успостављања међувладиних односа након што је Вашингтон признао независност Косова. Подсјетимо, Буш је током прошлогодишње посјете Албанији обећао Албанцима да ће им САД помоћи да добију независно Косово.

Издајници над одром браниоца и жртава „милосрдног анђела”

Вапе и небо и земља

- На споменике јунацима нашег неба и жртвама бесијалног ваздушног ратња вођеног три месеца у Србије и Црне Горе венце положили министар одбране Драган Шутановац и заменик градоначелника Београда Радмила Хрустић, ексцелентни полицајци која је позивала НАТО алијансу у помоћ у Милошевићевом режиму и полицајци пресуду у криваца за агресију
- Хору домаћих издајника придружио се председник Косова Фајмир Сејдиу – вечно захваљан НАТО за помоћ у „заузимању војне и паравојне агресије Србије у име народа Косова”

Пише: Жана Живаљевић

Непребројане хиљаде жртава које је у свом силовитом налету од 24. марта до 10. јуна 1999. године покосио „Милосрдни анђео” изнова упокојавају убице које су саучествовале у злочину 19 најјачих земаља света удружених у Североатланску алијансу НАТО. Наиме, на девету годишњицу од ових трагичних догађаја, венац на одар погинулим браниоцима нашег неба и Отаџбине положио је, између осталих, и министар војни Драган Шутановац, док је на гроб мале Милице Ракић у Батајници цвеће однела Радмила Хрустановић, заменик градоначелника Београда.

Први – експонент политике која је давала подршку НАТО у обрачуна са Милошевићевим режимом, пацификације Србије и њеног уласка у најјачи војни савез, други – замјена теза о целатима и жртвама, по којима је Североатлански анђео уделио милосрђе, карамеле, а не бомбе и дуготрајну, одложену смрт Србаља.

Глобални атак

У нашем сећању још су свежи примери свакодневног зарања, праћени завијањем сирена које најављују ваздушну опасност.

У готово тромесечном бомбардовању Југославије, Србије и Црне Горе нису биле само војне мете, већ и привредни објекти од капиталног значаја за живот грађана. Цивилне циљеве је циник из Брисела, портпарол НАТО Дејми Шеј из седишта Алијансе правдао колатералном штетом. Као да је реч о војној вежби!

Затровани гени и земља

НАТО је у нападу на Савезну Републику Југославију 1999. године користио оружје забрањено протоколима Женевске конвенције.

Касетне авио бомбе ЦБУ – 87 и АГМ 154 са бомбицама типа БЛУ 97 А / Б и типа МК – 1 и МК – 4 бачене су 26. марта на село Бесник у општини Рожаје, а 3. маја на „Савине воде” на магистралном путу Пећ – Кула – Рожаје.

У дејствима је коришћена и муниција АПИ ПГУ – 14/б са језгром од уранијума 238. Према неким изворима, у 25.000 налета на територију СРЈ бачено је око 600 пројектила са пуњењем обогаченим спорораспадајућим уранијумом.

Пред анкетним добором Италијанског парламента 2007. године је министар одбране Артуро Париси објавио да је 255 италијанских војника ангажованих у снагама КФОР – а оболело, већином од рака лимфних чворова, док је 37 умрло. А Влада Италије за њихово лечење ће издвојити пет милиона евра.

Уранијум из испаленог оружја у Босни узима данак. Према подацима, у Хаџићима је од 30.000 становника оболело 9.000, а од 4.500 избеглих у Братунац од болести изазваних дејством осиромашеног уранијума умрло чак – хиљаду!

Сви у напад!

НАТО је у рат против Срба ушао 1992. године увођењем Зоне забрањеног лета изнад територије некадашње Б и Х. Касније су уследиле акције против Срба у некадашњој Републици Српској Крајини, Републици Српској и Србији.

НАТО је дејствовао у областима настањеним Србима западно од Дрине, захваљујући чему је уништена РСК, а РС окупирана.

У РСК прва дејства НАТО авијације била су по аеродрому Удбине 21. новембра 1994. године, да би се пре-секла помоћ босанским Србима. ПВО Српске Војске Крајине оборила је неколико хрватских ваздухоплова и оштетила А – 10 и Ф – 15 НАТО летелице.

Потом су истог дана 24 авиона НАТО ракетирала положаје ПВО СВК у подручју Крупе, Отоке и Двора. Ескадрила је после жестоког отпора појачана са још 12 летелица. Синхронизовано је Србе нападала регулар-на војска Хрватске и Босне и Херцеговине (Пети корпус).

Истог дана из ваздуха су тучени српски положаји у подручју Рипча, Крупе, Дрвара и Петровца.

Августа 1995. године НАТО је из ваздуха помагао хрватске војнике да протерају Србе са вековних огњишта у Републици Српској Крајини. НАТО је гађао центре везе, радаре, ПВО системе, командна места, као и репетиторе српске телевизије. А са авионима Алијансе у напад је учествовао и хрватски МИГ – 21, саопшта-вају српски војни извори.

У којој је озбиљности ради учествовала најмодернија ваздухопловна ескадрила од 1.150 авиона, која је у просеку учествовала у барем два узлетања и испалила 1.300 крстарећих ракета, 2.900 пројектила, 36.000 касетних бомби и 15 тона војног отпада, оруђа пуњених спорораспадајућим уранијумом на 112 локација. Овом приликом су пилоти НАТО атаковали на 995 објеката, што војних, што цивилних.

Рат вођен из ваздуха однео је 546 војника Војске Југославије, док је рањено на стотине њених припадника. У овом окршају настрадало је 138 полицајаца, док их је на стотине рањено. У ратним дејствима НАТО авијације уморено је између 1.200 до 2.500 цивила, од којих 83 деце.

Једној малој, сиромашној земљи, ослабљеној ратовима вођеним у крвавој драми распада некадашње СФРЈ, нанета је огромна штета разарањима привреде, индустрије и инфраструктуре, која се мери милијардама долара.

Демократе кривце претвориле у друштво

Због свега овога, чим су прикупљени докази Окружни јавни тужилац у Београду поднео је 29. августа 2000. године оптужницу Кт. Бр. 420/99 против Вилијема Клинтона, Медлин Олбрајт, Вилијема Коена, Ентонија Блера, Робина Кука, Џорџа Робертсона, Жака Ширака, Ибера Ведрина, Алена Ришара, Герхарда Шредера, Јозефа Фишера, Рудолфа Шарпинга, Хавијера Солане и Веслија Кларка због кривичног дела подстицања на агресивни рат, повреду територијалног суверенитета, убиства представника највиших државних органа, ратног злочина против цивилног становништва и употребе недозвољених средстава.

По решењу Већа суда Кв. Бр. 129/2000 од 6. септембра 2000. године и на предлог Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженим државницима и челницима НАТО убица и међународне заједнице суђено је у одсуству.

После одржаног главног и јавног претреса 18., 19., и 20. септембра Веће окружног суда у Београду, којим је председавао Верољуб Ракетић, а чинио га судија Горан Петронијевић и судије поротници Милан Марић, Драгослав Гоцић и Душанка Калек осудили су 21. септембра окривљене на јединствене казне затвора у трајању од 20 година.

По доласку на власт после септембарских избора 2000. године демократе су амнестирали своје западне пријатеље и савезнике, које су њихови претходници осудили на најстрожу казну коју прописују наши закони. А врло брзо у Београд је у прву дипломатску посету Србији дошао председник Француске Жак Ширак. Некадашњи генерални секретар

НАТО и високи званичник Европске заједнице за Балкан, онај који је 24. марта 1999. године издао наређење да ваздухоплови из италијанске базе Авијано крену преко Јадрана пут Југославије на непослушне Србе, Хавијер Солана, постао је комотнији у Београду него у Бриселу.

(Само) Девет година касније.

Полигон НАТО

„На градове и села наше Отаџбине бачено је десет пута више експлозива него што је била атомска бомба бачена на Хиросиму... У агресији на СРЈ испробан је арсенал најразноврснијег наоружања које се преноси ваздухопловима или крстарећим пројектилима. По томе, СРЈ је постала својеврстан полигон НАТО. Нова оружја НАТО испробава у реалном абјенту европског ратишта” – пише Југословенски аероклуб „Наша крила”

Морамо бити према другоме као према себи

Треба се истином борити за свој народ

- *Хоћемо ли да се одрекнемо себе и свога поријекла, пређемо у неки нови идентитет који би био у складу са прописаним културом, или ћемо посједоваћи свој идентитет и на њему градити своје мјесто под сунцем, никако ван европских и свјетских токова живота. Јасно нам је да морамо истајати са оне стране времена али морамо чувати своју духовну суштину. Не смијемо продати душу зарад овог свијета. Истина је изазов за лаж!*

Пише: Велимир Зејак

Не смијемо пристати на то да оно што је најбоље у нама претворимо у издајство, злочин. Нећемо да будемо издајници, злочинци, ни будале зато што свјетски моћници тако воле. Остати вјеран ономе што човјек тренутно изгуби је величина. Треба се борити за свој народ, на лажи треба да је истина изазов. Треба знати да је савремена историја позицијана рибарска мрежа. Нема чега да се стидимо. Стид је намијењен шизофреној политици Америке, која је извор свих зала на историјском тлу човјечанства.

Ако је истина о нама америчка истина, искључива истина, онда смо ми пали на испиту. Не, нема ту истине. Разне преваре, празне приче, жилави покушај да се према српском народу направи преседан, треба да опомене друге народе да ће то представљати правило шта смо то ми урадили да би нас тако бескомпромисно мржњом напала Америка, и цијела Европа да им се придружи. Домаћи издајници и туђи доушници, шпијуни Запада, припремљени и израсли испод комунистичког шињела су људи који све своје заблуде и лажи, и фалсификате које је српски род открио покушавају свалити на плећа народа који има свој национални понос.

Над српским народом у последње двије деценије извршен је такав експеримент који никада и нигдје није забиљежен.

Слављени смо као народ по завршетку Првог свјетског рата у читавој Европи. Говорили су по читавом свијету да наше моралне и војничке особине треба славити и памтити. На крају тог вијека од стране Европе и Америке постајемо симбол зла на Земалској кугли. Шта се то догодило да за неко вријеме слика о српском роду буде постављена наглавачке. Па треба да нам је јасно да смо били жртва медијског експеримента, рата који никада није престао. Наша неопрезност и заблуда да тог експеримента није ни било и да га нема ни данас. Грешка.

Нијесмо схватили да медијски простор није слободан, већ да је строго контролисан. Јер како другачије објаснити да у том свијету нема јавних расправа и мишљења са наше стране. Зато је и етикетирање савршен медијски ударац и лако се пласира, а питање је да ли ми можемо да искажемо своју истину. Не можемо. Простота америчког начина размишљања је јерес.

ЦИА диктира правила - прави игре, измишља лажи и запамтите - ако ми изгубимо Бијелог Анђела, изгубиће неко Микеланђела, изгубиће неко Бетовена.

Све је више бркова а мање Мона Лиза. Замислите баналност Бијенала цетињског.

Бројне су етикете којима су српски народ и његова Црква изложени већ дуги низ година. Али, зачудо је како више од пола вијека једна етикета опстаје, а да није доведена у питање. Ради се о тзв. клерофашизму. Други га имали, а нама га налијепили. Добро се зна да је установљење Независне државе Хрватске католички клерикализам, у Хрватској је ступио у својерсни брак са усташким покретом и тако створио клерофашизам. Јер Павелићева НДХ је тада од стране католичке цркве проглашена за Civitas Dei (Божја држава).

Политички термин или тачније речено, код Срба клерофашизам потиче из арсенала комунистичког новоговора. Ко су све представници „клера“ и које су ту сврстане цркве јер их има пуно и свака има свој клер и ко су то данас клеро-

Двоструки стандарди Међународне заједнице су, изгледа, намијењени само српском народу. Зато ми данас треба да кажемо: не желимо да будемо већи националисти него Американци, Јевреји или Њемци. Колико се они брину о свом националном интересу нека дозволе нама. Не пристајемо на мање јер би то значило да оно што важи за друге не важи за нас. Велике силе су себи узеле слободу да се понашају како желе, али ми не смијемо на то пристати. Одлука је на нама самима.

фашисти. Можда је овој изум како ми се чини предвиђен за само једну цркву и њен клер. Уз антисемитизам нема љепше етикете коју неко може да вам пришије, а да не можете да се браните, од фашизма и нацизма. У свијету нема од овога три ружније ријечи. Зато су ови термини постали најподесније етикете за срозавање политичких неистомисљеника.

О антисемитизму код Срба могу говорити само они који не знају ништа о историји српско-јеврејских односа или тачно знају зашто то раде. Два народа, који поред историјске вјерске традиције имају и заједничку страдалну историју у истим логорима за вријеме Другог свјетског рата, не могу бити ни у каквом сукобу, сем у некаквој виртуелној стварности оних којима је тај сукоб потребан за изговор за нове оптужбе на рачун српског народа.

О фашизму и српском народу не вриједи ни дискутовати кад смо се против њега и борили. Морају знати да српски народ у свом националном програму никада није имао империјалне циљеве нити прогон других вјера и нација, под било којим идеолошким изговором. Најзад, о нацизму је довољно рећи, народ и људи који то подржавају мора озбиљно да се забрине за своје ментално здравље. Народ који је први подигао устанак против нацизма у окупираној Европи не може бити сједбеник тих идеја. Највећи проблем видимо у томе што се непрестано као народ налазимо у дефанзивној позицији која од нас захтијева да се стално бранемо и правдамо од некаквих оптужби. Велики проблем ове приче што одређене „групе интелектуалаца“, поједине странке, невладине организације и велики број медија који су у служби Америке и Запада покушавају да спријече (ре)афирмацију

српске светосавске духовности и културе у нашем народу, истовремено настојећи да сваку улогу Цркве у друштву непрестано покушавају да групама, удужењима грађана, политичким странкама или другим организацијама које у светосавском погледу на свијет виде коријен аутентичне српске културе, ставе етикету антисемита, фашиста или нациста, желећи да на тај начин идеолошки профитирају у побједи над фашизмом.

Сва настојања Запада своде се на то као да се одбрана достојанства свог народа доживљава као велики минус који би нас коштао даљег повољног статуса. Јер свуда у свијету је испољавање националног осјећања и залагање за остваривање националних интереса нормална ствар, једино нама Србима то није дозвољено. Двоструки стандарди Међународне заједнице су, изгледа, намијењени само српском народу. Зато ми данас треба да кажемо: не желимо да будемо већи националисти него Американци, Јевреји или Њемци. Колико се они брину о свом националном интересу нека дозволе нама. Не пристајемо на мање јер би то значило да оно што важи за друге не важи за нас. Велике силе су себи узеле слободу да се понашају како желе, али ми не смијемо на то пристати. Одлука је на нама самима.

Хоћемо ли да се одрекнемо себе и свога поријекла, пређемо у неки нови идентитет који би био у складу са прописаним култом, или ћемо посједовати свој идентитет и на њему градити своје мјесто под сунцем, никако ван европских и свјетских токова живота. Јасно нам је да морамо трпјети спољне знаке времена али морамо чувати своју духовну суштину. Не смијемо продати душу зарад овог свијета. Истина је изазов за лаж!

Хоћемо ли да се одрекнемо себе и свога поријекла, пређемо у неки нови идентитет који би био у складу са прописаним култом, или ћемо посједовати свој идентитет и на њему градити своје мјесто под сунцем, никако ван европских и свјетских токова живота. Јасно нам је да морамо трпјети спољне знаке времена али морамо чувати своју духовну суштину. Не смијемо продати душу зарад овог свијета. Истина је изазов за лаж!

Милорад Чавић пред цијелим свијетом показао како се прави Срби боре за Косово

Да сви будемо као Чавић

- Милорад Чавић нам је показао да је један од најбољих пливача на свијету, али и како се истински воли своја земља

Пише: Владимир Вуковић

Наш пливач Милорад Чавић освојио је златну медаљу на 50 метара делфин у олимпијском базену на Европском првенству у Ајндховену и у два дана, два пута оборио рекорд 23,11 секунди.

Међутим, и од ове Европске златне медаље има сјајнија медаља коју је јунак наше приче тај дан освојио. Освојио је он тога дана златну медаљу из патриотизма, а том медаљом и сва наша срца. Било је величанствено гледати Чавића како се пење на трон Европе са мајицом на којој пише „Косово је Србија”.

Због овог геста Милорад Чавић је морао прије времена да се врати кући. Наиме, одлуком дисциплинске комисије ЛЕН-а, он је дисквалификован из даљег такмичења. То и не чуди толико јер ЛЕН као спортска међународна организација полако постаје фашистичка баш као што је одавно УЕФА (Европска кућа фудбала).

Да су господа из ЛЕН-а дозволила нашем пливачу да остане до краја такмичења у Холандији, сигурно би још неколико пута слушали химну „Боже, правде”. Овако су били свјесни тога и нашли сраман начин да нашу спортску и људску величину одстране са велике сцене и тако пруже прилику да њихови пливачки друголигаши освоје златне медаље.

Патриотски гест младог српског спортисте сурово су казнили под биједним изговором да је помијешао политику са спортом. Најлицемјерније је то што је тога дана делегат поред базена био Норвежанин који, тако се испоставило, зна да чита паролe на ћирилици. Из тога не преостаје ништа друго него да се запитамо, да ли су и санкције деведесетих година према нашем спорту и спортистима биле такође својерсно мијешање политике и спорта.

Чавићу једино остаје за утјеху то што је постао миљеник Срба широм свијета и што је дефинитивно ушао у легенду свог народа. Ћириличним словима он је послао поруку свима нама да једино заједно можемо да побједимо проблеме који нас тренутно муче и неправду коју намеће дио међународне заједнице.

Скандалозно, срамно, понижавајуће, тако су у најкраћем изгледале реакције из спортских кругова, не само код нас (не мислим на Црну Гору, јер овдашња власт још увијек нема став према Косову и Метохији), на одлуку ЛЕН-а о суспензији Чавића. Наш ас није имао себи равног на првенству Европе и то је свакако имало утицаја на коначну одлуку ЛЕН-оваца (ово после цртице одговара њиховим карактер-

ним особинама). Незамисливо је да се једном врхунском спортисти на тако бруталан начин може ставити као гријех, то што је послао позитивну енергију свом народу и држави чији је репрезентативац, на један симболичан патриотски начин. Ваљда да није тога сви би у свијету били под једном заставом и онда не би била ни организована такмичења ове врсте као смотре разних држава и народа. Уосталом, Милорад Чавић је на мајици само преписао једну реченицу из Повеле УН која гарантује да је Косово дио Србије. Одлука о Чавићевој суспензији је пораз спорта и политикантски мизеран покушај да се и на спортским такмичењима легетимизише насиље.

Херој нације, а није кошаркаш, Чавке је показао своју величине, а гдје су наши лични примјери. И још нешто Милораде Чавићу, имаш право да на Олимпијским играма у Пекингу користиш у базену моторни чамац или моторни скутер, јер то правилник свјетске и европске организације нигдје изричито не забрањује, као рецимо мајице са паролем испосаном Вуковим писмом, у којој се помиње Лазарево Косово.

Херој нације, а није кошаркаш, Чавке је показао своју величине, а гдје су наши лични примјери. И још нешто, Милораде Чавићу, имаш право да на Олимпијским играма у Пекингу користиш у базену моторни чамац или моторни скутер, јер то правилник свјетске и европске организације нигдје изричито не забрањује, као, рецимо, мајице са паролем испосаном Вуковим писмом, у којој се помиње Лазарево Косово.

Мало је миротворац говорио о Косову

- „На Косову је најаднућа Југославија. Косово је бедем српског и црногорског народа који не може пасти док је нас и покољења наших потомака. Небројено пута смо рекли: Косово се мора бранити свим средствима”, Андријевица, 13. јул 1990

Писме:

Доцент др Владислав Б. Сотировић

Сан свих Црногораца и сан Петра Петровића – Његоша да са Србима живе у једној држави коначно се остварио у Краљевини Југославији када је 1929. године као једна од девет бановина створена „Зетска бановина” - ништа друго него уједињена (велика) Црна Гора у заједничкој држави са Србијом.

У току дневнополитичких препуцавања између Републике Србије и Републике Црне Горе о црногорској (вјековној) самосталности и независности, као и „Срба” и „Црногораца” о етничком пор(и)јеклу ових последњих, заборављају се неке чињенице из најновије нам повеснице.

Тако, сем повесничара мало ко зна да је Црна Гора (уз дозволу Београда) након Другог балканског рата 1913. године укључила у своју државну територију и чираву област Метохије, док је Косово ушло у састав Краљевине Србије (са Вардарском Македонијом). Ова „братска” подела свете српске косовско-метохијске земље са Краљевином Црном Гором реализована је због тога што је Београд био свестан да је и Црна Гора српска земља а Цетиње то не само наглашавало у претходним деценијама, па и вековима, већ су црногорски митрополити и световни владари истицали да је Црна Гора „српска Спарта” а Црногорци „супер Срби”. Укључивање Метохије у Црну Гору представљало је одлучујући корак ка стварању жељене (из 1848) уједињене Црне Горе са Скадром, Херцеговином, Метохијом и Дубровником.

Овај сан Петровић Његоша се коначно и остварио у Краљевини Југославији када је 1929. године као једна од девет бановина створена „Зетска бановина” - ништа друго него уједињена (велика) Црна Гора са Дубровником, Херцеговином, Метохијом али без Скадра који није ни ушао у Југославију 1919. године иако су га Црногорци уз помоћ србијанске артиљерије ослободили/заузели 1913. Тако је 1929. године у оквиру Југославије решено (у национално-територијалном смислу) питање Словенаца (сви Словенци у Дравској бановини) и питање уједињене Црне Горе и то захваљујући краљу Александру који је као родом са Цетиња (1888) и од мајке Црногорке (једном се за време свечане дворске вечере и сам јавно изјаснио да је Црногорац) испунио давнашњи сан црногорских владара из Династије Петровић Његош.

На другој страни, за разлику од времена краља Александра и Зетске бановине, данашња Милова Црна Гора била би несрећна да не изгуби

половину државне територије као последице албанског иредентизма али и бошњачког сепаратизма. Ипак, и мало упућенији у политиколошке анализе Балкана знају да ће веома брзо Албанци наплатити своје референдумско „да” за независну Црну Гору. Уосталом, барјак ОВК се увелико вије у Тузима надомак Подгорице.

Творац и главни архитекта данашње црногорске квази државе некада је сасвим другачије говорио.

Изјаве Мила Ђукановића

Мило Ђукановић - сердар од обале Лозоваче и његове легендарне изјаве из ранијег периода:

Мало је миротворац говорио и о Косову:

„На Косову је нападнута Југославија. Косово је бедем српског и црногорског народа који не може пасти док је нас и покољења наших потомака. Небројено пута смо рекли: Косово се мора бранити свим средствима”, Андријевица, 13. јул 1990.

1991. – „Црна Гора је опстала као острво слободе када су други били поробљени, па зашто сада не би могла опстати као острво комунизма”

„... и шах сам омрзнуо ради шаховнице”

1992. године изјављује и ово:

„Милошевић је нешто најбоље што се могло десити Југославији у овом тренутку, када повампирене фашистичке снаге у Хрватској и Словенији покушавају да униште све оно што је створено од 1945. године до сада. Поносан сам да у овим историјским тренуцима могу да будем раме уз раме са њим у одбрани тековина револуције.”

А позната је и изјава поводом његовог имовног стања:

„Тек ћу да будем богат кад будем престао да се бавим политиком”

1992. – „Сваки паметан Црногорац и сваки поштен човек у овој земљи са презименом помиње име издајника Јеврема Брковића, који је из личне сујете издао свој народ и сада даје антијугословенске изјаве по Загребу, док усташе, поново као 1941. године, кржаве своје каме на немоћним српским цивилима.”

1993. „... ниједан закон не смије бити сметња послу који је у интересу Црне Горе” (када је са газда Јездом склопио уговор око закупа Светог Стефана)

Е ово је бисер

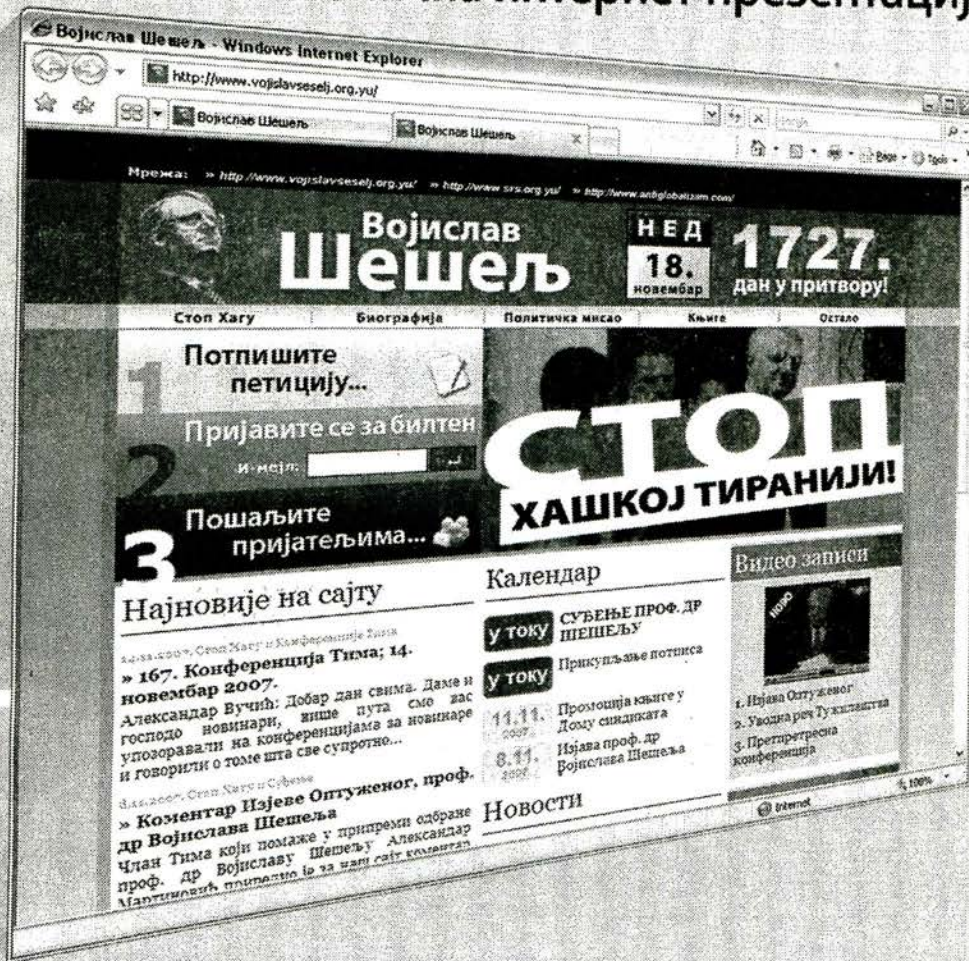
„Поносни смо на српско поријекло и црногорску државност, на славну историју српског народа. Зато, и вјерујемо у заједничку будућност и просперитет.”

„Што се тиче страха од Србије, тиме покушава политички манипулисати један број људи, наследника усташоидне политике Секуле Дрљевића и Савића Марковића Штедиљкије, политике разбратништва са српским народом. У својој заслијепљености мржњом, они измишљају етно-генетске теорије о томе да смо ми из мале Азије, причају како је наше писмо латинично а вјера нам католичка...”

И то све с намјером да докажу нашу аутохтоност и посебност у односу на Србе.”

Војислав Шешељ

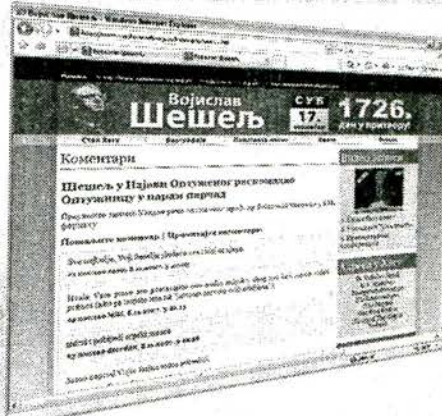
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелџа

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелџа представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

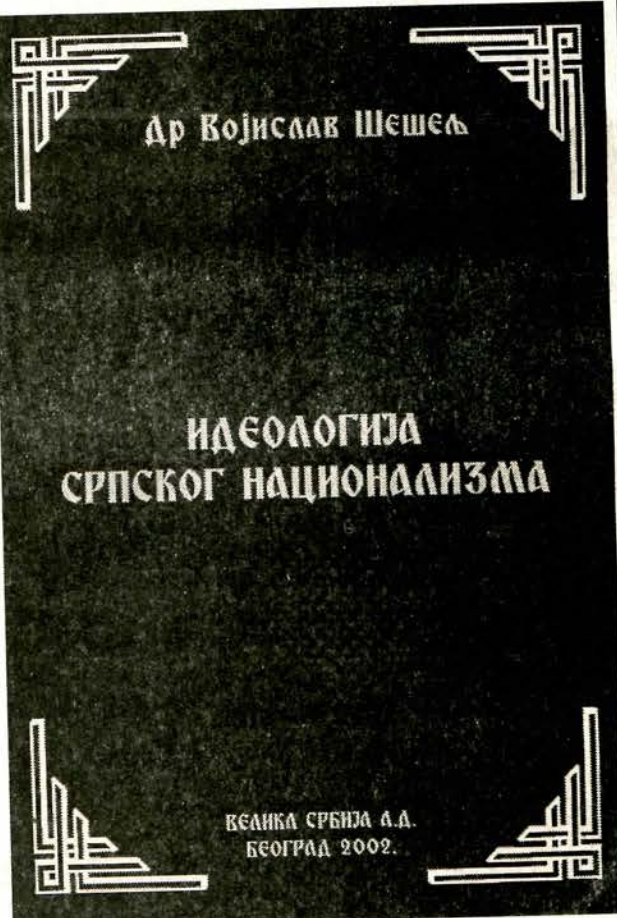
Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешелџ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелџа се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешелџ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОБУ КЊИГУ ПОСВЕЂУЈЕМ
ОСНОВНИ РАТНИМ СБОРНИЦАМА И ПРИДОНОСИМА
ДОБРОМ НАСТАВНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉУ
УНИЧЕНИ
КОЈИ СУ С
НА ОФОР
БРАЊЕБИ
ДНИМ С
КЊИЖИ
СТАВИМ
ШТО НИ
ДА ПРА
УГЉИМ
ДА ВО
НАСТА
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године
хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатолицавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.